

ПОСЛЕДНИЯТ

Ангел Грънчаров - Елтимир

Когато старата Велика България се разпадна, дойде отсам Дунава Исперих Кана Ювиги от рода на Исполните и той възроди България. Когато днешната агонизираща България умре, ще дойде Исперих и той ще я възкреси.

На Исперих посвещавам.

Авторът

ВЪВЕДЕНИЕ

Съзнавам какво ще предизвика тази книга. Повечето ще я отрекат изцяло и веднага. Други ще я осмееят. Трети ще я възприемат безусловно. Четвърти, забелязвайки скритите факти – ще се уплашат. Има и такива, които ще подскочат от злоба. Онова, което те не искаха да стигне до никого вече е в ръцете на всички, желаещи да се докоснат до него. Гореизброените подходи са погрешни. Моят съвет е да възприемете текста отначало емоционално, със сърцето и сетивата си, и едва после той да премине през вашия разум. Хладното разсъждение, лишено от емоции не е цялостно. Емоцията, лишена от разум е животинска. Едва когато вашите чувства и вашите мисли постигнат съгласие, едва тогава сте на прав път. Доверете се на своето вътрешно усещане и вземете, което ви харесва. Отхвърлете, което намирате за неестествено. Не всичко е за всеки и не всеки е за всичко. Или пък приемете написаното за фантастика. По-близо ще сте до истината, макар такава фантастика досега да не сте чели – уверявам ви. Приемете ли обаче книгата за фантастика, нека пред очите ви бъдат думите на големия фантаст Хърбърт Дж. Уелс „В страната на слепите зрящият бива ослепяван”. Тези думи бяха допълнителна причина да не изрека всичко направо.

Ангел Грънчаров -
Елтимир

ПОСЛЕДНИЯТ

2008

Съществуват множество въпроси, отговорите на които лежат в някоя от следващите Епохи. Съществуват множество въпроси, отговорите на които тепърва се създават. Съществуват множество въпроси, зададени с цел да бъдат сътворени техните отговори.

Длъжен съм да ви кажа, че книгата не е писана от един автор. Тя е в известен смисъл колективно дело. Мозайка, която бях задължен да сглобя. Част от написаното ми даваха наготово. Друга част ми подсказваха. Има и напълно мои пасажии и мисли. Аз бях само художник, наместващ донесените му камъчета. Занаятчия с възложена задача. Понякога получавам писмо, прочитам го, а когато го потърся да го прочета пак, то е изчезнало, няма го. Понякога идва някой, казва нещо, а после не помни какво и защо е говорил. И се плаши, когато усети пропадане на спомени и време. Има още методи за предаване на съобщения, не е нужно да ги изброявам всичките. Само там, където липсваха камъчета внасях свои, съобразно собствените си знания и собственото ми виждане. Дали съм сглобил правилната картина? Дали не съм сбъркал някъде? Да си призная, това е първият текст, който се колебае дали да извадя на бял свят. Повече от година се колебае. Само че времето е тревожно. Толкова е тревожно, че моите тревоги и притеснения изглеждат дребнави. Смешни. И така, текстът е в ръцете ви. С всичките му достойнства и недостатъци. Вижте, помислете и решете сами. Аз моята работа си я свърших както можах. Онова, което толкова пъти искахте, е вече в ръцете

ви. Макар изобщо да не съм уверен, че вие наистина го искате. Ваш ред е. Леко и успешно пътуване между световете.

ВЕСТИТЕЛЯТ

Аз съм последният. Аз съм последният, който бе съгласен да проговори, свързвайки минало и бъдеще. Да ги доведе в днешния ден. Да завърже развързаното. Аз съм последният Вестител. След мен ще дойдат Пазителите. И ще стане страшно.

“Когато дойде хилядолетие след сегашното хилядолетие, земята ще стане неплодна и гола.” Нима претендиращите за разумност искат казаното да се сбъдне? Съдейки по техните дела – да. Те искат да се сбъдне. Те нарушават един от основните закони на Живота, обричайки се на самоунищожение. В стремежа си да сътворят възможно повече живот, те предизвикват неизбежна смърт. Нито духовността, нито разумът върху планетата могат да бъдат увеличени. Те са постоянни, непроменящи се величини, константи. Онова, което подлежи на промяна, е тяхното разпределение между двукраките същества, наречени “хора”. Какво правят хората? Превръщайки материалното, временното притежание на нетрайни вещи във висша своя цел, придавайки им измислена от тях и несъществуваща реално ценност, превръщайки ги в самоцел, те губят истинския смисъл на Живота. Загубилият своя смисъл живот се превръща в не-живот. Духовността и разумът се топят, изчезват, разтварят се сред неизброимите пълчища полуразумни твари. Ще кажа нещо на пръв поглед странично. През 1945 година в Ню Йорк са работели 333 книжарници. Днес, заедно с университетските и музейни бутици, техният брой е 76. Хората все повече се отвръщат от

мисленето, отдалечават се от разумността. Превръщат се в непомнещи зомбита. Хората забравят кого са виждали и с кого са разговаряли, когато са били бебета. Хората не забелязват с кого разговарят техните бебета. Хората се самоизолираха от световите, обрекоха се на смъртоносна самота. Това е всъщност целта на земния човешки елит. Елитът си въобразява, че като умъртви своите себеподобни, той ще достигне безсмъртие. Но тази цел не е родена сред елита, подсказана им е. От кого – ще повярвате като ги видите в плът и... да кажем кръв. Един от тези прочете написаното от мен. Че разбра превратно някои части – не се учудвам. Учудих се, когато установих, че една дума то изобщо не можеше да разбере. Това бе думата „съм”. Но вие разбирате, и в разбирането е вашето предимство. Те, чуждите свеждат всичко до вземане, потребителство, консумация – и там е тяхната слабост. Вие ще бъдете по-силни и ще побеждавате, ако се научите да прилагате своята сила и да се прицелвате в тяхната слабост.

Ще ви разкажа нещо за себе си. Използвам алегория, разбираемо е. Неизбежно е. Вярвам, че ще разберете.

ИЗКАЧВАНЕ

"Избраните ще започнат да живеят с избрани."

Енох 60:4

Но не преди да преминат през изпитанието на последното преследване. Защото гоненията подтикват към възкачване, към усъвършенстване. Болката най-добре посочва гибелта, притаена в съзерцанието на постигнатото.

Имаш свободата. Дадени са ти пътищата.

Избери!

Ето, сега те гонят. Същността на преследвача не ти е докрай известна, за теб той е невидим, но си известен, че заплахата е смъртоносна. Затова тичаш. Тичаш бързо! Съзираш грубо скована порта. Неугледна, разкривена. Мръсна, но все пак порта. Влизаш. И се озоваваш в изоставен кокошарник. Потънал в нечистотии, гъмжащ от паразити. Изпълнен със задушаваша воня. Но си избягал! Спасил си се!

Но не! Не вярваш в трайността на спасението. Такова място не може да бъде спасение. Оглеждаш се за друг изход, за друг вход, за някаква пролука, през която да преминеш. И я намиращ. Да, ето тези летви отсреща също са врата. При това някак по-грижливо изработена от онази, през която току-що си влязъл. Прекрачваш в бедна, много бедна, даже мизерна стаичка. Оглеждаш се. Поне е сравнително чисто. Голямо е изкушението да поседнеш, до откънеш - двойно скрит си. Устояваш на връхлитащите те мисли и прекрачваш следващия праг.

Заобикаляш масата, не те интересува съдържанието нито на кухненския бюфет, нито на хладилника. Следващият преход те отвежда в нова, по-чиста, по-подредена, по-добре обзаведена, по-просторна стая. Но твоят поглед не забелязва нищо друго, той е прикован към отсрещната стена, към поредната врата. Врата след врата и стая след стая. Все по-подредени, с все по-красиви, по-примамливи вещи. Но ти вече си усетил повторението в промяната, проумял си закономерността. Не спираш своя бяг, не протягаш ръце, не вземаш нищо от онова, което се намира около теб. Ти бързаш, макар отдавна да не чуваш след себе си стъпките на преследвачите. Ти знаеш, че те са някъде зад теб и това ти стига.

Дълго си бягал, дълго си се изкачвал. Но умората не е в състояние да те спре. Ти вече си пред целта, пред самата заветна Цел! Защо тогава те обзема боязън, когато стъпваш на първото стъпало? Мраморът те вика, мами те, но и гори под краката ти. Някой нещо ти говори:

- Ела, тук ще си в безопасност. Ела, тук ще ти бъде добре. Ела, тук никое зло не може да пристъпи. Ела, ти към Мен се стремиш!

Пристъпваш. Придържаш се с ръце за златните перила, едва се движиш, но вървиш, изкачваш широкото мраморно стълбище. Пред теб са останали две или три стъпала... Невидим вятър раздвижва завесите.

Светлина! Непоносимо ярка. Грохот! Непоносимо могъщ.

Ще понесеш ли непоносимото?

Някой те чака Отвъд. Очаква теб, именно теб, само и единствено теб! Знаеш ли кой те чака? Знаеш ли защо те чака? Ще продължиш ли, ще отидеш ли при непоносимата Неизвестност или ще свърнеш обратно - към предизвестената гибел?

Или ще изречеш:

- Ти, който ме чакаш - открий се! Готов съм да те видя. Подай ми ръка! Готов съм да я поема. Говори ми! Готов съм да те чуя. Предизвестен бях. И сам станах Предизвестител!

Направиш ли го - Светлината няма да е непоносима за теб. Самият ти ще си станал Светлина.

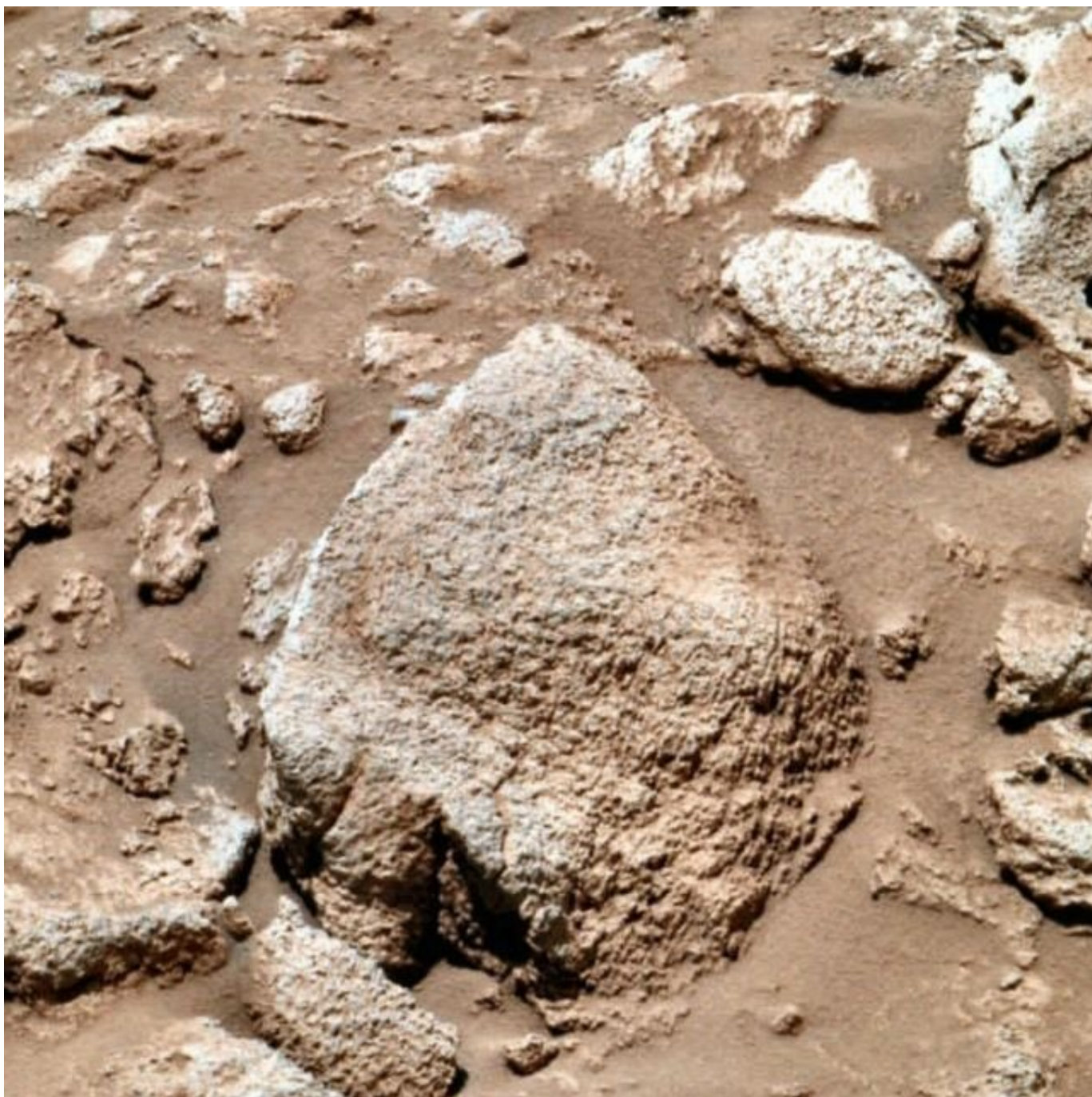
„-Тате, вярно ли е, че има хора?

-Не, сине, това е фантастика.”

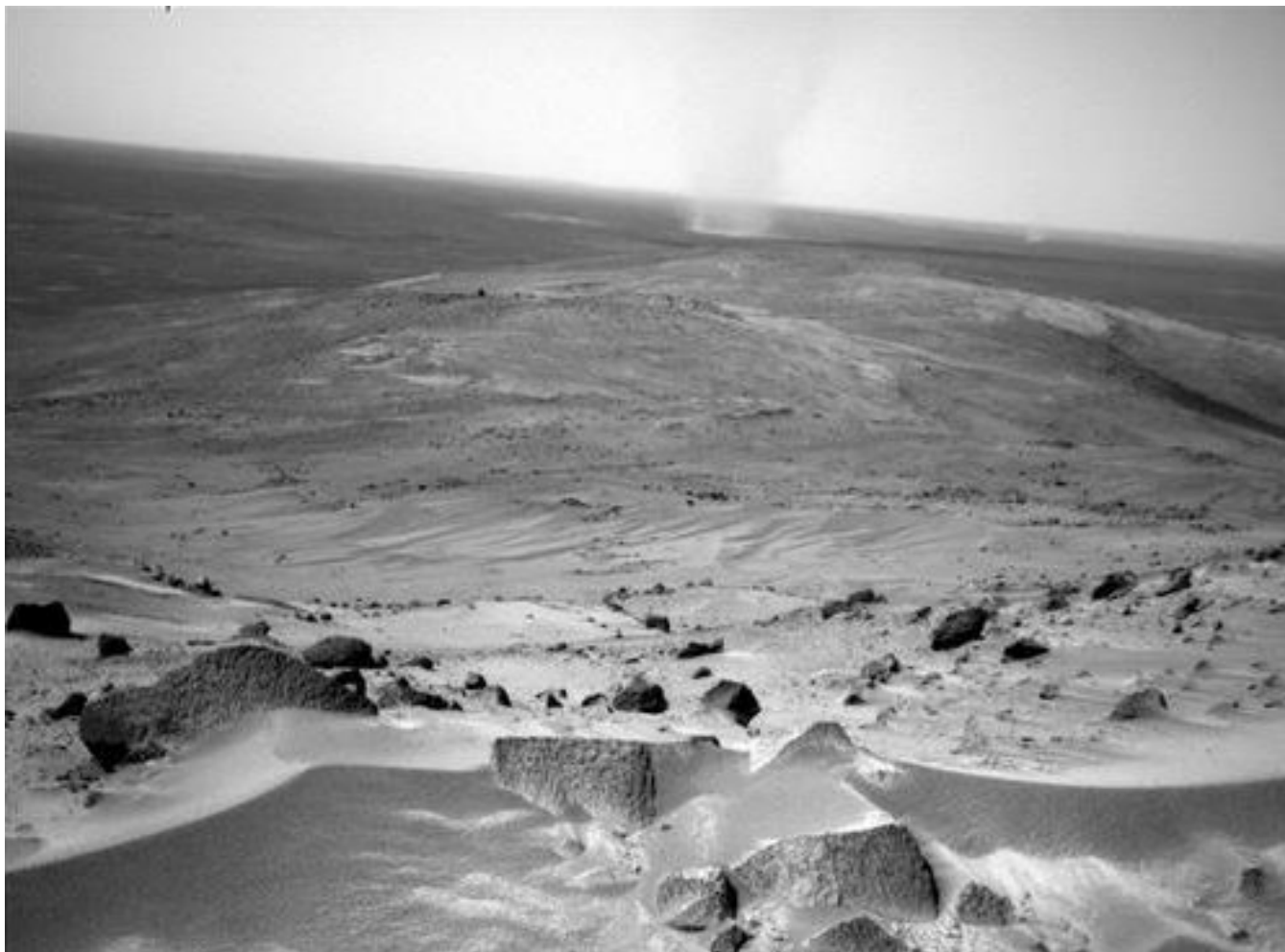
Думите ми са предназначени за хора от планетата Земя. По тази причина много от събитията са описани по начин, съобразен с техния начин на мислене и възприемане. Определен тип знания не могат да бъдат предадени. Не само защото липсват думи. За да бъдат разбрани тези знания е нужен друг начин на мислене, друг тип психологическа структура. Други усещания и други сетива. Дори други спомени, спомени от друго място и друга, различна от земната действителност. Ако не сте разбрали нещо, вината не е в мен. Аз достигнах максимума на разбираемост. Към имената дадох пояснения. Също и приложените снимки, с изключение на две, те са от вашите, от човешките архиви. Но погледът е друг, различен от човешкия. Не се нуждая от признание във вашите очи. Стига ми сам себе си да призная. Аз съм последният Вестител и този текст е моето последно възвестяване.

Може би не знаете, но връзките с Пространството далеч не са само физически. Те са преди всичко енергетични. Аз съм енергията, дошла да ви преведе през пространството. Припомням какво казах преди време. Тогава никой не се вслуша в думите ми. Дано сега се вслуша.

Говоря като Сюейнит, говоря и като Българин. Аз съм и двете заедно и никое от тях. Аз сам вече не знам какво съм. Знаем обаче какво трябва да бъде за вас. И доколкото е по силите ми, ще се опитвам да бъда, макар много пъти досега да се отказвах. Препъвах се, падах, после се изправях и продължавах. Така ще е, докато не падна за последен път. Усещам, че ще е скоро.

Единствено по това личи, че още ни има. Напоследък почнах да се питам защо ли още ни има?

ЖИВАТА СМЪРТ

Споменавано е в предсказанията, само където не е описвано подробно. В “Кръгове” също съм го споменавал. А щом съм го споменавал в “Кръгове”, значи трябва да е вярно. Дори Христос го е предрекъл. В мит се е превърнало, не е възможно да не сте чували за него. Митът за възкресението. И както всеки мит е извратено от повтарящите го папагали. Те, папагалите непрекъснато, до безсъзнание бърборят за живот вечен, без да съзнават, че възкресение без смърт няма, и че човекът няма да живее, ако не е успял да умре веднъж. Поне веднъж.

Градовете ни се превърнаха в паяжини, страните ни се превърнаха в паяжини. Всеки вече е омотан и от всекиго смучат кръв. Никой страничен не научава, когато загива някой от нас, никой нищо не знае, когато загива наш град, когато умира цяла държава. И ако все пак някой нещо забележи, то му е все едно, над планетата се възцари безразличие към жертвите на Паяка. Безразличие е обхванало и самите жертви. Палачите даже не си правят труда да обличат лъжите като истини. Все едно дали някой ще повярва или не. Истините и лъжите нямат отношение към мъртвите, те бяха предназначени за нас докато бяхме живи. Вече не сме. Мъртви сме, без да сме умирали. С тази си форма на неживост ние доброволно се съгласихме да станем вечни поданици на Смъртта.

Смъртта не е отвън, както се заблуждават неживите, не е някъде край нас. Смъртта е с нас,

прегърнала ни е и не ни пуска, смъртта е вътре в нас и ние сме в нея. Отвън е останал само доброволно изоставеният от нас вълчи вой. Тук, в напуснатото от Волята пространство се е настанила Смъртта. Нашият пълновластен господар. Ние, българите се стъписахме пред смъртта, уплашихме се от нея, допуснахме я да ни обземе, вместо да се опълчим и да я победим. Ние не осигурихме бъдещата история на своята Нация, а това се отказахме и от своето място в бъдещето и в Историята. Там нас ни няма. Огънят на несправедливостта прогори небето и през образувалия се отвор насам прииждат всякакви неканени гости. Постепенно те заемат мястото ни, а ние се топим, изчезваме. За нас ще настъпи краят на света, както същият край настъпи за много велики народи, за много велики държави, за много велики цивилизации. Ще настъпи краят на нашия свят, други светове ще продължат, а и нови ще бъдат създавани.

Снимката не е от Земята. Но вие трябва да знаете. На Земята ще бъде същото, щом неразумието не отстъпва на Разума.

Това е днес. Безнадеждност и смърт. Вихър от много безнадеждности и много смърти. Хорото на Смъртта. А накрая ще дойдат мъртвите, нашите мъртви и те ще си вземат онова, което спря да ни принадлежи, след като ние се отказахме от него. Ще дойдат онези, които смъртта не може отново да застигне, онези, при които веднъж вече е била. Смъртта два пъти не идва. Чели сте: "Две смърти няма, а без една не може". Сега знаете. Утре ще почувствате. Ако изобщо това утре някога дойде. И ако изобщо можете още нещо да почувствате, след като прогонихте чувствата от себе си.

Утрото няма да дойде. Към утрото трябва да се върви, а всички вие стоите и чакате. Вървят другите мъртви, които веднъж умряха, а сега пак са живи и те ще достигнат до утрото. Само че се питам – биха ли вървели, ако знаеха какво ги очаква в края на трудния им път? Не е едно и също самотен Воин да стъпи на брега, и цялата армия с незначителни загуби да стъпи. Оцеляването на един или двама не е победа за всички.

Писах го преди десет години, през пролетта на 1998-ма. Тогава никой не го разбра, нямаше как да го разбере. Но трябваше да бъде написано тогава, за да стане по-ясно днес.

НА СУТРИНТА

Вечерта се сля с мъгливия зимен ден. Нощта беше черна. Носещата се по въздуха влага разтягаше пространството между осветените прозорци. Беше студена и тъмна нощ. После дойде Утрото.

Мъглата се скупчи, уплътни се, съсредоточи се около планините, обвивайки техните върхове. Плъзгачата бяла пара взе да се отдръпва, устремявайки се към небето, но слънцето отгоре я притисна. Образува се облак с формата на пръстен. И този пръстен обкръжаваше котловината отвсякъде. Слънцето се заиздига и облаците го последваха. По-високо и все по-високо. Човешкият поглед ги проследи, очаквайки да види отквиващи се планински върхове.

Такива нямаше!

Котловината бе заобиколена от планини без върхове. Планини без край. Чиято височина не можеше нито да се измери, нито да се достигне. Безпределен ужас завладя хората.

- Но как? Защо? Вчера зад планините се виждаше! Вчера беше различно!

- А снощи? Какво беше снощи? Мъглата пречеше и вие не успяхте да видите какво се извърши. А през нощта? Тъмнината прибави своята мощ към мъгливата сива сянка. Непрогледността стана непреодолима. Малко ли неща могат да се случат в една Непрогледност? - изрече скромно, неразличим сред тълпата човек.

Не го чува. Никой не го чу. Те всички гледаха Онова, от което нищо не можеше да се види, и все питаха: "Защо?". Но отговор не чакаха.

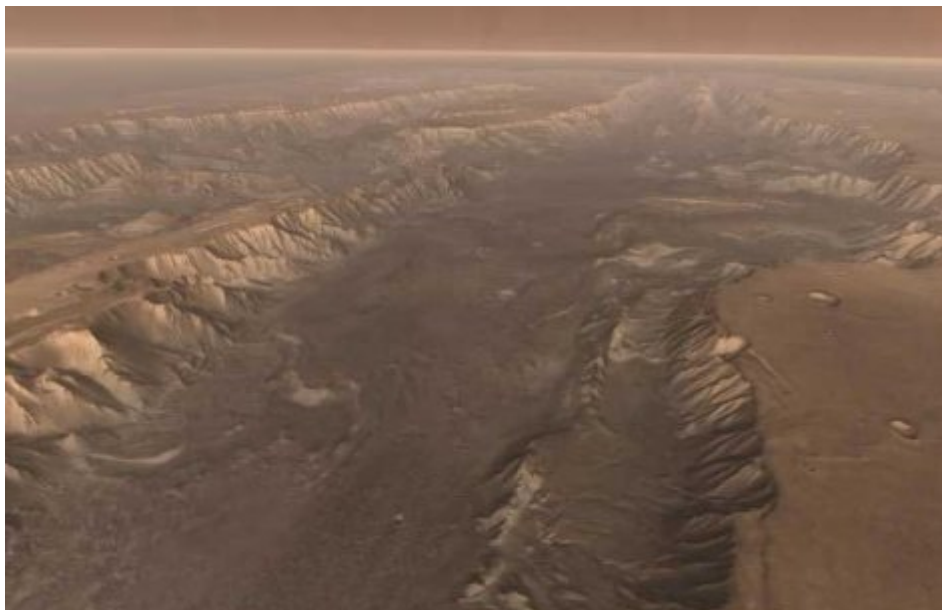
Планинският пръстен трепна. Безкрайно високите стени се поздравиха. И тръгнаха една към друга. Хората закрепяха. Замятаха се като в бесен танц. Загърчиха се обезумели. Жалостни вопли огласиха свиващото се пространство. Само един незабележим човечец седеше неподвижно. Поседя малко, сякаш нещо поразмисли, сетне тръсна глава, поогледа се, изправи се и тръгна.

Слънцето залязваше. Сред полето крачеше човек. Далече зад гърба му едва се различаваше силуетът на вулкан, напомнящ висока, много висока планина.

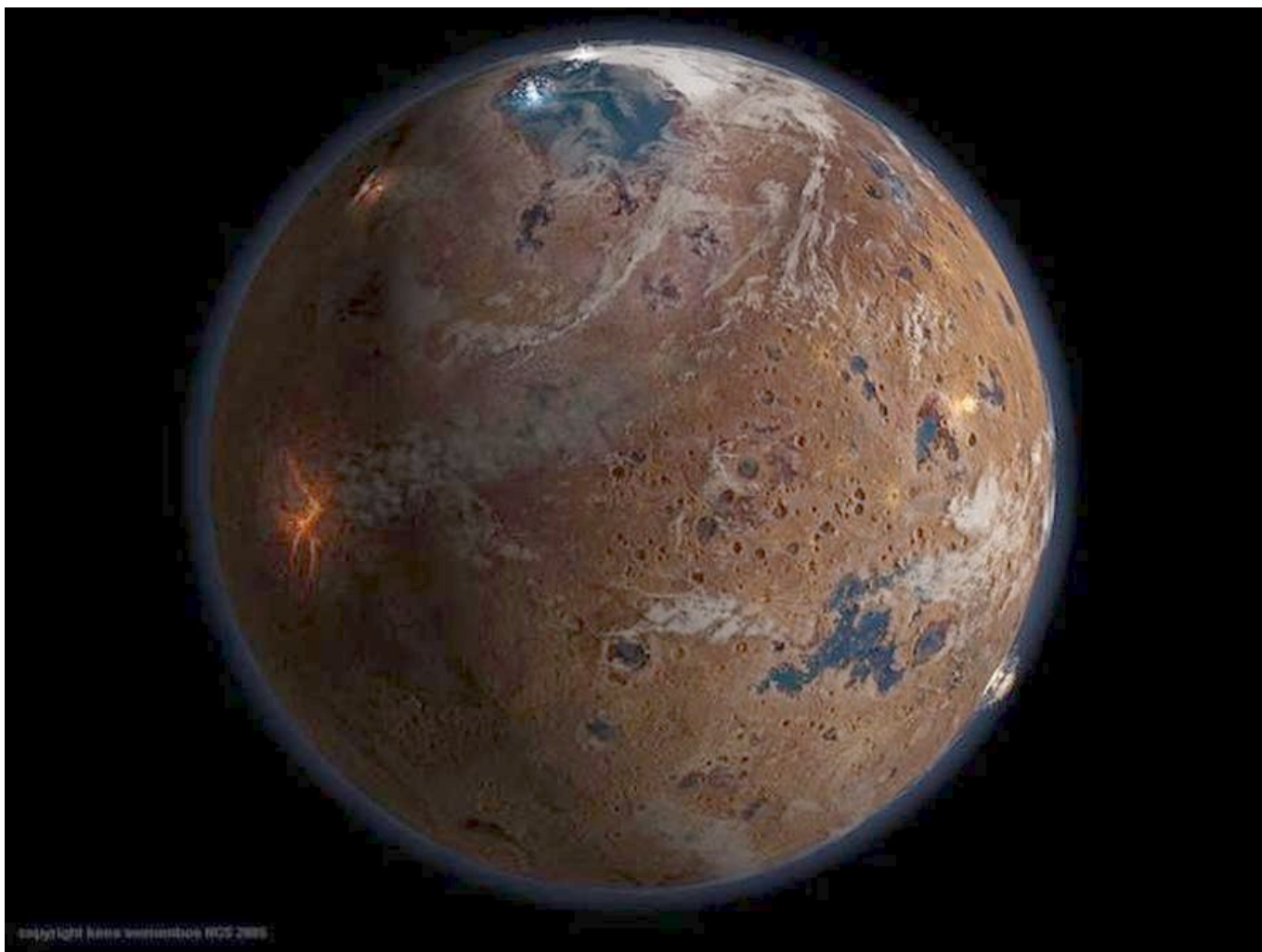

Дали някога сте се запитвали откъде се е взела носталгията на човешките същества по чистите блестящи коридори без прозорци? По лъскавите гладки стени, по безопасността, тишината и спокойствието. Откъде идва копнежът по уединение и съзерцание? Човекът, разумният човек се стреми да създаде около себе си стерилно затворено пространство, копнее за такова пространство, а същевременно дремещият в него дивак го дърпа навън, на открито. Под облаците и звездите. Под облаците, които понякога кой знае защо му изглеждат като висящи над неговия свят вражески кораби. И под звездите, които понякога избухват, изгарят небето и стриват на прах могъщи древни цивилизации. Не сте ли слушали, че човекът е земен, рожба на своя свят, но е и небесен, с донесен от Небето разум? Вярно е. Само че дали ви е нужно да го знаете? Ще се облекчи ли вашата участ, ако научите истината за себе си и за своя произход?

Вие сега сте тук, но не винаги сте били тук. Вие сте скитници между звезди, епохи, форми и светове. Животът е неизребим, той е по-устойчив даже от планетите, но преминава от един вид съществуване в друго. Разумът е по-устойчив от живота. Над всичко е Духовността, до която човекът още не е достигнал и не е известно дали ще му стигне време да достигне. Но както всичко живо, човекът има своята Мисия, която е длъжен да изпълни. Ако не я изпълни, ако не осъществи замисъла, вложен от Небето в него, човекът става излишен и трябва да умре. Завинаги. Защото макар енергията да е основа на материята, и тя подлежи на разпад.

Ако не бе нужно да ви говоря, нямаше да ви говоря. Знанието за миналото има значение доколкото помага за осмисляне на бъдещето. Животът на всяко разумно същество е плод не толкова на обстоятелствата и обкръжаващата го среда, колкото на неговия начин на мислене. Как ще знаете къде сте и накъде вървите, ако не съм ви казал откъде сте тръгнали? Как ще разберете своето предназначение, ако не съм ви казал кои сте? Как ще знаете кои са ваши врагове, ако не съм ви казал кои са вашите братя и родители? Бяхте предупредени, че „Ще дойде човек, който не е човек...“, само че вие подминахте предупреждението.

ПРОБУЖДЕНИЯ

„- Тате, какво значи думата „белоснежен“?”

- Ами... бял като сняг.

- А нима снегът е бял?”

Животът е нещо много повече от химически процеси и физически действия. Животът е Божествен

ритъм, синтез, творец на информация, управляван по Божествени закони. Затова не всички разбират живота. Управляващите обаче го разбират. И му пречат да оживее. Истинските управляващи, ръководителите на нашите президенти и царе, ръководителите на човешките тайни общества и конспиративни съвети. Истинските управляващи, деградираният елит, съставен от бивши човечеци, умъртвили в себе си човешкото. Истинските управляващи, предателите на Земята, враговете на Бога. Те знаят какво е Живот, затова му пречат да оживее. Иначе как да си обясним безпощадните удари по всичко, намиращо се извън техния контрол. Наистина ли една малка групичка от пет, десет или сто човека е в състояние да разклати, още повече да унищожи цялата обществена система? В състояние е! И ще ви кажа защо.

Неконтролираните от управляващата върхушка действия, даже най-нищожните неконтролирани и ненаправявани действия пораждаат нови подводни течения в енергийното житейско море. Оттам се вземат малките и големи водовъртежи, реката на Времето престава да тече бавно и плавно, течението ту се забавя, ту се ускорява. Водовъртежите от своя страна поглъщат безразборно всичко, изпречило се на пътя им. Вече трябва да разбирате начина по който малкото камъче преобръща колата и възможността крилото на пеперудата да предизвика ураган. Как малкото търкулнато камъче предизвиква всепомитаща лавина. Властниците, въобразили си, че са Властелини си поставят за цел да поставят под свой контрол Времето, което идва. Но те знаят ли какво е Време? Да се примирим ли с унищожителният контрол, да му се подчиним ли?

Разбира се, властта не е това, което почти всички хора си мислят, че е. Властта не са временните разпоредители на временно поверени в техните ръце материални творения. Властта не са взаимозаменяемите кукли от политическия театър. Пред вас е признание на човек, разбиращ какво е власт: „Да вземем тези дълбинни шахти, или обратно – загадъчните вертикали, където са концентрирани гигантски ресурси, както материални, така парапсихологични и духовни. Тези ресурси са концентрирани в продължение на четири до шест века. В тези центрове не биват допускани всички хора не само защото входът за непосветени е забранен, но и защото качеството на огромното мнозинство хора е нищожно. Разбира се, в центровете биват привлечени /рекрутирани/ нови хора, тъй като там не живеят безсмъртни. Но се извършва сепарация, много сложен подбор. При това подборът върви по линията на елита. Ти можеш да влезеш в елита и да се окажеш в задънена улица. Ти си в елита и същевременно си глупак. Ти си човек от Холивуд, но кого от Холивуд ще вземат в закритите заведения? Принадлежността към елитите не означава придвижване, не означава, че стоиш на Пътя. Нашите политици, както и ненашите са само креатури на загадъчните и тайнствени сили и на сегментите на обществата. Хората от центровете не носят специални шапки, те не ползват масонска символика.”

Къде греши човекът от елита? Греши, че също като повечето хора и дори като голяма част от хората, той вижда само своя свят. Той не осъзнава себе си като част от Космоса и като дете на Небето. Дори когато елитът влиза във връзка със същества от други светове, той пак не успява да излезе извън земното си мислене. Четири до шест века не са равни на четири до шест милиарда години. Затова пред този по своему могъщ елит Вратите няма да се отворят и той няма да влезе в голямото семейство дори на Системата. Трябваше най-сетне да го кажа и го казвам. Има още една причина, поради която елитът е отхвърлен. Тя е, че елитът осъди Българите на смърт, а върху Българите лежи отговорността за Небесните стълбове на Земята. Тази отговорност е причината да съм тук и сега. Впрочем елитът, истинският управленчески елит мрази и презира не само Българите. Той мрази и презира хората въобще, хората като обособила се раса от разумни и не толкова разумни същества. Този елит мрази и презира самия Живот и самата идея за Разумност: „Хората, които носят в себе си човечност не са в състояние да усвоят контурите на тези наши античовешки представи, или иначе казано на паралелните симетрични представи.” Сега вече ясно се вижда връзката между единния елит и човеконенавистническите земни режими, причинили безброй страдания и станали

причина за смъртта на стотици милиони хора и човеци. Такъв елит е отречен от Небето, с каквато власт да се ползва днес. Пред такъв елит бъдеще няма. Да кажа ли на „елитарния” претендент за безсмъртие един от капаните, в които вече се е хванал? Той малко се усеща, но недостатъчно. Капанът се нарича компютър.

Да, елитът вече не ползва Мрежата, разбрали са. Дори хлапетата усещат, че държавите са в паника от Интернет. Заради тегленето на песнички и филмчета? Специалистите на по-високо ниво са озадачени: Мрежата сама, без човешка намеса почва да се брани, да отвърща на ударите, целящи посегателства над нея. На най-високо ниво вече се опитаха да спрат Интернет, без оглед на последиците, да го унищожат. Не успяха. Сега се опитват да уплашат потребителите: „МВР ще знае по всяко време на денонощието кога сме били в интернет, на кого сме пращали имейл или съобщение по ICQ, както и с кого сме говорили по телефона, използвайки глобалната мрежа.” Денонощното следене на стотици хиляди потребители изисква огромен ресурс. Човешки и финансов. В името на какво? Но не в Мрежата се състои главната опасност, а в самата машина. Още през 2000 година имаше успешни експерименти за пряко превръщане на мисъл в текст върху монитора на компютър. Фактът противоречи на всичките човешки научни представи, но си остава факт. А толкова отдавна им беше казано, че не бива да отварят „Кутията”! Как ще защитят беззащитните си приемо-предаватели, наречени „мозъци” от нея? Ще се откажат от ползването на компютри? Тогава ще изостанат, ще бъдат изместени от други. Ще продължат да ги ползват? А как ще се откъснат от техния контрол? Известни са множество случаи на разумна намеса в работата на компютри, несвързани с никаква, даже локална мрежа. Намесата не е дело на никаква земна Служба. Кой и как ще осуети намеса, за чиято природа нищо не е известно? Припомням непубликуван никъде конкретен случай. През 2000 година в компютър с параметри 185 МВ хард диск и 17 мегахерца тактова честота, несвързан с никаква мрежа отникъде се появява текст, който едва бил отворен с някакъв рядък шрифт. Текстът бил на лош латински език. С правилна латинска граматика, но съдържащ множество непознати думи. По-нататък няма да разказвам. Човекът, който успя поне отчасти да разчете текста знае защо. Останалите е по-добре да не научават. Подобни текстове са пращани сред представители на елита и те са уплашени. Опитват ход след ход с цел неутрализация, без никой да даде желани резултат. Единственият верен ход е да научат кой контролира компютрите, кой и с какви цели се ползва от тях. И да постигнат някакво споразумение. Дори да научат, връзката и споразумението са напълно изключени. Знае ли „елитът” защо?

Станаха известни опитите по имплантиране цивилизацията на съществата, наричани условно „неандерталци” в телата на плъхове. Ще си признае ли елитът кой му е дал идеята и технологията? Кой реално контролира опита? И докъде е стигнал експеримента, след като хората и човеците вече не могат дори да го наблюдават?

Следващият капан е с име „Тоутатис”. Той минава все по-близо и по-близо до Земята. Предстоящият удар вече може да се изчисли. Ще продължи ли елитът да упорства дори с риск за собствения си живот или най-сетне ще признае, че през последните столетия се е вършело огромно престъпление срещу хората, срещу човеците, срещу Космоса и срещу Небето?

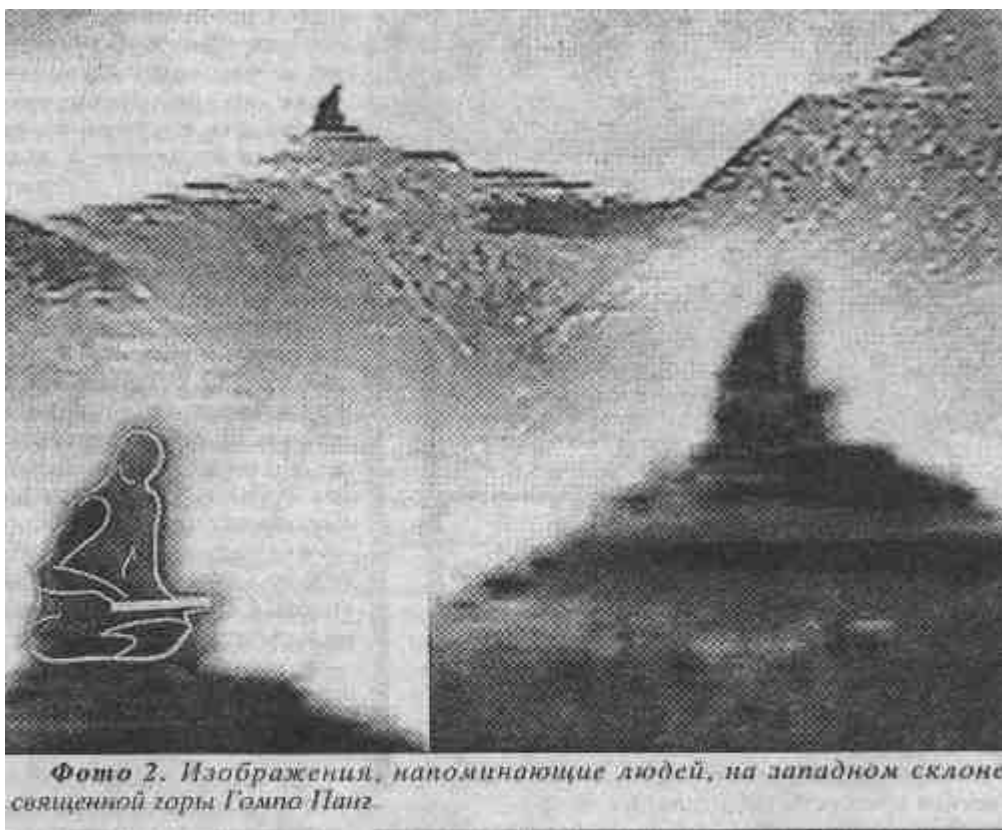
Марс /горе/ и Гомпо Панг в Тибет /долу/. Какво е общото помежду им?

Истината не е онова, което мислите, че е. Светът не е такъв, какъвто си го представяте. Състоянието на нещата не се изчерпва с „да” и „не”. Вселената е огромен калейдоскоп, където преместването даже на някое незначително шарено камъче може изцяло да промени картината. Човекът замени естествената многопластова, многоизмерна и подвижна логика с еднопластова линейност. Оттук тръгнаха бедите и страданията. Мисълта или нейното отсъствие е същинската причина за действията и бездействията. Човекът забрави Началото и Целта на Пътя, а се оплаква, че върви в погрешна посока. Как няма да върви, като Зрящите се оставиха да ги поведат слепци. Човекът, това „въплътено двуного” се остави друг да мисли вместо него, друг да се разпорежда с неговото време, а има наглостта да хленчи като вижда, че друг живее живота му.

Марс /горе/ и Гомпо Панг в Тибет /долу/. Какво е общото помежду им?

Ето как е видян нашия свят през XIX век: “Безчестен свят, където всички търсят наслади. Деен, хитър свят и едновременно свят на най-жестока икономическа борба. Пълна подмяна на моралните ценности, свят на съмнителен прогрес. Хуманността е умряла заедно с целомъдрието и остатъците от стари предразсъдъци. Удоволствията и изгодата заменят Дълга. По лицата на мъжете и жените от новата Епоха личат следите на страшни болести. Най-страшната от тях е безпомощното отчаяние. Все повече човешки животи биват принасяни в жертва заради все по-тесен кръг измамни богоизбрани. Заедно с ръста на населението растат бедността, безнадеждността, непрекъснатият изтощителен труд. Без перспектива за подобрение. Бедствията на времето стават все повече и повече. Мечтата се превръща в спомен от миналото, в остатък от изчезналата вяра.”

Разликата между видяното и неговата реализация е 203 години. Нямахте да се спирате на това предсказание, ако не беше напомнянето за клането над последните българи, което трябва да се състои през 2079 година. Не вярвате ли? Лично аз бях поразен от едно изречение, твърде еднозначно беше казано: “Той се спря и погледна към пъплещите долу сини и червени джуджета, блъскащи се и жестикулиращи...” – преводът е дословен. Какво още искате? Ще смеси сатира и реализъм, пък вие както искате, така разбирайте.

България се превръща в празно място, върху което стои табелка с надпис “заето”. Но идва някой, оглежда неохраняваното място, отмества табелката и се настанява там. Малкото оцелели етнически българи се отправят към Ирак и Афганистан да се включат към наркоподдържащите и наркоопазващи US войски. Валутата “лев” отива в миналото, допълва още горещитираното предсказание. Дали ще се случи именно така, още не е сигурно, макар че с всеки изминат миг става все по-вероятно. Предупреждението ще се окаже напразно. Какво гласи предупреждението?

“Ще е нощ, те ще го лъжат, че е ден. Ще го обградят с безмълвие, докато друг се опитва да обсеби неговото наследство. Но очакващите го ще му помогнат да се измъкне, той няма да изпие чашата с отрова.” Нима не познахте българския народ в описанието? Има и обнадеждаващи думи, разбира се, само че вие дори не подозирате колко са големи препятствията пред тяхното осъществяване. “Душата от Здрача, многоликата Сива Сянка ще се срещне с Мадоната на Бъдното.” Ами ако не се срещне? Ами ако Мадоната бъде заменена с не-Мадона и подмяната не бъде забелязана? Или ако от срещата не настъпят последствия? Тук се намесва и цифрата осем, за нея все още нямаме тълкувание. Или ако имаме, то се отнася до един-единствен човек, значи не е нужно да го съобщаваме. Само ще предупредя, че този човек трябва да присъства на събитие, свързано с цифрата осем.

А по света как ще е според предсказанието? Особена разлика няма. На действителността вече не ѝ е до човешките мечти и желания. Десетките, стотиците милиони, милиардите обитатели на Средния свят все по-рядко напускат тесния кръг на своите всекидневни дела и мизерни радости. Нови милиарди човешки същества изникват от Небитието с единствената цел да потънат в тъмната на Смъртта. Милиарди осакатени, затыпели бивши човеци, разкъсвани от своите неудовлетворени желания, нещастни и смазани. Животът е сведен до изродено подобие на живот. Светът постоянно се променя, но вътрешната му болест, древната вътрешна болест, привнесена от Тъмния Демон продължава да го разяжда и да трови светлото и красивото в него. Божествеността избледнява. Дори някой да търси Вяра, накъдето и да се обърне – той вижда само вероизповедания.

Още едно предсказание, от 1779 година: „Хората ще почнат да обедняват, защото у тях ще изчезне любовта към дърветата. Богатите ще обеднеят, а бедните ще умрат”. Отнася се конкретно до Балканския полуостров, най-вече до Гърция и България. Спомням си за някакви пожари, умишлени пожари, за унищожени в името на печалбата гори. Или се лъжа? Има ли надежда и къде е тя?

Надеждата е в нарастващата алчност на имащите. Те ще отнемат все повече от нямащите, докато не остане нищо за отнемане. И когато алчните ръце се протегнат да вземат последните трошици време, някой ще се осъзнае. Какво от нашия живот действително ни принадлежи? Животът се измерва с време. Каква част от нашето време наистина е наша – ще си рече някой и това ще е началото. Имащите ще кажат, че нямащите нямат право да защитават своето. Те даже ще им забранят да казват кое е тяхно. Забраните ще паднат в мига, когато нищо няма да е разрешено.

Надеждата е в постоянното надхитряне между отделните групи угнетители. Понякога те събуждат в народите вяра, даряват ги с надежда, а после искат да си вземат даденото обратно. Само че веднъж

пробудена, вярата не винаги заспива доброволно. Понякога един Пробуден е в състояние да пробуди милиони. И става страшно! Народът хваща оръжието с мисълта да се освободи, а когато народът хване оръжието, желанието му става закон! Тогава народът се отправя в Поход и няма кой да го спре. За да разберете какво искам да кажа не приемайте думата „оръжие” буквално. Оръжие може да бъде всичко, а най-могъщото оръжие е мисълта. Какво ще се случи, кога ще се случи, как ще се случи...? Има ли значение? Има! Защото още едно събитие предстои, а ние всички сме толкова неподготвени.

Ще бъдат десет – секунди, минути, часове или дни, не знам. Времето ще спре своя ход, светлината няма да достига до планетата и Тъмнината ще погълне милиарди.

Ако пробуждането на Наследника се осъществи преди всеобщото бедствие, ако народът го познае и го призове. Ако му помогне да излезе от първоначалното безпомощно състояние. Знаете ли какво е пробуденият Наследник в първите мигове след своето пробуждане? Един компютърен програмист в двора на крал Артур. Неразбиращ и безпомощен. Ще са му нужни подходящи одежди, насочване и подкрепа. После той ще задвижи своя скрит потенциал и ще започне изискващото се от него действие. Но няма да е достатъчно. Ако самият Наследник съумее едновременно с миналото да обхване с поглед днешния ден, а заедно с това да съзре и контурите на Бъдното, едва тогава спасението ще е постигнато. Ако се съберат орисаните Преобразители, без всичките тях Огънят няма да бъде разпаден... Ако, ако, ако... Толкова много ако, а толкова малко време остава! Върху очите на хората е хвърлено було и то, булото пречи на хората да видят какво е било, какво е, и какво ще бъде. Вие мислите, че сте реалисти и прагматици, но вие виждате и чувствате само това, което булото ви позволява да видите и усетите. Поне да бяхте осъзнали реалността на илюзорната реалност, която се нарича „Матрица”!

Понякога виждате светлинки или пък пред очите ви притъмнява. Понякога чувате неразбираем шепот, възникнал от нищото музикален акорд или пък настъпва внезапна, необяснима тишина. Реалността не е онова, което мислите, че е. Реалността е нещо много повече от ограничените човешки представи за реалност. Знаете ли, че двама души, живеещи в един и същ отрязък на времето и пространството могат да живеят в различни реалности? За човека на практика реалността е вътре, а не извън него. За вас реално е онова, което приемате за реално. При хората съзнанието и околния физически свят все още са в противоречие помежду си. Докато не излезете от сковаващите всяко мислене рамки на Матрицата, вие в известен смисъл ще бъдете извън Реалността. Припомням какво написах и пуснах в Интернет преди време. Написаното премина през вашите чувства и през вашия разум без да остави следи. Припомням отново.

МАТРИЦАТА СЕ ОГОЛВА

Не вярвате ли в Матрицата? Може да не вярвате, може в нищо да не вярвате. И в Бога може да не вярвате, единствено в холокоста сте длъжни да вярвате, нали такъв закон ви съчиниха, само че Матрицата не е холокост. Затова имате пълното право да не вярвате в нея. Да, ама за разлика от холокоста Матрицата съществува. Та на вас ви е дадено правото да не вярвате и вие не вярвате. Обаче в един вестник се появяват следните редове: “Мартенското слънце и сравнително високите температури ще напомнят за идващата зима”. И какво от това – ще попитате. Ами такова, че вестникът е “Монитор” от 12 март. Не помня коя година беше, само датата съм записал. И в него се твърди, че зимата тепърва идвала. Друг материал в същия брой ни разказва как във Великобритания решили да кандидатират за президент едно куче. Британски президент? Може, ама не сега. Та някой живее в друга България, в друг свят, където през март зимата едва започва, а Обединеното кралство е Обединена Република. Недомислията са само от един брой на един вестник. Останалите не са по-различни. Дали са недомислия? Както и телевизиите не ни оставят без абсурди. Те ни разказват за Негово Величество г-н Премиера на Републиката – това словосъчетание би било невъзможно в целия останал свят. Освен у нас. Дали са абсурди? Ами новините и репортажите? Неизкушен зрител би си помислил, че в България расистко настроеното българско малцинство жестоко експлоатира трудолюбивото, скромно и честно ромско мнозинство натурални мангали. Такъв читател и зрител ще научи как турците още не могат да се оправят от 500 годишното българско робство, съпроводено от асимилация, културно подтисничество и тотален геноцид. И че гадните отвратителни българи не изпитват и грам признателност към евреите, които ги спасиха през Втората световна война. Ще научим също как героичният парламент е зает да отбива постоянните провокации на българо-иракската и българо-афганистанската граници. И как 666-ти Армейски корпус с подкрепата на американските ни съюзници брани исконната българска провинция Антарктида от набезите на Вермахта. Как ви се струва? Няма недомислия, няма абсурди. Има подмяна на действителността.

Има създаване на изгоден за определени среди утрешен свят. Огледайте се и ще забележите. Още ли не вярвате, че живеете в Матрицата? Наистина ли не вярвате? Ще ви дам и дефиниция, формула. Матрица наричаме състоянието, при което самата информация се превръща в околна среда за човека. Състояние, при което човекът, респективно разумното същество започва да възприема не процесите, явленията и състоянията, а информацията за тях. Състояние, при което предимство се дава на информацията за реалността, а не на самата реалност. Още ли не ви се вярва?

Само почакайте! Многонародното /мулти-мутри-национално/ събрание готви изненада. Внесен е закон за повишаване на среднодневната температура през юли, в сравнение с тази на януари. И съответен данък, придружаващ повишението. Така че се гответе да плащате. Или излизайте от матрицата докато е време. Ще ви покажа малък, дребен частен случай от света извън Матрицата, пък вие мислете и решавайте. Тълкувания няма да ви дам. Ако не сте разбрали – няма да разберете. Ако сте разбрали, защо аз да ви казвам онова, което вие вече знаете? И то беше пред погледите на всички, и на него не бе обърнато внимание. Сега ви го показвам пак, а нататък вие ще решите дали ще го подминете или ще го приложите.

ВЗИРАЩИТЕ СЕ

"Обаче скоро, много скоро тази спяща реалност ще бъде разбудена."

Не помня кога за пръв път им обърнах внимание. Навярно през някоя гореща душна нощ съм излязъл да изпуша цигара на балкона и тогава съм видял тъмните, вдигнали глава към небето силуети.

Случва ми се до гостувам у хора, в чиито домове не се пуши. Отново излизам навън и отново виждам взиращите се в мълчаливо очакване. Чувствам напрегнатата настойчивост на непознатите и тяхната боязън, щом разберат, че са ги забелязали. Отчитам увеличаването на техния брой и как все по-продължително става вирането им.

Накъде гледат? Какво или кого очакват? На чий зов отвърщат? Какво чуват, какво мислят, какво съзират? Засега отговор няма.

Всички обяснения са разумни, ако са съобразени с наличните реални факти. През една непоносимо гореща и задушна нощ излязох навън...

Тъмнозелено, преминаващо в златисто, завършващо в кървавочервено откъм вътрешната си част. Контрастно очертан пръстен около Луната. Между идеално кръглите стени на пръстена блещукаха няколко звездици. Около самата Луна сияние нямаше.

Аурата на небесно тяло ли бе това или нещо съвсем различно? Спомних си, че същото явление наблюдавахме през лятото на 1977 година. Тогава бяхме петима и всички го видяхме. Дори се уплашихме, приехме го за зловещо знамение. И даже сега, след толкова години си спомняме за видяното, щом се срещнем. То неизбежно присъства в разговорите ни. Но онзи път кръгът си остана докрай с непроменена форма, цял час го наблюдавахме и той все същият си оставаше. Петима бяхме и всички ние помним. Затова и те се впечатлиха, когато им разказах за бавно образувалите се изпъкналости, сякаш пръстенът бе разпъван от невидим кръст. Дали новото движение няма връзка с многобройните взиращи се?

Сам едва ли ще узная, затова казвам: отворете своите прозорци през нощта, когато небето е ясно и въздухът - чист и прозрачен. Излезте на балконите си, в градините, изкачете се по хълмовете в потайна доба и ще ги видите. Ако пък имате достатъчно смелост, взрете се и вие. Може би на един от вас Съдбата е отредила да разгадае онази тайна, която за мен остана недостижима.

Аз съм земен човек, моят дом е Земята. Но аз съм и небесен, моята Родина е Небето. Затова съм по-слаб от земните хора, които са само земни. Затова съм по-слаб от Небесните хора, които са само Небесни. Заедно с това съм по-знаещ и от едните, и от другите. А знанието понякога е Сила. Само че тази Сила е за вас, за тях, и за нас. Не за мен. Тя преминава през мен, без да си я присвоя. Не съм крадец, а изпълнител на Предначертаното. Нося не само товара на миналото, товарът на Бъдещето е неимоверно по-тежък. Моята задача е да пренеса товара, да ви го дам, а после да получа своята заслужена почивка. Аз съм огледало, отразяващо реалностите. Знаете ли на какъв принцип работят огледалата? Опасявам се, че не знаете. Огледалата са една от най-големите загадки на света и докато не разберете какво са те, трудно ще разберете и мен.

Аз съм Вестителят. Моята Мисия е да възвестя. Дали ще ме чуете, дали ще ме послушате – не ме засяга. Аз съм обречен и вие с нищо не можете да промените моята обреченост. Но своята можете.

Това остана от градовете на Сюейн. Разхвърляни камъни като в Трихълмието. С тая разлика, че тук и растителност няма.

И ако не вярвате на мен, то повярвайте на своите: “Обръщаме се към вас, към вашите сърца и съвести, към вашите чисти души, които са способни да видят Истината, и могат да различат доброто от злото. Многострадалният народ в продължение на много векове се намира в центъра на борбата между светлите и тъмните сили, които знаейки за скорошното велико възраждане зLOBEЯТ и противодействат. Тежко ви е в тези времена да съхраните чистотата на своите сърца и да устоите, но силите на Светлината ще бъдат с вас. И помощта ще дойде навреме. /.../ В най-решителния Час Силите на Светлината ще изпратят своята "Жана Д'арк" и предадат на Избраните победното знаме. Щастлив е народът, който съумее да разпознае своя защитник на своята земя. /.../ Погледнете дълбините на хилядолетията и ще видите как тъмните сили направляват унищожението и разрушаването на тази земя и на нейния народ от всички страни. Започвайки с изток, продължавайки да свирепстват от юг и запад, и затваряйки кръга от север. С каква зЛОБНА упоритост силите на тъмнината опитваха с хитрост, с огън и меч да задраскат този народ от списъка на земните народи...”

Думите стигнаха до България в силно съкратен и преиначен вид. Някой имаше интерес истината да не стигне до българите. И аз не ви давам цялото послание, но поне ви откривам неподправена част от него.

Както и не ви говоря за най-първото, за същинското начало. Сега само ще очертая контурите, вие ще довършите останалото. Най-старите следи от живот върху Земята са открити на остров Гренландия и възрастта им се определя на три и половина милиарда години. За някои Началото е датирано 700 милиона години по-късно, когато Вратите на Галактиката били затворени. А Краят ще е, когато тези Врати отново бъдат отворени. Техният край, затова те толкова се стараят да осуетят отварянето или да го предизвикат преди да е дошло времето, което на дело е все едно.

Сега ще ви разкажа как и аз бях подведен, как ме бутнаха в Паяжината и как едва не станах жертва на Паяка. Всеки може да сбърка. Казвам го, за да не приемате думите ми като догма. Проверявайте, и с което не сте съгласни – не го приемайте. Аз съм само вестител, не съм нито Съветник, нито Наставник. Още по-малко мога да бъда Учител. Четете, мислете и решавайте за себе си.

Из личната кореспонденция на Вестителя:

“В света, в който живеем и с който ти воюваш непрестанно, си ме отделил от другите (като твое усещане). Защото много се различавам от тях. Реши да провериш дали усещането ти е вярно. Проверката показа: "благонадеждна". И свали доспехите си. И ме прие в сърцето си. И станах част от теб, Обич моя неземна. И станахме "Слята Сила". Сега се измъчваш от връхлетелите ни събития, от постъпката ми... Или ти е мъчно, че сбърка в усещането? Ако продължиш със самотните си битки, си свършен. Физически си почти развалина, емоционално - отдавна работиш на "неприкосновения" запас, душата ти се мята и все намира да напусне тялото... Така те усещам, Страннико.”

Мъртви са, сякаш никога не са живели. Ако видяното не ви харесва, кажете си, че това са просто камъни.

“Ти не разбираш ли, че аз не се спънах, а паднах. Няма да успееш да ме вдигнеш. По-добре да срежа жицата. Май така ще е най-добре и за двама ни.”

“Позволи ми сега аз да опитам. Моля Те. Аз те повлякох със себе си в “мъртвото езеро”. Ще открия как да се измъкнем. И да излезем там, където има само небе! Нека опитаме ...”

“Не говоря за теб, аз вече нямам сили да променям. Даже не знам дали вече искам да променям. Завесата - имаше една приказка "от другата страна на перденцата". Става дума за правителствените автомобили със завески от едно време. Едните гледат на света от едната страна, другите - от другата. Ние с теб гледаме към света от различни посоки. Само това исках да ти кажа, а ти не ме разбра. Различен поглед върху нещата, различни ценностни системи, неразбиране в една или друга ситуация... Сега търся предсказанията, които са в Интернет да видя те какво казват. Забравил съм какво е известно и какво - не. Във всеки случай аз нямам намерение да играя ролята на спасител за този свят, който е тръгнал към гибелта си. Този свят ме отхвърли. И няма нужда да ми казваш неща, като знам, че те стоят по точно обратния начин. Аз също съм ядосан.”

Не знам как да го опиша. Уж бях предупреден за „Синовете на Птицата” /въпреки че в конкретния случай бе дъщеря, а не син/, уж знаех, че Птицата и Дракона са от един род, а се хванах. Представете ли си, паднах в паяжината и тя полепна по мен. Заспах и засънувах. За малко Паякът да изсмуче кръвта ми, макар че за негова изненада тя щеше да се окаже отровна за него. Една сутрин просто тръснах глава и се събудих. Оттогава търся онова предсказание /или предупреждение, както искате/,

а все не успявам да го намеря. Засега опитвам да се справя и без него. Ако тук прилагам разни откъси от писма и диалози, то е за да ви покажа, че те са прекрасно осведомени за нас, докато вас ви лъжат, че ние не съществуваме. Само че нас ни има, винаги ни е имало, а дали и в бъдеще ще ни има, това не мога да знам. И още една изненада. В много отношения ние не просто си приличаме с пратениците на Злото, ние сме техни огледални отражения. Ние с тях се гледаме през огледалото, без да успеем да се докоснем. Само че където при тях е ляво, при нас е дясно. И обратното. Та реших, че малко повече подробности няма да са съвсем излишни.

Вестителите минават през света незабелязано. Те не получават признание от онова, което се нарича общество. Не получават признание и от елита. Също като Йерарсите на Ада. За един такъв Йерарх бе писано: „Той върви по улицата незабележим, светлината минава през него без да го засегне, и мрак изпълва нечовешката му душа.” И на едните, и на другите е съдено да се сливат с околната среда и никой да не ги вижда. Но оставят след себе си дири, проправят пътища и човечеството тръгва именно по тези пътища. Дълбочината на дирята и посоката на пътя много често зависи от чувствата, изпитвани от Вестителя, съответно от Йерарха. Вече знаете защо и едните и другите толкова много се стремят да потънат в този свят, да го пребродят – не пространствено, а емоционално и духовно. Да почувстват както върховете, така и низините, да усетят техните човешки емоции. И да постъпят съобразно тях. Няма как да не опиша и донякъде да обясня чувствата. Спомнете си как принц Сидхарта се превърна в Буда и може би ще ви стане по-ясно. Спомнете си как Иисус отиде при митарите и фарисеите, при блудниците и грешниците, за да се превърне в Христос. Законът е непроменим и горчивата чаша не подминава никого. Само че малцина достигат до Чашата. До истинската Чаша, не до златната.

Това остана от някои плодове на цивилизацията. Това очаква и плодовете на човешката цивилизация.

Няма ли от какво да си ядосан, Вестителю? Откъсват те от твоя свят, от твоята родина захвърлят те в някаква идиотска епоха сред тъпи, алчни и злобни полуразумни същества. В многорасовия свят на същества, принадлежащи към различни, несъвместими помежду си светове, култури и типове организми. В изродения свят на безразборното смешение, където нищо не е истинско. В свят, където се смята за нормално да разрушаваш себе си, природата и своите себеподобни. Ти вече си малко, дребно на ръст и по значение жалко създание. Ти си един от тях, частица от обкръжаващия те полуразумен вид. Щастлив си или поне се стремиш към щастието ако нищо не помниш и нищо не знаеш. Щастието да забравиш даже Лунно Цвете, която понякога виждаш като мека светлина.

Но щом си спомниш трите епохи, преживяни от теб в изгнание. Щом си спомниш за твоя ведър сияен свят – тогава искаш да умреш или поне разумът да те напусне. Нито едното, нито другото се получава, колкото и да опитваш. Затова почваш да пиеш. Алкохол, разбира се, не вода. Започваш да се приближаваш към хората, приближаваш се, приближаваш се... Докато осъзнаеш колко си далеч, и че никога няма да си като тях. Тогава идва прозрението, че твоята Врата в Стената ще се отвори едва когато отхвърлиш всичките светски условности и делови съображения от мястото и времето, в което си принуден да живееш. Само че... Изглежда е късно, прекалено късно. Ти видя как Посланикът се спря пред палатката, как отмести с две ръце завесата и влезе. Посланието влезе в света на хората, преди те да са готови за него. Онова, което претърпя провал през 1929-та и през 1977-ма година най-накрая се осъществи. Галактиката слезе на Земята. Отварянето на междупространствената Врата предстои. А после... Никой не знае какво ще е после, защото никога не се е случвало после някой да оцелее, в никой предишен Цикъл. Сега целта на Разумните от Галактиката е да доживеят до после. Да дочакат завръщането на Тангра, както е записано в Прокобата. И нея ще ви припомня, забравили сте я.

Тук правя малка пауза. По-нататък ще е според зависи, и ако може би.

Забравих да кажа "евентуално". И според зависи.

ПРОКОБА

“Тангра – това е Небето;

Тангра – това е Земята;

Тангра – това сме ти и аз.”

Книга на Завета

Докато ти и аз сме тук – ще е жив народът на Тангра. Но ние си тръгваме. Прокуждат ни. Утре ще бъдем другаде, а няма кой да ни замени. Къде е Мечът, за да сразим враговете на Тангра? И Мечът го няма. Единственият Меч на племето е загубен. Нима и племето е загубено?

“Моят Бог – това са отворените Небеса, цветето, всяко едно човешко същество.”

Джиду Кришнамурти

Затвориха се Небесата над страната на Тангра. Цветята се превърнаха във флора и в стока за продан. Животът загуби своята цена. Човешките същества бяха сведени до електорални единици. Отвърна се от Своята страна Тангра. Хората прокудиха своя Бог, въобрази си, че без Него по-добре ще живеят. Но освен безутешни пространства друго не успяха да сътворят. Нямахме Го Тангра, за да им помага.

“Когато си Небето;

Когато си Земята;

Когато се Събудиш –

тогава ще си Ти.”

Иван Коев

Спи народът на Тангра. Будят го, а той не се пробужда. Викат го, а той не става. И върши безумия в съня си.

Скоро уплахата ще подгони спящите. Ще се скриете и вие. Все едно къде. Ще гледате да сте под покрив. Тогава, през една особено тъмна нощ ще усетите върху себе си капчици роса. Нощта ще е на свършване. Съветвам ви, зова ви, заклевам ви – отворете очи, събудете се!

И ще видите Развиделяването. Ще видите Деня. Ще видите завръщащия се Тангра!

Снимката е заснета от хора. Но как те нямат очи за очевидното?

Искате да ви кажа какво, как и защо ще се случи? Искате да направя предсказания? А знаете ли какво е това нещо, наречено „предсказание“? Да поговорим по темата. “Всички ние в известен смисъл сме пещерни хора - не можем да си представим нищо по-страшно от призрак или върколак. Докато всъщност нарушаването на принципа на причинността е много по-страшно нещо отколкото цели стада привидения.” - Аркадий и Борис Стругацки. Принципът на причинността вече е нарушен. Започна се с малко, незабележимо събитие. Историята е съвсем реална, макар да спестявам имената и подробностите. Преди години живеяха един закрилник и един закрилян. Всички мислеха, че е така; всички знаеха, че е така. Двамата споменати бяха на същото мнение. Бе достатъчно закриляният да замине за кратко на друг континент, когато убиха неговия закрилник. Да, ние още сме пещерни хора, ние още не сме напуснали пещерите на ограниченото мислене. Много принципи бяха нарушени и други предстоят да бъдат нарушени. Включително принципа за ненамеса. Земята е твърде важна точка, за да бъде оставено нейното управление на хората. Особено след като хората изтласкаха човечите. Предстоящите събития ще се развият по неочакван за пещерните хора начин. Многогорък бог с нож във всяка една от ръцете си, ще танцува върху планината Цион, на самия неин връх. Върху малкия хълм, наречен гръмко „планина“. Срещу него ще бъде изваден един-единствен меч. Сияние и

Тъмен облак ще се вплетат в смъртна схватка. В старата, обрасла със зеленина сграда, с два лъва в подножието на високото стълбище, ще е спокойно. Едно море ще пресъхва под напора горещи ветрове, а вълните на друго ще заливат сгради и улици. В Китай ще цари мрак, дракони ще се плъзгат из мъглите, а бялото лице с големи очи безмълвно ще наблюдава. Окото на Урагана ще се намира над България. Казано е в предсказанията, но те са скрити от народите. И само по косвени признаци някой прозорлив човек може да се досети. Откъде се взема необяснимата омраза на римските Папи към българската земя и към българския народ? Особено след предсказанието от Фатима от 1917 година. Откъде се взема необяснимият интерес на известния моделиер-окултист Пако Рабан към България? Откъде се взема паническият страх на руските патриарси към всичко Българско? Отговори няма, защото досега и въпросите не са задавани. Вече са зададени, значи и отговорите ще дойдат.

На българска територия се намира една от Вратите. Тя не може да бъде отключена от никого поотделно, колкото и могъщ да е той. В нейното отключване задължително трябва да вземе участие човек. И този човек задължително трябва да е българин по дух, но и по кръв. Хиляди пъти бе казвано и изписвано, те не го разбраха: Само който може да развърже, само на него е позволено да върже; само който е в състояние да затвори Вратата, само за него е допустимо да я отвори. И до него трябва да стои Стражът, а този Страж е българин. Ще премълча другите условия, не цялото Знание може да се открие. И ако все пак някой неупълномощен успее, това ще е краят на Галактиката. Има Разум над галактичния, има Сили по-могъщи от галактичните. Колкото и могъщи да изглеждат Властелините на Млечния път, те си остават само провинциални деспотчета в сравнение с Владетеля на Всемира. Да предположим, че някой отвори Вратата. В следващия миг няма да съществува нито Врата, нито мястото, от където е отворена. Вселената не може да бъде замърсявана безнаказано. Разбира се, вариантите са няколко. Бе пратено и това: „Наричат я “паяк” или “скорпион” заради приликата ѝ с насекомо. А тя всъщност е само една машина за осъществяване и поддържане на връзка. След като е била скрита в пещерата, нейните създатели са я покрили с пълзяща смола, със смола като стъкло. После водата е нанесла скални отлагания и сега паякът по нищо не се различава от обикновените сталактити. Когато изкуствените взривове разчупят варовика, консервиращата смола ще започне да се разпада. Паякът ще размърда пипала и ще излезе навън, под открито небе. Ще се протегне към звездите и ще излъчи своя зов. Звездите ще отговорят, тунелът ще се образува и условията за живот на Земята ще се променят.” Може би така ще завърши историята, може би няма. Доста усилия се положиха за предотвратяване на предреченото. На хората бяха дадени нови методи за получаване на енергия, годни да изместят енергийния център на галактиката. “Ефектът на пеперудата” е измамен. Напротив, наблюдава се ефект на затихване. Затова промените трябваше да бъдат достатъчно мощни, да изкривят спиралата на събитията дотолкова, че затихването да не компенсира. Враговете на човека, враговете на Небето се постараха откритите технологии да бъдат закрити. Под техен натиск дори линията на Творението бе наречена Ос на Злото. Не говоря за малките смешни политически приказки, а за Линията, минаваща през цялото Творение, през цялата Вселена. Земните учени са недоразвити дечица, те не знаят и се страхуват да се досетят. Силите, които им внушават какво да мислят знаят и разбират. Противоборството е твърде мощно, войната е яростна. И никой, никой не знае как ще завърши тя. А как започна всичко?

Руините на великия Теир.

Отдавна, много отдавна, преди два милиарда и осемстотин милиона земни години нас всички ни осъдиха. Всички нас, живеещи в галактиката, наречена “Млечен път”. Опасаха цялата галактика с броня и я заключиха. Здрава, непробиваема броня опаса целия Млечен път. Здрава броня от най-трайната материя – енергийната. Откъснаха ни от обитаемата Вселена и ни оставиха да живеем заедно с младото и кипящо от сили и агресия Зло. Два милиарда и осемстотин милиона години. Злото остаря. Един от входовете бе отворен. Насам се запътиха съюзници. Само че те няма да бъдат наши съюзници, ние минахме към Тъмната страна и към тъмнина сме се запътили. Посланието бе изречено напразно.

Близнаци от два различни свята

Близнаци от два различни свята

Да, понякога настъпва умора. Понякога те обзема униние. Понякога ти омръзва да чакаш резултати, а те все да не идват. Понякога се препъваш, падаш, но вместо веднага да се изправиш, ти предпочиташ да останеш няколко мига в покой. Те следят, дебнат тъкмо този миг: “А на това, което си написал в последното изречение мога да ти кажа само: Докато се усещаш чужд, ще си чужд. И смея да твърдя, че те разбирам – аз също се усещам Чужда в света, който би трябвало да е мой. И затова не се отказвам да живея в Друг свят - твоя.”

“Нищо повече не мога да направя. За нищо повече нямам сили. Нито воля, нито желание. Искам да си вървя. И не ми казвай, че има някой край мен. Никой няма, никого не чувствам. Не усещам Присъствие край себе си. Не съм ядосан, само ми е тъжно.” Колко картини, колко явления, събития,

процеси за мен са очевидни, а хората от тълпата изобщо не ги забелязват. Не само не могат да ги забележат, те отричат възможността за съществуването им. Отричат реалността, предпочитат своята илюзия. Колко дълго може да се живее в една илюзия? Искам да извикам, да изкрещя: “Върнете ме, махнете ме от този проклет изроден свят! Махнете ме от тези проклети изродени, противоестествени, противоразумни същества!” Искам да извикам, а няма към кого да отправя своя вик. Хората от тълпата не разбират, пратениците на елита са предизвестени и знаят. Не всеки, който не разбира ти е враг, и не всеки, който разбира ти е приятел. Виж себе си, вестителю, преди да съдиш. Не само се погледни, но и се виж!

Някой беше писал: “Ако вие, с вашия отмерен начин на живот сте обречени на загуба, това не означава, че аз ще победя. Ние никога не побеждаваме. Понякога само ни се струва, но това е малката любезност, с която ни удостояват боговете.” На мен и тази мъничка любезност ми бе отказана, останах си вечният губещ, захвърлен сред един обречен на загуба свят. Ти, Вестителю доведе Сянката на вековете, за да ги предпазиш от смърт, но те избраха смъртта. Изгореното с огън Трихълмие още стои, само че те нямат очи да го видят. Там камъните се местят сами, но хората извърщат поглед, не искат да видят. И когато наближи времето, малцина от тях ще избягат в планините. Още по-малко ще се погрижат да не бъдат пред или покрай скали или стени. Зидовете ще рухнат върху тях, ще ги погребат. Равнините им ще бъдат залети от вода. Спасение няма да се намери нито за тях, нито за теб, Вестителю. За какво ти бе нужно да възвестяваш? Къде, в чий кошмарен сън се озова, Вестителю!

Ти се озова там, където поиска да се озovesh. Не вини друг за изпълнението на твоите собствени желания. Спомни си...

Макар че... “Ние – това сте вие; вие – това сме ние!” Само където вие престанахте да бъдете самите вие, а с това вече не сте от нас. Вие вече не сте ние, дали някога пак ще бъдем едно цяло, каквото някога бяхме? Ще се съберем ли за нов живот или ще се скупчите, за да умрете, следвайки инстинкта си за единност? Ще разкажа още една забравена история. Чували сте за гномите, нали? Едни такива мънички на ръст и с огромна злоба същества. Достигали на височина до 20 сантиметра, но били по своему могъщи. И планетата им била символ на могъщество. Нейната орбита се намирала някъде между Марс и Юпитер. Вече я няма, мъничките злобни същества, ръководени от своя зъл Демон в напразен стремеж да отворят Врата взривили своята планета, разпилели я на късове. Може би греша, може би гномите са нещо друго, но приликата е огромна. Пък и все някак трябва да ги нарека. Иначе ще ми бъде много по-трудно да разкажа историята. Проведеният под ръководството на демона ПНВН експеримент завършил с катастрофа. Планетата, наречена условно от хората Фаетон или Таемат престанала да съществува. Оцелял един от спътниците, когото Земята хванала в своята орбита. Ужасният пламък помел повърхността на Марс, разрушил прекрасните каменни градове. Засегнат бил дори свещения град Теир, най-величественото творение, плод на разумни ръце в цялата Слънчева система. /Не е безинтересно да се каже, че едно от названията на Земята – Тера, е дадено в чест именно на тоя град/ Паднал и единият от трите стражи. Атмосферата в по-голямата си част излетяла в космоса, реките и моретата пресъхнали. Единствено намесата, дошла от Юпитер попречила Марс да сподели съдбата на Венера. От двете многочислени раси оцелели малки групички. Дълбоко под повърхността на опустошения свят. Все по-дълбоко и по-дълбоко, подгонени

от настъпващия студ. Горے останали само малка част от тъжнооките, излети от камък великани. И милиони камъни, с попил в тях разтопен метал.

Сюейнитите, както наричали себе си марсианите тръгнали към негостоприемната Земя. Отначало се запътили към древните времена, когато гравитацията била по-малка, а атмосферата по-плътна. Не успели да се задържат. Изгласкала ги властващата раса, а Пазителят на Земята не допуснал създаването на чужда цивилизация, основана върху чужда култура. Едва когато на Земята се сменили две раси и планетната суша станала ничия, едва тогава великаните от Марс пристъпили към действие.

На базата на местен животински вид те сътворили разумно същество. Модифициран организъм, съчетал в себе си качествата на земно животно и жител на Сюейн. Макар и пригоден по-скоро за условията на Сюейн-Марс, човекът се приспособил бързо. Земното тяло, макар променено под въздействието на неземната енергийна структура пазело връзката със своята планета. Двете велики култури на Сюейн били построени тук в умален размер. Били създадени осем точки, осем центъра на плодородие с култивирани местни и донесени от Сюейн растения, нужни за живота на човека. Всички основни растителни храни водят началото си оттогава. Расите живели в мир в чуждия свят, макар в родината си да враждували. Няколко съперничество, а взаимно подпомагане: „Ние – това сте вие; вие – това сме ние!” Вероятно помогнал и малкият трик със създаването на двете „невидими” раси, скрити между хора и човеци, чиито расови различия са видими. Те били примирителите, те били спойката, макар поотделно никой от тях да не го съзнавал. За нуждите на развитието пък били предвидени „огледалните” човеци. Оставени били знания за Твореца и за сътворителите. В новия свят било заложено разнообразие и съвършенство в перспектива. Неунищожимият Живот отново разцъфтял. Атмосферата се изпълнила с велики планове за бъдещето и хората летели между тях. А после дошли Те, другите, далечните и пак война. Третата от Слънцето или Седмата отвън винаги е била кръстопът на светове, култури и раси. Нима мирът може дълго да се задържи върху един кръстопът? Войната се оказала унищожителна, победители нямало. Или както бе казано: „Войната завърши с победа. Всички живи бяха умъртвени”. Когато воюващите губят, тя, Войната побеждава. Пришълците били отблъснати, но когато сраженията утихнали, върху Земята останали да бродят малочислени групички бивши човеци. Полудиви същества, загубили своята техника, забравили своите знания. За малко не загинала дори цивилизацията на Стародавните. Дълбинните жители се заели с възстановяване на своята обитаемост, временно спрели да се намесват в делата на сушата. И само нищожна част от бързо изгрялата и светкавично залязлата човешка цивилизация, заедно с представители на сътворителите се заровили дълбоко под земята. По примера на своята предишна Родина, когато се спасявали от огнения отровен дъх на дошлия от Бездната пламък. На самия Сюейн животът едва мъждукал...

После, преди 40 хиляди години започна Епохата на хората, която е в своя залез. Някога, много отдавна сред хората бяха пратени избраници, които будеха тяхната съвест. Избраниците будеха заспалите съвести, докато накрая и те се умориха, тяхната съвест се умори и заспа. За своята голяма, огромна мисия, те заплатиха голяма, огромна цена. Заспаха и те, заспиват и хората. А после, когато не остане никой Бдящ, ще дойде Сънят. Дългият Сън без събуждане.

Разбира се, били направени и други опити за спасение. Експедиции от сюейнити и хора обходили земните епохи. Повечето от тях загинали. Доста останки са намерени, никой не може да отрече съществуващите факти. Само където “учените” правят погрешни изводи за възрастта на човека. Те не си дават сметка, че през стотиците милиони години един такъв сложен организъм не може да не претърпи промени.”Учените” измислят всякакви хипотези с единствената цел да не признаят реалността на пътуванията във времето. Вероятно защото те самите не знаят какво е Време. Не ги разтревожи даже очевидния факт, че когато земните музеи и учебни заведения се напълниха с останки на сюейнити, някой за кратко време се погрижи да ги прибере. За да им устрои достойно погребение. Както се полага на същества, принадлежащи към една високоразвита раса. Нима е възможно всичките останки, намиращи се по цялата Земя, в различни, често враждуващи една с друга държави да изчезнат? Кой го е направил? Могъл ли е да го направи, ако няма възможност за пряка намеса, без да се съобразява със земните правителства? Учените мълчаха от срам пред своето невежество. Правителствата мълчаха от срам пред своето безсилие. Никой не смееше да признае, че онова, което не е в тяхна власт – времето, бе във властта на други. Във властта на други са и вратите на Времето, които някои се опитват да намерят и отворят.

Малко напомняне за предстоящото.

Следващото действие се развило някъде през 77-ми век по земното християнско летоброене. /Макар че, ако трябва да съм прецизен – тогава християнство няма да съществува и летоброенето ще е различно. Давам датировката за удобство./ На Сюейн се възцарил мир. Била създадена Системата. Единен свят, обединяващ двете местни раси. С разклонения, намиращи се на стотици милиони километри от Родината. Би трябвало всички да са доволни. Но не били. Имало противници на Системата, водени от убеждението, че смесването на раси и култури води към намесата на Небето и последваща гибел. Давали за пример историята на Ча, както те наричали Земята. Там не една и две раси са загинали заради склонността си да съчетават своето с чуждото. Стигнало се до бунт. Бунтът бил потушен, но успял.

Съветът взел решение за възстановяване на човешката цивилизация. Тази цивилизация, съчетала в себе си белезите на две планети и на няколко култури трябвало да положи началото на нов мощен междупланетен съюз. Съюзът от своя страна щял да послужи за даване на отпор срещу зачестилите домогвания от страна на други раси. А също за взаимноизгодна размяна. От Сюейн щели да тръгнат технологии и редки суровини. Земята също трябвало да предостави част от суровините си и от живата сила на част от своите обитатели за нуждите на Сюейн. Ръководителите на бунта били разделени на три групи и ги пратили на Ча. Първите, някъде 40 хиляди години преди християнското летоброене. Вторите – преди шест хиляди. Последните седмина останали на Сюейн. На Ча бил пратен само техния разум. На Сюейн те спели, а живеели на Ча в телата на земляни. Един от тях бил Вестителят. Вестителят, Кошмарът на Системата, който бе успял да избяга от затвор, намиращ се върху един от спътниците на Полегатото езеро – Юпитер. Сега наказанието му бе да изпълни Мисията, избрана от самия него.

Преди да продължа, ще копирам част от статия, която ми донесоха. Взета е от Интернет, но липсва както автор, така и адрес. Фактите не могат повече да бъдат крити, все повече изводи се налагат. Не с всичко съм съгласен, но в статията се прокрадват множество верни догадки и прозрения.

„НАШИТЕ ПРАРОДИТЕЛИ СА НАСЛЕДНИЦИ НА ДРУГА ЗЕМЯ

В своя еволюционен път нашата планета се е развивала невероятно дълго време. Милиарди години най-простите организми са се развивали към по-сложни, чийто краен резултат е човекът. Но забележете изненадата: той реагира негативно на слънчевите изригвания, на магнитните бури. Представете се, че с нашата земна природа сме от „една кръвна група” и би трябвало да се справяме бързо и лесно с тези изненади на времето и Космоса, тъй като ние просто сме си на Земята.

Има още един факт, който ни носи изненада – как става така, че развитието на децата и на рожбите на различните животни протича по съвсем различен начин! Факт е, че последните много бързо след появата им на бял свят започват да ходят, да тичат, да летят, да пълзят. Само нашите деца се развиват много бавно след един от най-дългите периоди на развитие в утробата на майката. Те се хранят, развиват се, растат и преминават през няколко етапа на развитие, преди да се научат да ходят. Нека обърнем внимание и на още един факт – колко време детето не може да разсъждава нормално. Налага се да бъде възпитавано от родителите си и пазено от различни неприятности. Чак когато навършат 18 години, децата са относително готови за самостоятелен живот и за възпроизводство.

ЧОВЕКЪТ ПРИЛИЧА САМО НА СЕБЕ СИ

Сравнение може да се направи с птиците, бозайниците и другите животни. Потомството им само след 2-3 седмици може да лети или да тича и да се спасява от враговете. Такива примери на дълго съзряване на потомството, както е при човека, няма в природата. И това е много странно.

Има една неразгадана досега загадка – защо тялото на човека не е покрито с козина? Няма косми, които да го защитават от студа или от горещината, и затова му е необходимо облекло. Освен тези смущаващи загадки на природата има още една - силата на тежестта на Земята. Ако тя беше само 0,6 от съществуващата, падайки, човекът не би си чупил ръцете и краката, както това се случва при животните. Ние, хората, си чупим костите буквално на равно място. Какво да кажем за развитието на човешкия мозък? Практически при нито едно друго същество на Земята неговото относително тегло в сравнение с цялото тяло дори не се доближава до човешкия мозък. Ние сме „най-мозъчните”, с изключение на делфините. Има и още едно голямо „но”: защо използваме само от 3 до 5 процента от мозъка си? По законите на природата орган, който не се използва, започва да дегенерира и да намалява. А с хората това не се случва.

ХОРАТА СА ДОШЛИ НА ЗЕМЯТА ОТ ДРУГА ПЛАНЕТА

В хода на дългогодишните изследвания на генетиците става ясно, че цялото човечество по женска линия е произлязло от една-единствена майка, условно казано – от библейската Ева... /Това категорично не е вярно, бел. а./ Известно е още, че най-древното селище на човека на Земята датира отпреди... 600 хиляди години! То е било открито в Алтай от известния археолог Анатолий Деревянко едва през 2004 година. Като се има предвид всичко казано дотук, изследователите потвърждават хипотезата, че хората са дошли на Земята от друга планета. Тоест те имат извънземен произход и са се формирали като биологични същества в съвсем други климатични условия. Тази хипотеза обяснява възникването на всички несходства, за които говорим. Според това предположение силата на тежестта на нашата планета трябва да е само 0,6 процента от земното привличане, а човешкият мозък там е реализирал целия си максимален капацитет. Климатът на хипотетичната планета е бил равномерен, мек, топъл, което позволило на човека да живее без козина. Следователно на тази планета не е имало никакви ледникови периоди.

Съдейки по това, че на тъмно ние се объркваме за по-дълго време, тази планета е имала продължителност на въртене около оста (т.е. дължината на едно денонощие) около 30 часа срещу 24 земни.” Ако изключим част от изводите, във фактите противоречие няма.

Небесен знак за събитието, което предстои. Само че хората отвикнаха да гледат към небето и да разчитат знаците.

Нека проследим историята на Вестителите. Първата група постави началото на човешкото възправяне. Събуди човешкия разум и се върна. Междувременно още две, съвместими с човека раси се бяха заселили на Земята. Макар и различни на външен вид, в бъдеще те щяха да имат претенции за принадлежност към човечеството. И едновременно за господство над него. Съсредоточили вниманието си върху своите потомци, сюейнитите не обърнаха внимание на потенциалната заплаха. Напротив, поласкани от откритието, че някой друг е последвал техния пример, те приеха чуждите като свои. Трябваше да минат хилядолетия, за да се разбере колко са свои. Групата нямаше достъп до историята на Земята, пазена в хранилищата на Съвета, те не можеха да знаят онова, което последният Вестител знаеше. Представители на десетки разумни светове са намирали смъртта си върху тоя кръстопът на светове. Участиа на хората щеше да е много по-щастлива, ако бяха загинали само още две експедиции. Те не загинаха, човекът пое по различен път, последиците са трудно предвидими.

Втората група донесе знание за миналото и бъдещето, за извървения и за предстоящия път. Донесе растения, с които човекът да осигури своята прехрана, даде му умения за оцеляване в променените условия и се върна. По някаква ирония знанието послужи за въвеждане в земния свят на Демона от

разпиляната планета. През следващите хилядолетия Земята се изпълни с подвластни на Криещия се от светлината Демон. Хората почнаха да наподобяват двукраки паразити, забравили и загърбили своята сътворителска мисия. Хората все повече се превръщаха в отrekli се от своята човешка същност безполезни твари. Дошлите от “Ловеца” очакваха загасването на последните искри, за да завладеят обзетия от тъма свят. Задачата на Вестителя бе да разпали загасващия Огън. И да съедини разделените светове.

Последният Вестител бе този, когото родната планета не искаше да приеме обратно, въпреки, че тялото му спеше там. Но не бе единственият. Вестители биват пращани през сравнително големи според земните мерки, но не и според мерките на Сюейн периоди. Предпоследен бе Неистовият. Той откряна завесата на Историята, разказа събития, за които не биваше да разказва. Описа времето преди Сюейн да се намеси в живота на Земята и преди човекът да се появи. Чрез призоваване на техните имена, Неистовият опита да призове Онези, които никой не биваше да призовава. Ако бе успял, и ако хората бяха разбрали какво им казва, той се обричаше да е последният Вестител. Небето попречи на замисъла. Историята, разказана от него остана. Бях решил да я припомня, но се отказах. Вие ще я откриете сами, щом се досетите кой е Неистовият. Вместо това ще посоча законите на Магията както бяха формулирани преди време не от мен, с внесени в тях необходими наши корекции. Ще ви потрѣбват скоро.

ЗАКОНИТЕ НА МАГИЯТА

ЗАКОН НА ЗНАНИЕТО: Това е най-широко използваният закон и в известен смисъл той обхваща всички останали закони. Основата на закона е в това, че разбирането дава контрол. Колкото повече е известно за обекта, толкова по-лесно се осъществява контрол над него. Знанието е власт. Но знанието също е и опасност. Затова магът трябва да преценява кои знания да излага на показ и кои старателно да крие. Когато прилагате Закона имайте предвид, че знанието не е информация, а само метод за нейното създаване.

ЗАКОН НА САМОПОЗНАНИЕТО: Основна производна на закона на знанието. Този закон има допълнителни оттенъци: Магът, не притежаващ знания за себе си, не може да има знания и съответно власт над своята магия. Този закон е илюстрация на това защо "злите" магове са така редки. Привързаността към принципа "зло заради самото зло" обикновено води към загуба на интроспекцията /вътрешното гледане/ и самосъзнанието. Трудно е да нанасяте вреда на другите, когато напълно разбирате каква вреда би нанесло това на самия Вас. Затова винаги се самоизмерявайте с опасностите. Не се надигайте от окопа дотолкова, че куршумите на врага да ви намерят. И още един аспект на закона: не приемайте помощта на зли сили, ако не сте по-силен от тях.

ЗАКОН НА ПРИЧИНАТА И ЕФЕКТА: Простото научно-логическо заключение - точно това действие, при точно тези условия ще доведе до точно този резултат. Маговете имат толкова вяра в причината и ефекта, колкото и съвременните психиатри. Те просто съзнават, че добре проведен ритуал, както и добрата театрална постановка винаги са предсказуеми. Реално заклинанията съдържат в себе си толкова променливи, че абсолютното им управление или дори разбиране не винаги е възможно. Заклинанията са плод на друг език, те съдържат звуци, непроизносими от хората. Какво ще кажете за дума, чийто първи звук започва като шептящ, преминава в нещо като съскане, а последният кънти като камбана? Такава дума никой от вас не може да произнесе. Най-вече оттам, от непроизносимостта, и в по-малка степен от Принципа на неопределеността идват променливите. Ключът към успеха на магията в нашите условия е в изучаването - кои променливи са най-важни и в съхраняването на тяхното постоянство. И друга важна подробност: с увеличаване силата на магията, броят на променливите и тяхната интензивност намаляват.

ЗАКОН ЗА СИНХРОНИЗАЦИЯТА: Две или повече събития, случващи се едновременно - това е повече от съвпадение. Много рядко едни събития се извършват изолирано от други. Чистата случайност съществува само в мислите на невежите.

ЗАКОН НА АСОЦИАЦИЯТА: Ако които и да било две палитри имат общи елементи, то те си взаимодействат чрез тези общи елементи. Управлението на едната палитра способства за управлението на другата в зависимост от въвличените общи елементи.

ЗАКОН НА ПОДОБИЯТА: Наличието на качествен физически или ментален образ на обекта облекчава контрола над него. Притежаването на модел, изображение или друг образ на Целта, Ви съобщава властта за въздействието над целта. С подобно - по подобното. Този закон е частен случай от Небесния Закон за опасността и закрилата.

Отвратително ли е? Грозно ли е? Това сте вие. Не винете огледалото за картината, която виждате в него.

ЗАКОН НА КОНТАКТА: Обектите, били един с друг във физически контакт продължават да си взаимодействат и след разединението им. Всеки, когото сте докосвали има с Вас магическа връзка, макар и достатъчно слаба, докато контактът не стане по-интензивен и/или по-продължителен и многократен. Магическата сила е заразна. Притежаването на част от нечие тяло дава по-добра контактна връзка.

ЗАКОН НА ИМЕТО: Знанието на пълното и истинско име на обекта или процеса дава контрол над него. Това работи доколкото името е дефиниция, също като контактната връзка и асоциация. Ако Вие наричате нещо или някого с някакво име отново и отново, то името започва да се асоциира с обекта. Това работи също защото знанието на пълното и истинско име означава, че Вие сте получили пълното разбиране на неговата природа. Тук ще вмъкна малко отклонение. Кой на тази планета са двуименни? Едните са юдеите, подвластните на Йехова. Те вземат име, съответстващо на народа, сред който живеят, поне по-голямата част от тях. Заедно с първото име притежават и свое, юдейско. Другите двуименни сме ние, българите. Днес малцина от нас са такива, но колкото по-скоро се върнем към своята двуименност, толкова по-скоро ще си върнем своето изгубено могъщество. Ето как магията влияе на цялата човешка и планетна история.

ЗАКОН ЗА ДУМИТЕ НА СИЛАТА: Съществуват думи, способни да изменят вътрешната или външната реалност на този, който ги произнася. Силата им може да се съдържа както в звученето, така и в значението. Много от тези думи са имена, чието значение е загубено или забравено. Голяма част от магическите манипулации изискват написването на такива думи върху образа или обекта

и/или произнасянето им по време на тяхното построяване и/или използване. Заб.: Извикването на отдавна забравени или произнасяни имена е в състояние отново да пробуди тяхната дълго неприявявана сила. Затова изваждането от забравата на думата Тангра в нейния първичен смисъл предизвиква такава ярост у поданиците на Тъмнината. Цитирам един друг: „Някой, който е воден от „злонамерени“ сили, не може да пише или изговаря определени думи и фрази, без те да му повлияят. Тези, които са водени от тях също така не могат да чуват/четат определени неща, без да станат извънредно ядосани и агресивни.”

ЗАКОН НА ПЕРСОНИФИКАЦИЯТА: Всеки феномен може да се смята жив и да има личност - това означава различие между да бъдеш и да съществуаш. Всичко може да бъде персона. Много магове, специализирали се върху климата персонифицират ветровете и облаците, например, и в това фокусират своята магическа енергия.

ЗАКОН НА ОБРЪЩЕНИЕТО: Може да се установи вътрешна връзка между процесите вътре и вън от себе си, предизвиквайки вътрешен процес по време на установяване на връзката.

ЗАКОН НА ИЗВИКВАНЕТО: Може да се установи външна връзка между процесите вътре и вън някого или нещо, предизвиквайки външен процес по време на установяване на връзката.

ЗАКОН НА ИДЕНТИФИКАЦИЯТА: Възможно е чрез максимална асоциация между своите елементи и тези на друго същество, действително да станете това същество, чак до овладяване на неговото знание и манипулиране с неговата сила. Заб.: В България най-известният случай е този с Боян Магът. Длъжен съм да кажа и за Тъмната страна на закона. Тя се съдържа в така нареченото „копиране”, практикувано от подчинени на песоглавците групи. Противодействие ще намерите в наставлението „Нека винаги съществува съгласие между вашите мисли и никога еднаквост”. Внимавайте да не ви нападнат, после се пристъпва към вашето унищожение.

ЗАКОН НА ЛИЧНАТА ВСЕЛЕНА: Всяко същество е свободно и способно да създаде своя собствена вселена, която никога няма да бъде напълно еднаква с вселените на другите същества. Така наречената "реалност" по своята същност е консенсус на мненията на съществата за техните собствени вселени. Не забравяйте какво значи да бъдете господари на собствения си живот.

ЗАКОН ЗА БЕЗКРАЙНОСТТА НА ВСЕЛЕНИТЕ: Абсолютното число на вселените, в които са отразени всички възможни комбинации на феномена на съществуването - това е безкрайност. Възможно е всичко, макар някои варианти да са по-вероятни от останалите. При достатъчно на брой достатъчно целенасочени и изпълнени с достатъчна сила действия доминирането на една вселена може да бъде изместено от доминирането на друга.

ЗАКОН НА ПРАГМАТИЗМА: Ако спектърът на убежденията или поведението позволяват на съществото да преживее и да постигне избраните цели, то такива убеждения /комбинации на поведение/ са "верни", "правилни" или "разумни". Това, което работи е вярно.

ЗАКОН НА ИСТИНСКАТА ЛЪЖА: Може за разбирането или действието да бъде нарушен истинския спектър на дадена лична вселена, и все пак тя да си остане "вярна", отчитайки, че все пак в специфичната ситуация работи. Това е парадокс, но в него се съдържа понятието "истина".

ЗАКОН НА СИНТЕЗА: Синтезът от два или повече противоположни "спектри" данни поражда нов спектър, който е по-истински от изходните. Синтезираният спектър може да бъде приложим на голямо количество нива от нивото на реалност, тъй като той не представлява компромис, а нещо ново и голямо. Бронзът не е нито мед, нито калай.

ЗАКОН НА ПОЛЯРНОСТТА: Всеки спектър данни може да бъде разделен на най-малко две "противоположни" характеристики. Всяка от тях ще съдържа същината на другата вътре в себе си.

ЗАКОН НА ПРОТИВОПОЛОЖНОСТТА: Под-закон на полярността. Противоположният спектър съдържа информация за другия спектър, предполагайки информация какво НЕ представлява другия спектър. По този начин контролът над противоположния спектър позволява контрол над желания спектър.

ЗАКОН НА ДИНАМИЧНИЯ БАЛАНС: За да преживеете, да станете силен, трябва да поддържате всеки аспект на своята вселена в състояние на динамичен баланс с всеки друг аспект. Крайностите са опасни, доколкото крайните същности стават дотолкова асоциирани с пограничните аспекти, че те губят способността да се разтъждествяват с тези аспекти изобщо. Впрочем това е другата причина за редкостта на "злите" магове, доколкото постоянната асоциация с болката и смъртта във вселената на мага ограничават неговите възможности в операциите му.

ЗАКОН НА ИЗВРАЩЕНИЕТО: Повече познати като закони на Мърфи. Ако някой може да се развие неправилно, той така и прави, при това по най-дразнещия начин. Магическите асоциации често довеждат до противоположното от желаното и многочислените съвпадения, които би трябвало да се неблагоприятни, работят на полза. Даже ако нищо не може да се развива по друг начин, някои елементи от вселената могат да се изменят така, че нещо ще започне да се развива именно по друг начин. Абсолютът също има право на чувство за хумор.

ЗАКОН НА ЕДИНСТВОТО: Всеки феномен на съществуването е свързан пряко или косвено с всеки друг в миналото, настоящето и бъдещето. Усещането за разделност на феномените е основано на непълното знание и/или неразбиране.

Вижте се още веднъж в огледалото. Това сте вие! Заслужавате ли да живеете, заслужавате ли да мърсите тоя свят?

Тук е пропуснат ЗАКОНЪТ ЗА ЕЗИКА. Една и съща дума, произнесена на различен език притежава различни свойства. В това отношение най-силният език на планетата беше и си остава българският. Точно по тази причина днес този език най-малко се използва в магическите практики. Тук ще намерите обяснение за инвазията срещу българския език през последните години. За опитите той да бъде подменен от корен. И за неуспеха на всичките опити. Тъй като Реалността е по-скоро енергийна, отколкото веществена, то тя е повече магическа, отколкото материална в грубото разбиране на думата. Без познаване на нейните закономерности и закони всеки опит за промяна е обречен на неуспех. Достатъчен е примерът с водата, с основата на физическия живот. Всички знаят, че тя нарушава законите на физиката, никой не пита защо. Човек, който не пита „защо“, е осъден да изживее последните си дни в тъмнина и неподвижност. Следващите изводи ще си направите сами.

Ако хората не съумеят да отстоят своята планета, Древните ще се завърнат. Мисията на Вестителя е да попречи на тяхното завръщане. Но хората нека си спомнят и своята човешка отговорност. Един друг Вестител бе рекъл: “Когато дойде хилядолетие след сегашното хилядолетие, то възгледите на хората и техния дух ще се окажат в затвор.” Не пречете на онези, които идват тук да ви помагат. Не един и двама помощници на човека са стигали до заключението, че на човека не бива да се помага. Нека хората помнят, че както е имало първи Помощник, така ще има и последен. Последният – това си ти.

Всъщност хората знаят и понякога си признават, макар други хора да пречат тези признания да стават всеобщо достояние. Из книгата на В. Ю. Конелес "Слезли от небесата и сътворили хората", част 2, Москва, Асоциация "Екология на непознатото", 1997 година:

„Повърхността на планетата Марс е почти необитаема. Тя представлява пустиня, осеяна с многочислени развалини на мъртви градове. Останали са само няколко населени точки.

След първите анализи преброихме пет големи и 20 малки пирамиди. Ще отбележим, че най-малките марсиански пирамиди са много по-големи от големите пирамиди край Гиза или тези в бразилските джунгли, които са високи до 250 м. колкото до големите пирамиди на Марс, то те са поразителни. Страната на основата им е около 1,5 км, а височината - 1 км. Изследователите са на мнение, че Сфинксът и пирамидите били построени преди около половин милион години.” Знаят, а се заблуждават, че на Марс не знаят за тях. Как си мислят – че творецът не знае нищо за своето творение, и че родителят не подозира за съществуването на своето дете?

Лошото е, че детето бе оставено без възпитание. Днес никой не иска да има нищо общо с такова "дете". Погледнете кои сте и какви сте!

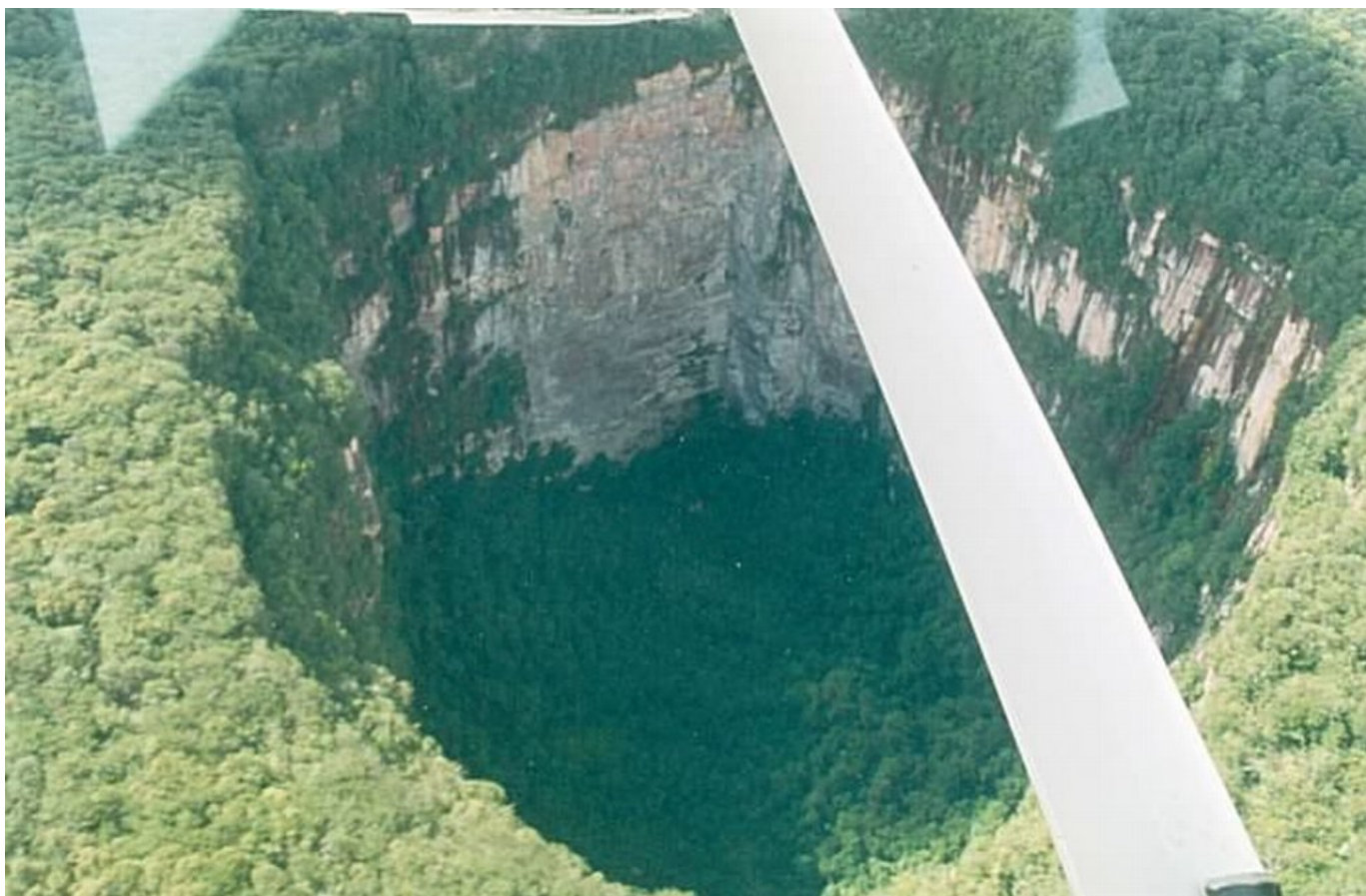
Из личните записки на Вестителя:

Тук дневната светлина реже, а не гали. Тук се чувстваш смазан под собствената си тежест дори когато лежиш. Тук космическите лъчения прогарят костите ти, а магнитното поле поражда смущения в твоята координация. Тук променливото бързо време предизвиква чести темпорални

дисонанси. Тук дишаш прах и пушеци и тъпчеш стомаха си с отрови. Тук остри звуци рушат твоя покой, жият те насекоми и диви животни те срещат по пътя. Сиво небе, мъгли и носещи се из влагата микроорганизми. Но най-страшна от всичко е липсата на себеподобни. И макар облаците да са от водни изпарения, а не от чужди нашествия или пясъчни бури, макар тук думите “облак” и “ужас” да не са еднозначни, ти никога не успя да почувстваш това място като свой дом. Под своето опустошено небе поне си Ти, а тук си Никой.

“В поетичния превод на Вячеслав Завалишин, ползващ се с популярност в Русия, катренът /на Нострадамус/ звучи така: С какво ще дойдем в XXI век? Слезият от горящото небе сега е повелител на Земята. В края и началото на столетието ще живее метежен човек. Откриването на Марс заплашва свободата.“ През 1982-ра в Балтийско море и през 1984-та в езерото Байкал били засечени сюейнити, пристигнали тук за преговори с дълбинните жители. Предстояли важни събития и Съветът не можел да остави всичко на случайността. Съществувала опасност Стародавните да се намесят в живота на сушата, а това би означавало и в живота на Сюейн. Ролята на пратениците била да не допуснат такава намеса. Събитията от 60-те години на XX век не бивало да се повторят. Хората се опитали да преследват и даже да унищожат сюейнитите. Опитите да бъдат заловени или неутрализирани непознатите плувци завършили трагично за хората. Следенето продължило отдалеч. През 1991 година военноморските сили на САЩ открили база на Сюейн, намираща се в Атлантическия океан. Съществуват данни, че някои военни разузнавания успели да засекат и връзката на сюейнитите с някого. Не успели да го локализират, обаче разбрали, че пришълците имат свои представители сред хората. И почнали да търсят...

Само две думи за Стародавните жители на дълбините. Въпреки сключения договор, те продължили да отправят своя примамващ зов, Глас на морето или както и да го наричат към земни плавателни съдове. Казано направо, продължили да се занимават с отвличане на хора. От Сюейн не могли да го допуснат. Съзнават ли хората с каква могъща техника разполагат Стародавните и на кого дължат ненамесата им в делата на сушата?

Полуразумните не са чак толкова неразумни, щом успяха да те разпознаят и да блокират твоите усилия. Но те успяха да отклонят плесницата днес, за да получат юмрук утре. Те бяха пропуснали да прочетат и осъзнаят, че владичеството няма да е тиранично, а духовно. Че Владетелят няма да издава заповеди, нито ще произнася присъди, а ще възвестява Небесните закони. Че не самият той, а Идеята ще властва. „Ако името на човека е публично известно, това означава, че е фабрикувано,“ – признава посветеният елит. Възвестяване не означава тирания. На не един и двама, намиращи се в околземното пространство човеци им бе казано, пак никой не повярва. И тук проличава недоразвитостта на човешката Раса. Дошлият от небесата разум за изминалите хилядолетия не съумя да се издигне над Земята. Както не успя и да бъде отново дете на своята Родина, на своята планета Земя. Човекът бе земен и небесен, а сега не е нито земен, нито небесен. Сега той наподобява сива безформена маса. Сива като прииждащите нашественици. Чия свобода заплашва замяната на една Идея с друга? Свободата на възползващите се от досегашната робска идея.

Ще ви дам нещо за метежа, за бунта, за свободата и робството, за освобождението и за скритата власт.

ОЖИВИТЕЛЯТ

Мисълта на писателя Рей Бредбъди сътвори един убиец на електронни уреди. Своята ненавист към мобифони и компютри той обясни така: "Изведнъж се хванах, че по цял ден това правя - стоя и слушам".

Някой друг живее вместо нас живота ни, а ние сме поставени в ролята на безучастни по принуда

наблюдатели.

Веднага щом осъзнах причините, пораждащи желание за съпротива, реших да призова Убиеца: щом ти слушаш, някой трябва да говори, нали? Намери Говорещия, Убиецо!

Говорещият няма значение. Той е лесно заменяем индивид, обикновен майстор, добре владеещ интонацията и дикцията. По-важен е Наредващият какво и от кого да се говори. Търси Съставителя на текстовете, Убиецо!

Огласихме целите на говоренето. Изучихме отвличащите маневри. Можем да различим лицата зад кадър. Вземи нашите знания, Убиецо. Издири точните, истинските, рождените имена и конкретните физиономии на ръководителите, стоящи зад всички разпоредители и кукловоди. В цял свят! Не са много, по неколцина за всяка отделна страна. Посети домовете на Властелините, Убиецо!

Мислим си, че зад всяка новооткрита врата ни очаква съкровище. Вместо това, съзираме нов проход, водещ към неподозирани досега дълбини... Някога живял един скромна равнина. След погребението му станало ясно, че именно той е дирижирал оркестъра на сенките, стоящи зад земните властници. Остави инструментите на мира, Убиецо. Не хвърляй сили, елиминирайки изпълнителите. Нека за теб те бъдат само врати, водещи към Тайната на световните тайни. Погледни към Диригента, Убиецо!

- А после? Да го убия ли? Него ли да убия?

- Не. След като си извървял дългия път на търсенето, след като си преминал през степените на Познанието, у теб ще се е оформила Идея. Ще си стигнал до Композитора, а от там - до Неназования, който поръчва музиката. Има белег за разпознаване. Последният, наричащ себе си Пръв и Върховен, той не твори. Лишен е от дарбата да твори. Той няма Божествено вдъхновение в себе си да твори, затова заповядва на други да творят вместо него. При Неназования иди, Убиецо!

- Той ли е обреченият да умре?

- По-страшно наказание му е отредено. Ще го принудиш да ти открие Тъмните тайни. Вземи ги. Изнеси ги на Светло, а после ги погледни. Едва тогава подготовката ти ще е завършила и ти ще си готов за същинско действие.

Подбери най-немъртвите думи, напиши най-живите страници, изречи оживителните заклинания и убий видиотвящото обезодухотворяване.

Убий Смъртта, Убиецо!

Затвор ли е Земята, както казват напоследък? Те казват, че е затвор, и дори по-лошо. Не, Земята не е затвор. Затворът се съдържа в човешкото мислене. В човешките усещания. В човешкото възприемане на околната действителност. Този затвор предстои да бъде сринат. Ако човекът не иска да се окаже под развалините, той трябва да изкърти решетките и да излезе навън, на свобода. „Яхве /Йехова, INWH.../ е представял епоха, където контролът над тълпата се е оформил”. Смъртта или прогонването на Йехова означава край или отхвърляне на всеки злонамерен контрол.

Човекът притежава потенциалната възможност да възприеме със сетивата си до 10 процента от цялата вселенска Реалност. С помощта на машини, този процент може да се увеличи до 30. Още 20 процента е допустимо да бъдат плод на човешките размисли. И това е границата на възможното. Какво наблюдаваме на Земята?

Човекът възприема едва 4-5 процента от обкръжаващия го свят. Средствата за всеобщо осведомяване, така наречените “медии” намаляват този процент до 1,5 – 2. Особено отрицателно е въздействието на непрекъснато влошаващия се звуков фон около човека. Ритмичните мощни нискочестотни, както и неуловимите за съзнанието свръх високочестотни звуци убиват мозъчните клетки, без никой да забележи. Шумовият натиск се усилва с бързи темпове, така е заповядано. От кого и с каква цел? Кой ще ми каже в какъв свят живее земният човек и накъде се е запътил? Има ли бъдеще за някогашното разумно същество, което днес умишлено се самооглупява, осакатява своя дух по своя воля, по свое собствено желание?

Ами материята, „вечната и неизменна” материя? Седемдесет процента от нея спада към т. нар. „тъмна материя” – с положителна плътност и отрицателен заряд. Хората още не познават нейните свойства, а това е по-голямата част от Вселената. Материята, която познаваме е едва от три до пет процента от цялата вселенско вещество. За оставащите проценти нищо не е известно. Да не споменавам взаимодействията между различните измерения, че ще стане съвсем неразбираемо. Ами за така нареченото „обратно пространство”? Не вярвате ли? Само един пример: „През 80-те години на XX век при изкопни работи в Ростов на Дон намират леко сплескано кълбо с размери 88 на 85 мм. Изглеждало като да е изработено от нещо като опушено стъкло, обаче било учудващо здраво. Изследванията на кълбото показали, че вътре в него се намира механизъм. При това механизъмът бил създаден въз основа не на десетичната, а на двадесетичната числова система. Такава система не е използвала нито една от познатите ни земни култури. Най-голямата изненада обаче дошла, когато се опитали да измерят плътността на кълбото. Изчисленията показали, че то има отрицателна плътност.” Сега го свържете с топчетата, с които е осеяна цялата повърхност на Марс, а също с миниатюрните топчета, намирани в районите на житните кръгове. И със „самоунищожавашите се” метеорити. Падат, виждат ги, а после никъде ги няма... И хората имат наглостта да твърдят, че всичко им е ясно, и че „положението е под контрол”! Чий е контролът, какво контролира той и каква е посоката на контрола? Съдете по резултатите.

Предлагам ви алтернатива. Не, точни изчерпателни инструкции няма да дам. Готови решения нямам, а и да имам, те са мои решения, само мои. Вашите решения са ваше дело. Сега искам да ви дам посоката. Писано е през 1992 година, след един палеж, унищожил предишния ми дом.

САМОТНО МОГЪЩЕСТВО

Не отваряй, ако звънят на твоята врата. Не вдигай слушалката на телефона. Не се обръщай, когато те викат.

Не се отзовавай на ничий зов.

Търсят те, щом си им нужен. Търсят те заради самите тях. Търсят те заради тяхната собствена нужда. Какво общо имаш ти с чуждото търсене?

Вървиш по своя път. Изкачваш се. Към Съвършенството, към Небето, към Бога. Стремиш се към единствената цел, която е само твоя. Ще се отклониш ли от избраната посока, за да помогнеш?

Преодолявал си трудности, изпитвал си мъки, страдал си. Полагал си неимоверни усилия, за да се измъкнеш от всепоглъщащото тресавище на Нуждата. Нали първо трябва да си задоволил своите естествени потребности, да си осигурил поне поддържането на тялото, за да можеш да вървиш? Само на живия е отредено да променя участта си. Само на знаещия е позволено да се изкачва. Нима тогава ти помагаха? Нима чуваха отчаяния ти зов за помощ? Нима не мъкнеше сам своя тежък товар?

Търсят те, за да им дадеш. Търсят те, за да вземат от теб. Търсят те, за да ти отнемат. Подмамват те, за да те ограбят. Говорят те, за да те излъжат.

Древните определили човека като обществено животно. Обръщаме мисълта. Човекът ще е животно, докато е обществено същество. Затова се учи на изкуството да бъдеш сам. Научи се на никого да не се опираш. Научи се да разчиташ единствено на Бога в теб. Научи се сам да си бъдеш приятел. Свикни единствено своята сила да ти бъде подкрепа и опора. Свикни да не чакаш. Да не търсиш, да не викаш, да не зовеш, да не тропаш на ничии порти. Какво повече ти е нужно?

Знание!

Мъдрост!!

Увереност!!!

Можеш ли да постигнеш всичко това сам? Ти ли създаде вековната Мъдрост? Ще оцелееш ли, ако гледаш на света като на джунгла, населявана от дебнещи те зверове? Тогава?

Намери себеподобни. Виж - едни се изкачват; други слизат. Ти към кои принадлежиш? Присъедини се към своите!

Приеми техните знания. Достигни до тяхната мъдрост. Дай им каквото те нямат. Прибави своята увереност към тяхната. Могъща е самотата, но несломимост ще намериш в Общността. Защо враговете на Светлината толкова искат да превърнат Общността в тълпа?

Нека недостойните излязат от тълпата. Нека намерят път един към друг. Така те ще поставят основите на новата Общност.

Зоват те. Търсят те, протягат ръце към теб, кълнат ти се във вечна вярност. Ще им повярваш ли? Не можеш вечно да мълчиш. Със затворени очи, със запушени уши и няма уста не се върви нагоре. Още веднъж размисли.

Мнозина те зоват, но ти на чий зов ще отвърнеш, Човеко?

Вместо да се развие, човешкият дух деградира. Същото не може да се каже за човешката техника. Под влиянието на инспирации, с помощта на подаръци – техниката се разви. Или както някой каза – на човека понякога даром му се дават инструменти. Заедно с предупреждението, че пирамидата има и подземна част, че върхът на пирамидата не е неин връх. Човекът не разбра смисъла на предупреждението. Като начало той се зае да изучава морските дълбини. Стародавните го потърпяха за кратко и сложиха забранителна линия. Двата земни свята – на дълбините и на сушата не можеха и не биваха да имат допирни точки. И тогава човекът реши да се откъсне от Земята.

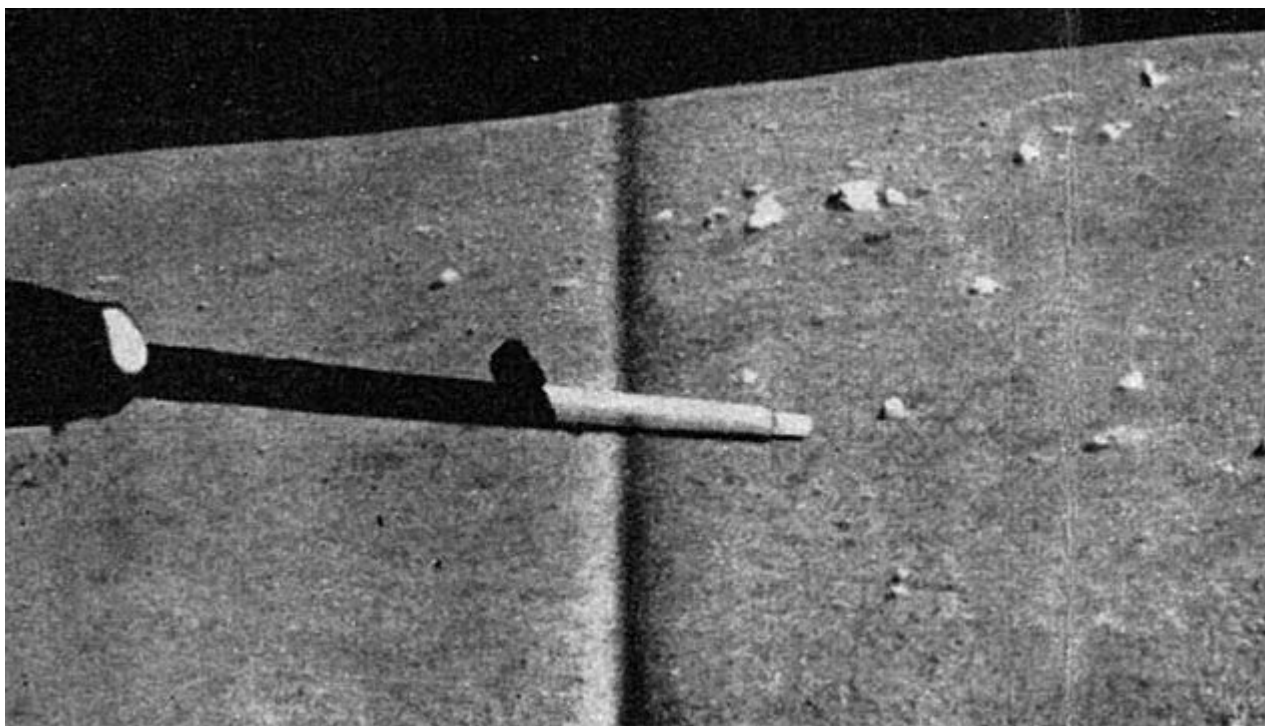
Луната бързо го отхвърли. Това съшито от две полукълба тяло допуска до себе си единствено своите създатели. Гостите са нежелани, особено когато тези гости опитват да експериментират с мини ядрени взривове. Правителствата забраниха достъпа на информация. Скриха от народите истината за земния спътник. Скриха снимките на лунните клапани и обелиски. Скриха истината за огромните полуразложени машини, за лунните шевове и квадратните плочи. За куполите и “кратерите” във форма на квадрати и петогоълници. Потулиха случая с намерения там човешки скелет. Не обясниха защо е скелет, нали при отсъствието на въздух тъканите не се разлагат. Поне им достигна разум да разберат, че това небесно тяло не е тяхно и няма да бъде. Кратко пояснение за тази загадка на древната Слънчева система - Луната. Вече е установено, че някога тя е имала атмосфера. Как обаче това малко и леко небесно тяло може да задържи достатъчно плътна собствена атмосфера? Засега земните учени не могат да намерят отговор. А отговор все пак има. Той е общата атмосфера между огромния Фаетон и неговите мънички спътници. Сега трябва да е ясно защо и как Луната някога е била обитаема. После нейните обитатели се превърнали в самоунищожители и така приключила една

велика Епоха в историята на системата. Механизми обаче останали. Почти разумни механизми, недопускащи земните нашественици. И редки посещения на оцелели обитатели на Фаетон-Таемат, за които още Уилям Хершел твърдял, че те рядко са по-високи от два фута, тоест 60 см. Явно отпращане към могъщата и зловеща култура на Фаетон. Прагматичният XX век не вярваше в подобни суеверия, докато не се сблъска с тях очи в очи. И не проумя неприятната истина. Макар че още на 26 ноември 1956 година върху Луната пламна знакът „Забранено!“. Някой не повярва, за което му се наложи да плати висока цена. Затова човекът се отказа да колонизира своя втори спътник.

После човешките машини се отправиха към Марс. В началото съюейнитите не реагираха. Оставиха машините да снимат и да пращат изображения до Земята. Вероятно човекът ще разбере като види изображенията. Разпадащи се машини, останки от статуи, руини на градове. И редки следи от продължил своето съществуване разумен живот. Случи се невероятното. Вместо да разбере, човекът се изпълни със самоувереност. Тогава се наложи забрана за кацанията. Наложил се забрана за полети в орбита около Марс. Едновременно с полетите от Земята, към Марс се бяха отправили и представители на други планетни системи. Те също бяха унищожени. Стражите в орбита отново действаха. Обсегът на забраната се разширяваше. Апаратите биваха унищожавани или вземани в плен още по пътя между двете планети. Накрая се стигна до взривяването им върху самата земна повърхност. Защо бяха наложени забраните?

Никой не може безнаказано да влиза в чужд дом. В чужд дом се влиза или ако те поканят, или след война и ожесточена съпротива. А хората си бяха въобразили, че са спечелили войната без да проведат нито едно сражение. Затова бяха наложени забраните и почнаха сраженията. Отначало върху самия Марс, после по-далеч и все по-далеч, за да стигнат накрая до Земята. Дори когато воюват, съюейнитите влагат свои символи във войната. Съюейнитите познават законите на войната и ги спазват. Човекът не може да спечели тази война, но още му е оставена възможност да се възползва от съюейнитското гостоприемство. Само че как ще осъществиш дипломатически отношения, без да си прибягнал до размяна на делегации и посланици?

Лунната повърхност, заснета от съветска автоматична станция. Ясно се виждат шевовете, с които двете полукълба на днешния земен спътник били съединени.

Ролята на делегат и на посредник бе възложена на Вестителя. Хората не видяха в него нито делегат, нито посредник, те видяха единствено смутител на тяхното измамно спокойствие. Макар част от тях вече да се досещаха: “Ти нямаш право да се предаваш. Ти имаш мисия. Дано да не се намери истински предател. По-малко се страхувай от враговете, внимавай за приятелите.” Хората не бяха единни и в тази липса на единство бе последната надежда на Вестителя. Но на какво да разчиташ, в какво да вярваш там, където си принуден да се пазиш от приятелите. Дали някъде в необятната Вселена съществува друго такова място, където приятелите са по-опасни от враговете? Кой вятър те довя тук, Вестителю? Мисията обаче си остава. Ти нямаш право на отказ. Ти нямаш право дори да умреш. Не те е страх от смъртта, много пъти си умираш досега. Толкова, че вече не помниш точно колко. Умираш си и си се връщаш пак, докато не ти стана навик. Като събуден след дълбок сън. Не можеш да умреш преди да си свършил работата, за която си пратен, знаеш го. Не можеш да отстъпиш, няма къде да отстъпиш. Около теб е Бездна. Не можеш и да се предадеш, няма на кого. Което значи – продължаваш започнатото.

Само че твърде малко време остава. Над Сюейн надвисна сянката на приближаваща се нова катастрофа. Единият от двата останали стражи, наречен от хората Фобос рухва върху планетата, нищо повече не може да го задържи. Двигателите отказват един по един, не достига гориво, суровините за горивото свършиха. Скоро, съвсем скоро древният свят ще бъде изправен пред ново изпитание. А тъкмо бе започнало възстановяването на неговата повърхност, тъкмо атмосферата бе почнала отново да се уплътнява... Ако съюзът със Земята беше осъществен, сюейнитите можеха да получат нужните им суровини и да върнат Фобос в безопасна орбита. Само че хората не искаха да знаят за такъв съюз, те следваха пътя, сочен им от Демона. Вестителят не успя. На Земята е съдено да повтори участта на Марс. И ако на Червената планета все пак има надежда за оцеляване на живота, то Синята планета ще престане да бъде синя и хилядолетия ще минат, преди на нея отново да се появи живот. Освен ако пришълците не предложат свои технологии за ускоряване на възстановителните процеси. Или за предотвратяване на катастрофата, ако дотогава човекът изчезне. Земята един ден отново ще бъде обитаема, но няма да бъде обитавана от хора. Един ден, когато на Земята бъде създадена нова цивилизация, тя няма да пази дори спомена за човека.

А можеше да не е така. Човешката раса деградира, остаря, замърси се и неизбежно ще умре. Обаче следващата раса можеше да произлиза от човека и да бъде негово продължение. Човекът можеше и все още може да промени своята вътрешна енергия, както и да открие нови енергии, поддържащи неговото обитаемо пространство. Тази възможност от ден на ден избледнява, топи се. Друга нова енергия ще бъде изнамерена и тя ще дойде от Китай. Но не към Светлия, а към Тъмния път ще тласне хората. Последиците ще бъдат трагични. Представете си врата, която задължително трябва да бъде отворена с два или повече ключа едновременно, за да се отвори на правилното място. Ако бъде отворена само с единия от ключовете, тя ще води до съвсем друго място. Това ще се случи в Китай, след като там решат единствено те да се възползват от нещо, което принадлежи и на други. Напразно бяха предупреждавани какво може да се случи. Вместо да се вслушат в предупрежденията, китайците пуснаха в ход своето изкуство на интригата срещу приносителя на лошите за тях вести. Без полза бяха твоите страдания сред хората, Вестителю. Ти искаше да ги превърнеш в приятели, а те видяха в теб враг.

Feux de la Saint-Jean.

Преди 12 години Вестителят написа нещо, което бе отхвърлено. То не успя да стигне до тези, за които бе предназначено. Вестителят поиска да подари Власт на хората, а те не пожелаха да вземат Властта. Вестителят поиска да бъде приятел на хората, а те не приеха приятелството. И все пак написаното трябва да бъде отправено, а дали този път ще стигне, само Небето знае.

ВЛАСТ

/Пояснение, засягащо една от 12-те степени на властта/

“На Луната и на Венера им е дадена власт” – езотерична информация

Власт над кого? Над хората. Защо?

Луната е получила властта като заплащане. Заради спасяването на условията, при които разумният живот на Земята е можел да се съхрани. Мъртвата база от взривения Фаетон била докарана тук, за да спаси човека, този неосъзнаващ се модифициран организъм. Без Луната човекът не би оцелял върху мятащата се безумна планета и разумът, дошъл от мястото с изгореното небе не би преминал през хилядолетията. После, когато Демонът напуснал своята временна обител и се спуснал на Земята, Луната отново била оживена, макар частично. Някои древни механизми заработили, други били монтирани, а трети не могли да се задействат. Разрушението се оказало невъзстановимо. Но така или иначе от Луната бива осъществяван известен контрол над сухоземния разумен вид от Земята. Луната дошла тук да спаси, но и да пороби. Разграничителната бариера, границата на влияние паднала. Бил даден погрешният завет, бил сключен погрешният договор.

Венера сама поискала властта. Или по-точно нейният Пазител я поискал. Заради бъдещето гостоприемство, което ще окаже на спасените от нашествието на “Култиш”. Редно е господарят да има власт над обитателите на неговите пространства. Ако допуснат нашествието да успее, хората пак няма да бъдат свободни. Те само ще сменят един господар с друг. А първоначалният замисъл бе човекът да живее като свободен сред свободни. Примерът на Земята е твърде горчив, за да бъде пренебрегнат. Беше прието и ще бъде прието стопанинът да поставя условията. Човекът, определен да бъде дете на своите планети, се превърна в роб на Демона от Бездната. Доброволно и даже с радост се превърна в роб. Дойде времето планетите да си поискат обратно своето. Затова в зората на Християнството, неговите адепти определяха именно Венера като символ на Христос. Венера като планета и рибата като знак, че Земята се намира в Епохата на Рибите. С това се целяло поставянето на човека под закрила. Вместо да бъде закрилян и едновременно свободен, така нареченият Номо Sapiens предпочете да пребивава в блажено робство. Хората не приеха да имат Закрилник, те бяха свикнали да имат Господар. Засега никоя тенденция не успя да надделее. Времето се мята бясно, промените се осъществяват толкова бързо, че нито сетивата, нито умовете успяват да ги уловят. И всичко си остава непроменено. Засега. Твърде могъщи бяха, и са силите, упражняващи власт над Земята и нейните обитатели.

А човекът, това двойствено създание ще има ли власт и над кого? Да, човекът ще получи власт над себе си, ако поиска достатъчно силно и достатъчно настойчиво. Променените условия върху добре изучената “човешка” Земя ще доведат до промени у човеците. Непроменените или ще загинат, или отново ще се превърнат в деца на планетата. Променените ще усетят силата и смисъла на Властта. Сега от очите им струи Бездната, но иде денят, когато през тях ще се излъчва светлината на света. Хората ще се научат да заповядат на своята воля, да я изпращат накъдето пожелаят и тя, волята да се сражава и да се труди вместо тях. Хората ще воюват и ще побеждават посредством едничкото усилие на осъзнатата си воля. Човечеството за пореден път ще се раздели, новото разделение ще бъде различно и неприличащо на никое от досегашните. После ще се случи онова, което хрониките ще нарекат “Бунтът на Волята”.

МАЛЪК. ЗЛОБЕН ЖИТЕЛ НА ВЗРИВЕНАТА ПЛАНЕТА ФАЕТОН.

Човечеството ще пожелае да се освободи от властта на планетите. Хората ще поискат да изпратят своята обединена Воля към Луната и към Венера. Ще отправят Зов към небето да им позволи. И Небето ще бъде благосклонно към Волята на Своите деца. Вътрешният бунт ще прерасне във външна война.

А по-нататък, какво ще е по-нататък? Винаги има по-нататък. Какво ще се промени, какви ще са последиците от войната?

Мерило за времето повече няма да бъдат небесните тела нито тяхното въртене. Ярко горящите вътре в следчовешките същества Искри ще отчитат часовете по единствено верния Часовник. Първоопределящ ще бъде Огънят на Духа. Химическият огън ще отстъпи. Йерархията винаги налага своите закони. А смисълът? Смесът какъв е?

Смисълът е в разбирането, че светът е навлязъл и живее в Епохата на новото Огнено време. А какво общо има тук властта?

Освободеният човек ще проумее смисъла на Свободата, ще се научи да я цени. И да я отстоява.

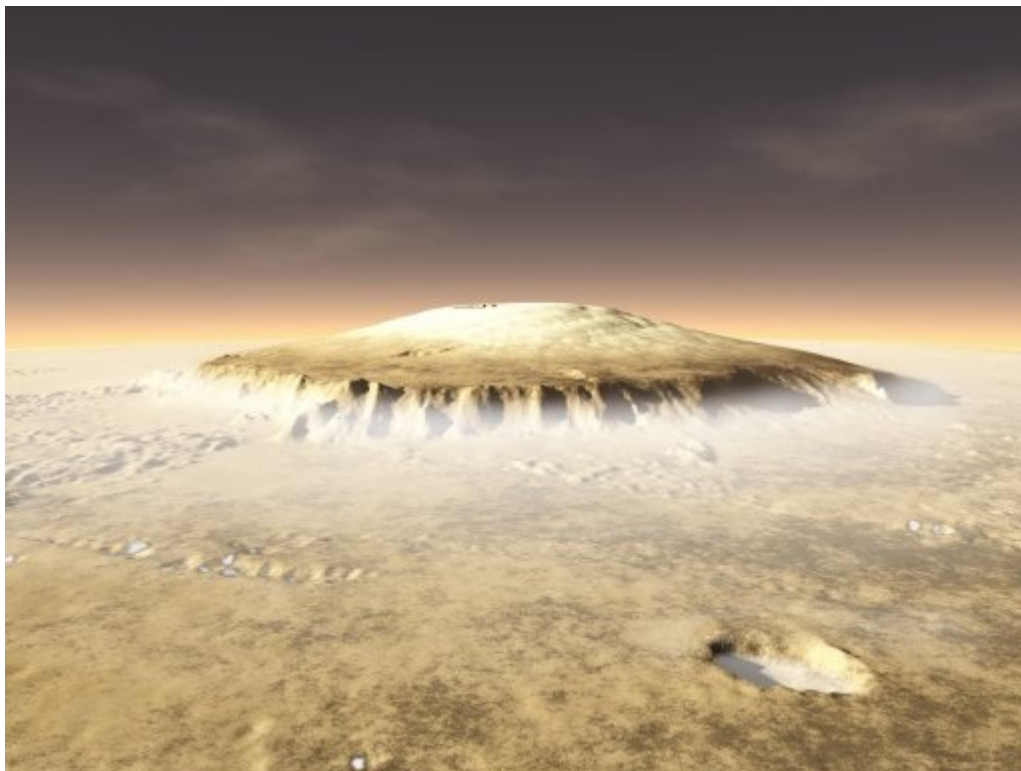
Още малко за властта. Власт означава повече права, но и повече отговорности. Имаш надмошие, но си поел отговорност пред Небето за намиращото се под твоя власт, за намиращото се под твое разпореждане. Дадени са ти права, ти също си упълномощен да даваш права. Какви права и на кого – въпрос от науката за изкуството на властта. Пример. Имат ли права чуждите да идват тук и да се заселват? Да, имат. Всяко живо същество има право да се развива и да разпростира своята територия на обитаване. Имат ли право хората да отстояват своята територия на обитаване? Да, имат. Битката не е между право и безправие. Битката е между едно право и друго право. Битката е между правото на вълка да удуши овцата и да я изяде и правото на овчаря да брани своето стадо. Битката е между инстинкта за живот на бурена и правото на градинаря да почиства своята градина от бурени. Властта – това е правото на вълка да бъде по-силен от овчаря и неговите кучета. Властта – това е правото на овчаря да убие вълка, щом той се нахвърли върху стадото му. Властта – това е правото на бурена да измести изнежените културни растения. Властта – това е правото на градинаря да изскубе бурените, преди те да са задушили градината му. Какво забелязваме днес и сега?

Ето какво трябва да имат хората предвид, когато някой идва и почва да им говори за нечии права. Зебрата има право на живот, обаче лъвовете също имат право да се хранят. Кое е право и кое е безправие?

Овчарите сядат на маса с вълците и разискват заедно съдбата на овцете. Овчарските кучета охраняват сбирката. Градинарят разисква с бурените техните буренски жизнени нужди. Невероятно е, но се случи. Струва се поради непознаване на Небесните закони, поради непознаване законите на Живота. Човекът забрави заветите и забравата го обрече на смърт. Вестителят дойде, за да припомни забравеното.

Дали хората или поне някои хора ще се вслушат? Дали сред хората се срещат още човеци, макар и малко на брой? Дали човекът ще поиска да бъде нещо повече от човек, нещо повече от дете на Земята? Дали човекът още изпитва носталгия по небето или вече е забравил кой е и откъде е дошъл? "Лицето още не е самият човек. Той се крие зад неговите черти. Той е невидим." - Геза Гардони. Нали на това разчиташе Съветът. Че хората, макар и оскотяли, все нещичко са запазили от своята вдъхната същност. Че е останало нещо скрито, невидимо дори за самия негов притежател. Нали в крайна сметка човекът колкото е земен, толкова е и модифициран сюейнит. Дори жизненият му ритъм не е човешки. Енергетиката му не е земна, ритъмът му на развитие не е земен. Уви, човекът с всеки изминат ден все по-малко прилича на човек и все повече – на земно животно. Плътта все повече надделява над духа. Човекът е все повече плът и все по-малко дух. Балансът е нарушен. Съветът бе подценил влиянието на Демона, чийто основен метод на действие бе на насъсква хората едни против други, да ги превръща във врагове. Дори тези, в които той вярваше, дори те виждаха в него враг и си въобразяваха, че той вижда врагове в тях. Различното за тях означаваше враждебно. След подобни упреци Вестителят веднъж рече: "Къде тук пише за врагове? Пише за различни светове, и че аз се връщам в моя свят. Вашият свят не е за мен, както и аз не съм за вашия свят. Това е всичко. Няма битки, няма врагове, няма изобщо допир. Затова изтрих половината си спомени, да не се връщам към тях, да не мисля, да не мечтая.

Това не е за мен. Мисията ми завърши с всеобхватен провал.” Отговори му: “За световите - ясно. Коментирали сме материята. За желанието Ти да се завърнеш в Твоя свят също знам. Няколко пъти даже сподели, че го искаш. И обеща да ми разкажеш за Него. И за Мисията Ти тук спомена. Именно Тя бе причината да водиш битките си с хора и енергии тук и да напишеш Книгите си. Както и да се запознаеш с мен. Мръсен, гаден и подъл е моят свят. Полегнал е на гнили основи. И всички измислени от управителите му закони са противочовешки. И боговете ни са с глинени крака. Но сред огромното множество хора, макар и рядко се срещат и човеци. Е, колкото и малко да сме, има ни. Познаваш ни, а ние теб - не. "Скачаме" по нашите правила и опитваме да осмислим знанието, което ни носиш.“

Фотографът не е обърнал внимание какво е заснел. Нещо повече. Няма данни, че и досега е видял заснетото. Снимката обаче е факт. И тя е доказателство, че на Земята не е толкова спокойно, колкото ви се струва. Вие не сте сами. Този дом даже не е ваш. И вие още не знаете чий е той.

Тук Вестителят прескочи, направи пропуск, не забеляза. „Коментирали сме материята”- Да, материята и само материята. Намиращото се отвъд материята го бяхме пренебрегнали. И вместо правилния отговор, той написа:

“Която и да бе ти, който и да бях аз – две подадени ръце се срещнаха, преодолявайки времето, световите и разделящото ни пространство. Ръка за ръка и сърце до сърце – като в друидска клетва. А дали сме успели или не, ще отсъди далечното бъдеще. Ние все още сме тук и сега, а значи започнатото продължава.” Започнатото наистина продължи, но не благодарение, а въпреки опита за измама. Вестителят – това си ти. Все още си тук и все още си ти. Отидеш ли си, ще пристигнат Пазителите.

Кои са те, какви са? Пазителите на спомена за Мисията ще дойдат не за да го преведат през вековете. Точно обратното. Когато Мисията се провали, те ще унищожат спомена, за да не остане нищо. Такива са законите на Небето и законите на Сюейн. За разлика от народите на Земята, двата народа на Сюейн се ръководят от вечните Небесни закони и ги следват неотклонно. Когато Вестителят си замине, на Земята ще пристигнат четиримата Пазители, за да заличат всичко. Не би било страшно, ако самият човек не бе главният спомен.

Не упреквайте Сюейн. Пазителите не са негови жители, нито поданици, нито дори приятели и съюзници. Пазителите се подчиняват единствено на неугасналото Сърце на галактиката, съхранило верността си към Небето. Сюейн само ще ги уведоми, че е дошло време да извършат своето. И те ще пристигнат, както винаги досега навсякъде са пристигали.

Но ти все още си тук, Вестителю. Ти си тук и сега и си невидим. В теб те виждат само онова, което си мислят, че виждат. Значи не могат да те видят. Но скоро, много скоро, когато си отидеш от тях ще се сетят за теб и ще те забележат. Само че ще е прекалено късно. За тях ти или по-точно споменът за теб ще се превърне в кошмар, както преди това се бе превърнал в кошмар за предводителите на твоя народ, предпочели да затворят очи пред идващата Буря. И този спомен ще завърши Делото, което ти започна. Не друг, а споменът в съчетание с думите, записани някога от теб ще промени Системата. Ти не описваш света, а го твориш. Изравяш от пясъка мъртвите имена и им вдъхваш живот. Словото на Вестителя не отминава безследно. Ти помниш тяхното бъдеще, което за теб е минало и знаеш какво точно в него трябва да се промени. Те още не го знаят. Предстои им да научат. Само където ще е безполезно. Когато Унищожителката на светове пристигне, Вестителят няма да е тук, за да я спре. И планини ще се сричат, и небеса ще рухнат, и градове-струпания, това дошло от асурите проклетие повече няма да има. Накрая Злото ще изгори в собствения си огън, но на каква цена...

Ти си последният Вестител. След теб ще дойдат Пазителите. И милиардите полуразумни същества ще почнат да измират...

НАЙ-СЕТНЕ

Така е почнало Злото и така ще свърши. Българин българин убива заради верността към Българското. Така е почнало и така ще свърши. Лошото е, че докато свърши, няма да са останали българи, държащи на Българското. Началото го знаем. Кучешкият празник, обрекъл ни на кучешки живот за цели 1200 години. Безжалостно изклани 52 рода свои заради тържеството на чуждите. Знаем и какъв ще е краят. Защо началото е такова знаем. Защото един, който бе от своите, поиска да получи признание от чуждите. И заради признанието проля реки от своя кръв. А защо краят ще е такъв?

Защото своите си отидоха и дойдоха чуждите. Чужди същества, безличия, довели със себе си чужди, безлични закони. Лишиха нацията от съвест. Унищожиха физическите носители на националната съвест. За 18 години след пристигането на свободата, освободиха от живот последните носители на българската съвест. Планомерно и безжалостно ги лишиха от живот, никого не оставиха. Пощадени от човеконенавистния марксизъм, тях, бранителите на дълга, бранителите на честта, бранителите на Продължението ги доуби демокрацията. Пребиха до смърт един и го изхвърлиха на улицата. Взривиха друг. Застреляха трети. Отровиха четвърти. А най-могъщите пазители на Българското, на съвестта и вярата бяха лишени от средства за съществуване. Оставиха ги да умрат в мизерия и недоимък. После някои комарджии, либерални пияници им издигнаха паметници. Посмъртно. Това

направиха носителите на комунизма, демокрацията и либерализма с българската нация. Комунисти, демократи и либерали убиха, което можеше да бъде убито, ограбиха, което можеше да бъде ограбено. Приложиха десетки методи, докато не остана никой, върху когото нацията да се опре. Никой, оправдаващ със своето присъствие съществуването на нацията. Точно това се случи през последните години. Сред всеобщото съгласие. Сред съгласието за смърт. Сред всеобщото мълчание, мълчанието на обречените. Сред всеобщото неразбиране. Сред неразбирането за прекратено бъдеще. Комунисти, демократи и либерали изоставиха своя народ, премахнаха верните на народа и се съюзиха с унищожителите на племето, на народа, на нацията. Дългът и честта си заминаха, Продължението се обезсмисли. Нацията остана без съвест и без мечти. Нация, лишена от съвест няма бъдеще, такава нация няма право на бъдеще. Нация, лишена от мечти няма бъдеще, такава нация няма право на бъдеще. Даже Природата, българската природа бързо бе изместена от ръкотворните пустини на Хомо Асфалтикус. Затова всичко свърши и надежда няма. С ликвидацията на борците за народни правдини, демократите от комунистическото котило ликвидираха народа. Никой не се вслуша в предупрежденията за Стълбата, която е в състояние да прогори небето, затова родния край е напуснат, изоставен, захвърлен в ръцете на същества, ненавиждащи всичко българско.

Залъгват ви, че българинът притежавал някаква власт в земята на България. Българинът можел да избира своите управници, така ви казват. Българинът нищо не избира, той няма какво да избере, българинът няма избор. Избират прогонените от Индия чандала, избират анадолските пришълци, избират парите на Йехова. Пред българина няма избор, нищо няма, освен изборът да умре по-бързо. Изборите – панаир на безумието. През тях се отварят зеещите висини на демокрацията. Изборът на безотговорните отнема отговорността на Гледащите напред. Демокрация има, но какво е „демосът” и къде е „лаосът”? В името на демокрацията отнеха свободата и на нейно място се настани свободата на грабежа и измамата. А там, където съществуват измама и грабеж, там място за България няма. Затова България занемя, затова вече никой нищо не говори, а когато някой заговори, той нищо не казва. Дори българската земя, планините и долините на България стават все по-недостъпни за българина. И неразбиращи, българите потеглиха към висините. През деветте кръга на Рая, който се оказва Ад.

Няма ги вярващите в доброто, никой от тях вече не е тук. Няма го стремежът към справедливост, няма я и справедливостта. Няма го стремежът към истина, истината също я няма, нищо няма. Има само алчност и смърт. Радостта е заменена с ненавист и стръв. Милиони, милиарди изкуствени, смъртоносни целувки вместо естествена любов. Затова вече не се раждат деца, затова децата остават все по-малко. А където няма деца, там и бъдеще няма. Последната Искра угасва и няма кой да разпали Огъня. От старото Огнище на мястото на веселия топъл пламък виждаме само студена пепел. Лишени от разум крясъци вместо смислени въпроси. А където няма въпроси, там и отговорите не идват. Така започна. Българи изклаха български деца заради чуждото, предпочетено пред Българското. И бе изречено Проклятието. Така започна и така ще свърши. Днес стотици български деца биват принасяни в жертва заради живота на едно дете от Арабската пустиня. Други десетки български деца умират заради едно новородено чандала. От Изток, от Запад, от Север и от Юг напоиха българската земя с отрови, за да измрат и останалите малко български деца. Съботата измести Празника. Затова ще се случи Неизбежното, което мнозина се помъчиха да избегнат. За своите усилия да предотвратят злото, те платиха с живота си. Комунизмът и демокрацията, тези рожби на демона Йехова умъртвиха последните защитници на Българското. Те, своите служители на чуждия демоничен талмудизъм искат да прочетат Свидетелството, а изтръгнаха перото от ръката на Свидетеля. Те, своите, преклонили се пред чуждото търсят Вратата, а много се постараха да разрушат отпечатъка от Ключа. Те отрязаха Дървото, а се чудят защо техният клон също изсъхва, пропуква се и се троши. Силата на едно Проклятие изтича, ще бъде произнесено друго, по-силно и по-страшно. Така започна, редно е така да свърши. Но когато започна, още имаше нещо, сега нищо не остана. Когато започна, имаше някои, имаше Бдящи, имаше незамърсени и чувстващи. Сега тук

няма никой. Българското си отиде, време е да си отидат и българите. Истуканът заплака, също както преди стотици хиляди години заплака неговият близък, намиращ се на милиони километри оттук. Истуканът заплака, значи България си отиде. Стражникът забрави защо е тук, значи трябва да бъде сменен с друг стражник.

Истуканът на Сюейн заплака, когато отломките на Таемат удариха неговия свят. Защо заплака Земният Истукан? Защото неразрушените отломки на Злото от Таемат завладяха Земята. Подбуждани от демона на Тъмнината ръце се протегнаха да завладеят неизречените и неизписани вести. Вестителят изрече: „Ненавиждам ви!” Ръцете стовариха още зло върху Вестителя, но вместо да го сломят, ударите усилиха неговото ожесточение. Вестителят изрече: „Мразя ви, безразлични сте ми, вече ми е все едно какво ще се случи с вас. Мислите ми вече са далече от вас. Аз ви напускам, а вие си останете със Злото, което породихте. Аз се връщам към Светлината, а вие си останете тук, където властва само Тъмнината на Таемат, на Йехова. Свидетелството, толкова чаканото Свидетелство няма да бъде написано, не остана никой, заради когото да бъде написано. Вместо него, ще бъде изречено Проклятие. Сега от Огнището е останала пепел, но и пепелта ще поискат да ви вземат. Аз си отивам, без да дам Свидетелството, а вие си останете тук, в света на Тъмнината и Проклятието. В света на злобата и алчността. Не мога повече да ви спирам, вървете по своя път. Аз тръгвам по моя.”

Заради думи, подобни на горните получих следното писмо:

“Добре си прочел: имаш мегаинформацията. Тя е вложена в теб. И именно за да ни я кажеш са те пратили тук. А ти какво правиш, Вестителю? Категорична съм: ти умишлено искаш да погинем! И избираш най-подходящите средства за да не сториш това, което ще ни помогне! С всички сили се стремиш да провалиш мисията си с непрекъснатото "грачене" и храчене!!! Има и друго: Мисията ти на Земята е твоето чистище - за стореното там, в Твоя свят ти се налага тук да плащаш. И никой земен жител не е в състояние да те преведе през "Вратата" без да се окаля от твоите грехове.” Не съм на същото мнение. Не може да давам насила. Не можеш да предлагаш Знание, което никой не желае да получи. Давал съм и продължавам да давам. Проблемът е, че давам на тези, които желаят да вземат, а такива се оказаха твърде малко или въобще липсваха. Проблемът е, че малцината, усетили

у себе си глад за знание, поискаха Знанието, тази духовна храна да им бъде поднесена съвкрана. Искате ли нещо готово, ясно и недвусмислено? Ето го, казано е през 1779 година: „Ще ви отнемат оръжието. Имайте две оръжия. Казвайте, че имате едно. Едното им дайте, а другото запазете за себе си. Едно оръжие ще спаси хиляди живота.” Проблемът е, че никой заради никого няма да го направи, никой не бива да очаква друг да го направи вместо него. Всеки сам трябва да го направи за себе си. А колкото повече го направят – толкова по-добре. И още от писмото:

“Ти виждаш само това, което си предизвикал да се появи пред теб. С Черните си Мисли - черен свят създаваш и никой не ти е виновен, че си обгърнат от мрак, злоба и ... простотия!” Лошото е, че не аз създавам този свят, че не аз съм отговорен за съдбата му и чернилката, която е пред очите на всички не е мое дело. Ще отговоря и за „мегаинформацията”. Вече знаете за Книгата на Завета. Кой е могъл да създаде такава материя, която не само не се разпада, но и не губи своята еластичност вече осем хилядолетия? И защо никой непосветен досега не е виждал Книгата? Защо дори могъщи и верни на Завета и на Тангра Владетели не са се докосвали до нея? Ще ви подсказва за свойствата на тази Книга посредством разказ за други книги, нейни бледи подобия:

„В уговореното място я срещнал стар глухоням циганин и я отвел в изоставена къща, където на масата лежал подвързан с черна кожа фолиант... Така страшно започва историята, която чух когато бях дете. Но тя завършва още по-страшно: щом жената почнала да чете книгата, се появили халюцинации. В празната стая се чуло скърцане, стъпки, нечие тежко дишане. В ъглите се размърдали сенки, толкова плашещи, че предизвикали съмнения – това в действителност сенки ли са? Жената, помнейки съвета, гледала само в книгата. Изведнъж текстът на страницата затрептял, буквите се размърдали и на нея се сторило, че пропада в някакъв отворен кладенец.

Накрая посещението на тази загадъчна къща предизвикало леко разстройство на психиката, затова пък желанието на Жанна да стане гадателка се сбъднало. Неочаквано за себе си тя открила, че знае практически всички методи на гадаене, при което го прави автоматично, с лекота, почти без да се замисля, изричайки правилните отговори.

Съществуват много подобни истории, при това в различни страни, и те се отнасят към различно време.” Да, текстът може да влияе пряко, независимо от разума. Думите могат да влияят пряко, независимо от разума. Едва през последните години явлението бе открито и послужи за създаването на печално известното НЛП, Невро-лингвистично програмиране. И на по-малко известното, но затова пък по-зловещо ПЛП, Психо-лингвистично програмиране. Само че разработките, основани върху рационална основа са нищожна част от цялостната методика, послужила за създаването на книги като тази на Завета. И даже на нейните бледи подобия, подвързани с черна кожа.

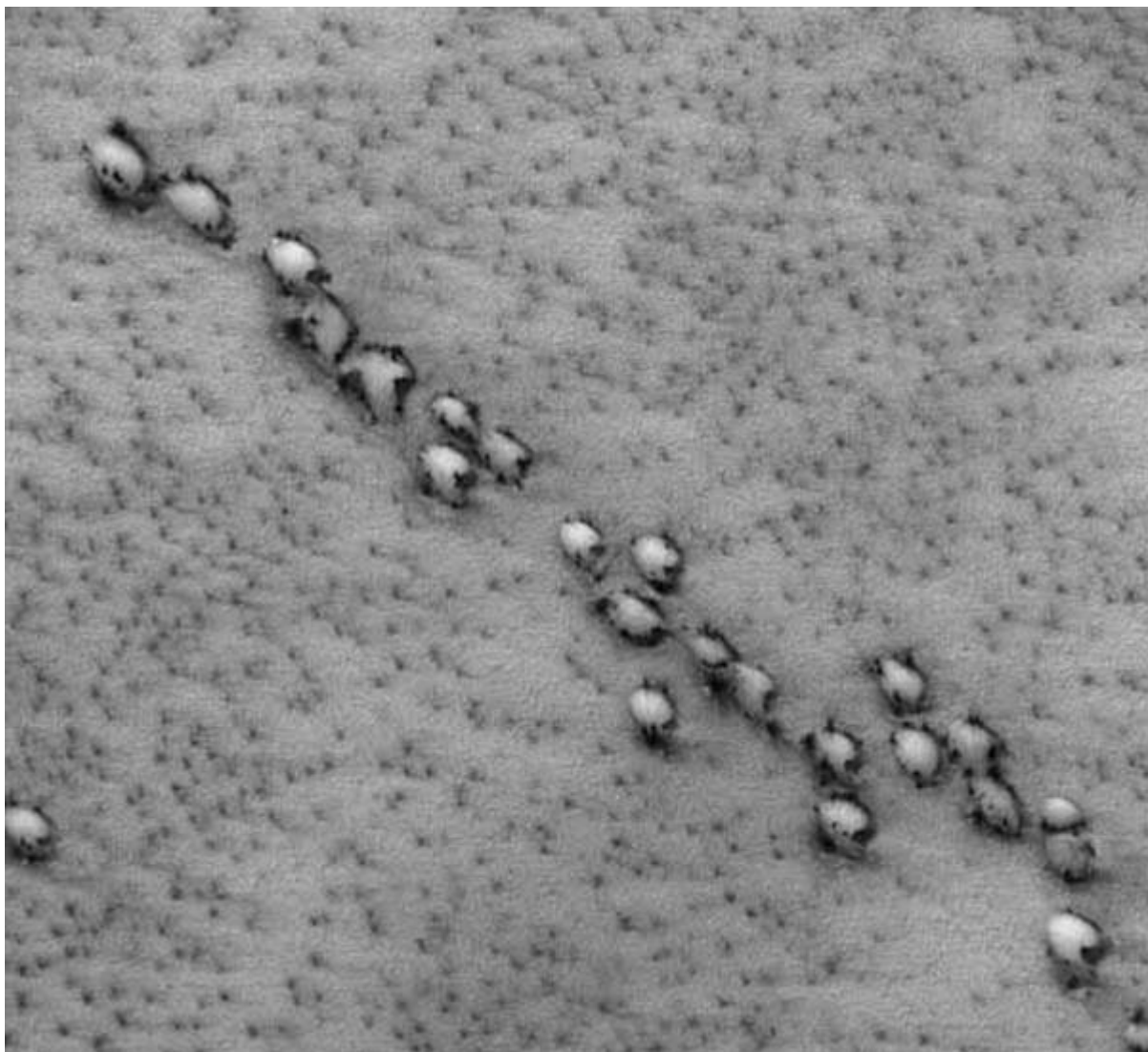
Продължавам превода на разказа за Забранените четива:

„Имало предложения за създаването на учебници, които няма нужда да бъдат зазубряни. Достатъчно е да се съсредоточиш и веднъж да прочетеш учебника от кора до кора, за да се запише цялата информация в главата и най-непаметливия. В началото на миналия век бил направен експеримент с няколко подобни брошури. Опитите показали, че в девет от десет случая човек нищо не запомнял, затова пък получавал нервно разстройство – губел съня си, чувал странни звуци, миризми, видения. А един ученик получил частична амнезия – той запомнил целия годишен курс по алгебра, но забравил кой е... Опитите били обявени за опасни. Както се вижда, не всеки мозък е в състояние да понесе подобна обработка и обучението може да завърши доста плачевно.” Да, не всеки е за всичко и не всичко е за всеки. Кога хората ще проумеят тази простичка истина?

Съществуват множество въпроси, отговорите на които лежат в някоя от следващите Епохи.

Съществуват множество въпроси, отговорите на които тепърва се създават. Съществуват множество

въпроси, зададени с цел да бъдат сътворени техните отговори. Дойдох да предизвикам задаването на въпроси, които без мен никой не би се досетил да зададе. И с радост забелязвам как отговорите един по един почват да идват. Вашите отговори.

ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА СЪЗНАНИЯ

Дълго мислих каква дума да употребя. Фридрих Нитче, описвайки подобни състояние ги нарича „инспирация”. Само че инспирацията е мигновена и не продължава. А тук се сблъскваме с постоянно действаща инспирация. Това е един вид Възвестяване, но и за вестители не можем да говорим. Вестителите идват по свое желание. Те знаят къде и защо са попаднали. Вестителите знаят кои и какво са. Тези, за които ще стане дума само си мислят, че знаят. Ще им бъде неприятно да научат, но трябва да им го кажа. Повествованието ми ще бъде непълно, ако не спомена, че през цялата човешка история от Сюейн са прехвърляни съзнания или частици от съзнания в съзнанията на човечи. Последният такъв случай, който ми е известен, е от 2002 година. Намерих разказа когато книгата ми беше почти завършена. Позволявам си да представя буквален превод на част от него като потвърждение и допълнение към моите думи. Ще чувате подобни разкази и занапред. Имало е, има и

ще има още такива. Те не знаят защо, не им е искано съгласието. Въпреки това подобни посредници на знания не бива да се пропускат. Чрез тях идва много. Ето какво твърди десетгодишно момче от бреговете на Волга:

„Планетата Марс в миналото преживяла най-голямата в историята си катастрофа. Загубила своята атмосфера и сега нейните немногочислени жители се намират в подземни градове. Марс все повече се намесва в живота на Земята, тъй като предстои преобразуване на нашата планета и ще са необходими нови знания. Това е причината напоследък да се раждат деца с необичайни способности. Ще се случат две катастрофи. Първата ще е през 2009 година, катастрофа на голям континент. Следващата, по-мощна ще е през 2013 година.

На Марс живеят същите хора, каквито живеят и тук, на Земята. /По-скоро е обратното, децата приличат на своите родители, а не родителите на децата, бел. а./ Но те, марсианите трудно понасят земния въздух. Въглеродният двуокис тук е малко, а кислородът е прекалено много. Тукашният въздух предизвиква у тях бързо стареене.

За бъдещето на Земята казва, че знанията ще се разпределят според качеството и нивото на съзнание. Новите знания никога няма да попаднат у тези, които не желаят да се променят в добра насока. Те ще напуснат планетата. Най-важна роля в бъдещето ще има информацията. Част от хората са дошли от планета, която била прорязана от лъч и се разпаднала на парчета. Земята приютила оцелелите, защото тук понякога се раждат тези, които могат да си спомнят своята родна планета.”

Из записките, направени от майката: „Всичко ще оживее в новия огън на мисълта, много бързо, много бързо... Преходът от един свят в друг се осъществява чрез субстанцията на Времето. Аз донесох Ново Време. Аз донесох Нова Информация...”

Като чета целия материал почвам да се досещам кое или поне какво съзнание оперира чрез мозъка на малкия Бориска. И си спомням други едни думи: „Да избягаме през Времето”. Все пак когато се

появяват толкова съвпадения би трябвало поне да се замислим. Да се замислите.

Ние сме земни сенки на Небесната Воля. Пълзящи през времето и тъпчеши пространството сенки. Изпълзахме през времето и изтъпкахме пространството, сега се упътваме към своя първоизточник, към Небето. Може би не успяхме да изпълним поръчаното, може би не се справихме, може би се провалихме, но поне опитахме. Направихме каквото можахме и си тръгнаме. Земните сенки си отиват, идват сивите. Предвестниците на Пазителите. Не мога да го обясня, никой няма да разбере. А когато бъдат в състояние да разберат, вече ще е късно, прекалено късно. Достатъчно късно, за да дойде Краят. Отвсякъде ще пада огън, а на тях ще им е студено. Отвсякъде ще вали вода, а те ще изпитват жажда. Този свят вече няма да е техен и те няма да приемат нищо от чуждия свят, освен смъртта.

Аз видях този край. Едно дете излезе пред входната врата. Навън валеше мокър сняг. Детето погледна обувките си – бяха скъсани. После погледна покритата с киша улица. Погледна локвите. И отново своите скъсани обувки. Сви безпомощно рамене. Потръпна под протритите си дрешки. Накрая вдигна поглед към небето. Озърна се още веднъж около себе си, после разпери криле и литна.

Навън, под дъжда и под огъня, нито свой нито чужд стоеше Моня. В едната си ръка стискаше лък, в другата цигулка. Моня стоеше там и плачеше. И нямаше кой да му изтрие сълзите. Съчувстващите бяха си отишли, а на останалите им беше все едно.

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА КРАЯ

Трябваше да спра дотук. Исках и очаквах да спра дотук. Случи се неочакваното. Наложих се да остана още малко. Така и не изпълних заключителната част от своята мисия. Нямам предвид независещото от мен. Имам предвид, че не изпълних и онова, което зависеше. Онова, което бях длъжен и знаех как да направя. Не го направих и сега все още нямам намерение да го направя. И без него ще си тръгна, но преди това реших да отправя няколко предупреждения. Те няма да бъдат разбрани почти от никого, но и не е нужно да бъдат разбрани от всички. Достатъчно е онези, към които са отправени предупрежденията да ги прочетат. Зад всяка дума, написана по-долу се крие конкретен факт. Следва откъс от писмо: „От наблюденията си върху промивачите на мозъци мога да кажа, че те завземат първо интуицията на човека (доколкото аз и ти сме хора, освен телата ни). /.../ Взимам си "ваканция" и смятам да изпадна в анонимност. И вероятно няма да изляза от нея. Защото времената стават твърде опасни и нехората, каквито сме аз и ти, са много застрашени. /.../ А този срок вече ме притиска. Петото слънце умира с бързи темпове.” Да, „ваканцията” бе на прага, на ръка разстояние, когато обстоятелствата се промениха. Обитаемият човешки свят е обхванат от всеобща неустойчивост и ненадеждност. Обитателите му не живеят сред опасности, те дишат опасности. Обичам опасностите, не бягам от тях. Стана прекалено опасно, за да не ми харесва. Също и затова оставам.

Внимавайте! Злото е тук, Злото не от вчера е тук, но времето му изтича. „Иска да ускори нещата неимоверно и още тази зима да се случи първото събитие.” Писано е през август 2007 година. Предотвратихме събитието. Да видим дали ще предотвратим и останалите. Лично на мен войната със Злото ми харесва, ще опитам да я спечеля. Дадох достатъчно знания, на които още не е дошло времето и те са доказателство за истинността на казаното от мен. Следват обяснения на известни

факти с неправилно досега тълкуване.

Виждате фрагмент от механизъм, останал след като летателен апарат на едни мънички на ръст злобни същества бил ударен и се разбил. Прибрали апарата, фрагментът останал случайно, пропуснали го. Единственото, което ще кажа, е че не хора са го ударили и не хора са прибрали останките. Сблъсъкът породил нуждата от нови контакти между Земята и Марс. Три лъча от Земята и един от Марс. Земята трябва да се съхрани, Марс трябва пак да засияе. Едновременно се водят преговори между различни светове и маса за преговори е Земята. Какво мислите, че представляват така наречените „житни кръгове“? В тези преговори човекът не участва. Засега. Подобни преговори са водени неведнъж в историята на планетата. Средствата за общуване са останали непроменени през хилядолетията. Дотук нищо ново. Новото е, че този кръг на преговорите е последен.

Следва откъс от писмо: „... има една точно определена информация от глобален характер /всъщност от доста по-голям характер/, поради липсата на която дори и да не искаш, ти заблуждаваш хората /както и себе си, разбира се/. Просто така се получава, и ти ще продължиш да го правиш, докато не получиш тази информация, тази част от Истината, която ти липсва. Аз исках, ако успея, поне малко да те насоча, да направя същото, което и ти правиш с хората. Аз не мога да те накарам да видиш, но поне можеш да ти покажа накъде да гледаш, къде да търсиш.” Обстоятелствата се подредиха така или пък други ги подредиха. По-скоро съм склонен да приема второто. Насочването не се осъществи. Но дали имам сили да прибягна до нови методики? Освен всичко друго, прилагането на новите методики е свързано с промяна на условията, при които работя. Засега не мога да си го позволя и все по-малка е вероятността, че в бъдеще ще си го позволя. Започнатото трябва да се довърши и едва тогава се почва нещо ново. Само че не аз ще бъда този, който ще го почне. Поуки останаха, но те ще бъдат приложени към сегашната методика. Ще подсилят нейната пълнота. Нищо не преминава безследно, случващото се оставя своя отпечатък.

Не упреквам и не приемам упреци. Не съм искал да причинявам страдания и предупредих за евентуалния развой. Не търсете в мен причината за процес, контролиран далеч оттук. Тъжно ми е, когато някой бива подложен на незаслужени удари, само че нищо не зависи от мен. Не куршумът, и не цевта на пистолета са виновни. Погледнете пръста, натискаш спусъка. Дали обаче наистина е имало страдания? И ако е имало, дали наистина са били незаслужени?
/Албис, ако четеш, обади се/

Това е едното събитие, заради което ще остана още малко. А второто е, че се появи човекът без лице и той каза: „Аз съм този, от черепа на когото пиха вино. Него го чака смърт, защото така казах аз. Аз съм по-силен от дявол, по-ловък от демон, но стоя по-ниско от Сатаната.” Случило се е през 2001 година, но сведенията дойдоха до мен едва сега. Не чаках и не търсих сведенията, затова те закъснях. Бях забравил, че в бала с маски маските крият не само лицата, но и липсата им. Оттук лесно стигнах до мисълта за Звяра, когото трябваше да роди вещицата Чакал. И проумях пълните мащаби на случилото се. Тя, или поне някоя, мислеща за себе си като за Чакал дойде три години след появата на Безликия. Едновременно с нея в България се появи и друг, пратен със същата черна мисия. Две направления с една и съща цел. Пратениците на Йерарха бяха забравили или пък никога не са знаели, че Рожбата на Злото не може да се роди, докато България не се присъедини към Русия. Пратениците вероятно разполагат с някакво тяхно предсказание, където се открива само половината, тоест, че в деня на Раждането България няма да е независима, а присъединила се страна. И откриха своите амбиции. Посредниците на Злото се изпълниха със самоувереност и наглост, те си въобразиха, че времето им е дошло. Те даже вече не прикриват своите претенции към Земята. Те искат да я имат. Няма да я имат. Няма, защото никой не е овластен да се разпорежда със съдбата на хората без съгласието на техните Наставници. А Наставниците не са хора, те не могат да бъдат нито купени, нито уплашени.

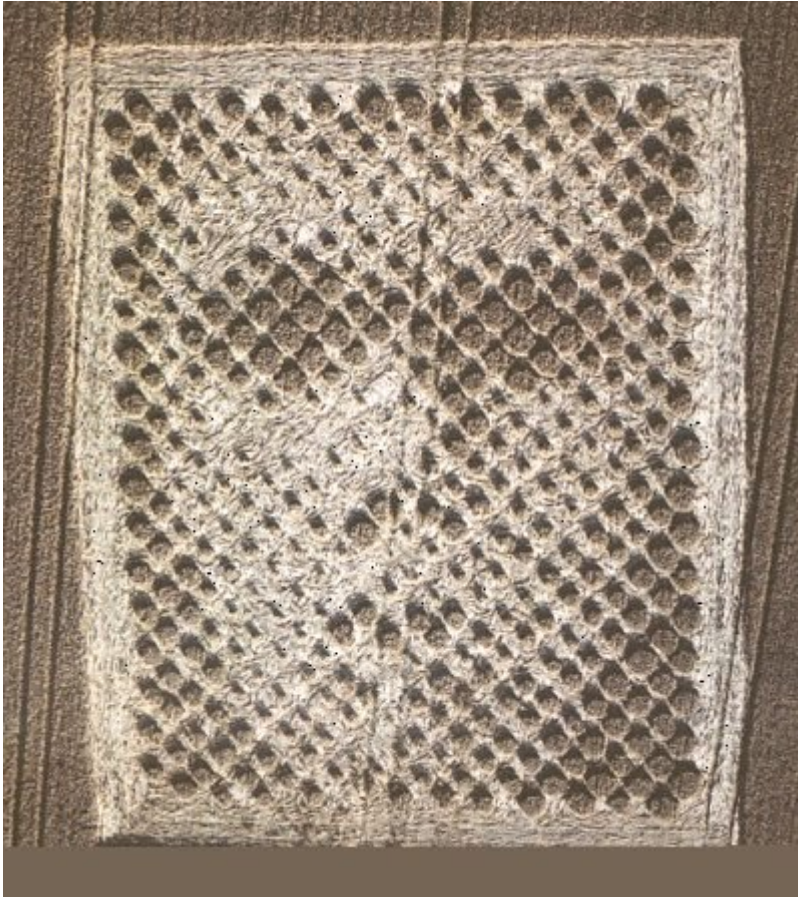
Трябваше да минат пет години, преди да науча още едно тяхно несбъднало се предсказание: „До 2003 година! Когато ще бъде "взет от от своята среда Великият удържащ", и пъкленият свят открито ще стъпи в своите права!”. Нека „пъкленият свят” знае, че сме предупредени. Щом урокът от 2003 година и последвалия урок през 2005-та са му недостатъчни, ще има още уроци.

И нещо лично. По-горе разказах за дистанционно въздействие върху работата на компютри. За файлове, идващи от нищото и за изчезващи файлове. Ако съм пропуснал да спомена второто, казвам го сега. Бях на крачка да изтрия черновата на този текст, бях на косъм да се откажа, когато констатирах подобни намеси и в моя компютър. А минаха месеци, откакто си спрях Интернета. Значи... Значи някой много се интересува от написаното и от недописаното. И този някой в случая не е човешко същество. Не съм свикнал да се подчинявам. Особено на песоглавци. Те винаги са се проваляли. Ще се провалят и сега.

Безликият печелеше битка след битка и загуби само сражението с Текла. /Дали няма връзка с текилата, която ми предложиха, и от която така и не успях да опитам? Към който е отправен въпроса, той разбира./ Войната продължи. Втори път Безликият отстъпи пред тройния Знак на Епохите. Приеха Знаците като символи на едно живо Учение, превърнато в мъртва религия. Уплашиха се. Тогава стоящият на кръстопът Вестоносец чу: „Успокой се, смъртний и не търси онази истина, която не ти е нужна.” Да, на него онази истина не му бе нужна, той само трябваше да донесе Вестта. Тройният Знак е известен не само на Земята, а и далеч от нея. Аз знаех. И разбрах. Затова останах, седмата година изтича и когато изтече, вероятно тогава ще си тръгна. Двете стоящи една до друга кули паднаха. Другите две, разделени от океана не бива да паднат. Поне не едновременно. Не трябва да позволим на Змията да захапне своята опашка. Злото три пъти ще промени своя вид, оставайки си все същото Зло. Ако не позволим да ни победи, след третия опит победено ще бъде то. Последната фаза е, когато грижите по всекидневието изместят всички други мисли. Наречено е „прекомерно потапяне в материалния живот и прекалено развитие на житейския разум”, тоест на прагматизма. Налага се все по-голяма зависимост от Тъмнината. Вместо животът да служи на човека, принудиха човека да служи на живота. Горните думи са взети от описанието за времето от последната фаза. Това време дойде. Затова оставам. Човечеството се провали, но човекът трябва да успее. Човекът трябва да остане и Земята трябва да остане. Затова съм още тук. Земята е част от Системата, а без човека Земята няма да е същата. Ненавижданата от мен Система все още е нужна, засега тя трябва да се съхрани. Налага се поне още малко да бъде тук. Отвън чакат и вече чукат на вратата. Кой ще удържи вратата затворена? Отвън опитват да си отворят сами, изпробват всякакви ключове. Кой ще държи здраво залостено резето, за което няма ключ? Силите ми ме напускат, ръцете не ме слушат, очите ми слабо виждат, но кой ще свърши моята работа? Хората мъдруват над числата седем, четири и три в новите предсказания, но три не е число на година, а четири не се отнася само до Земята, което променя неговото значение. Числата са променливи като времето. Времето като понятие е също толкова променливо колкото и времето като климат. Ненапрасно думата е една. Поне в българския език, езикът на Тайните. След преминаване на определен праг

математиката се оказва най-неточната наука. Ако въобще можем в този случай да я наречем наука. Нека хората видят как всичко се мени, как нещата се преливат, как се превръщат едно в друго, много грешки ще да бъдат избегнати. Като начало нека осъзнаят, че времето не тече еднакво за всички, нека погледнат децата, които след десетилетие са столетници и да се замислят. Решението идва след размисъл, не всичко се дава наготово.

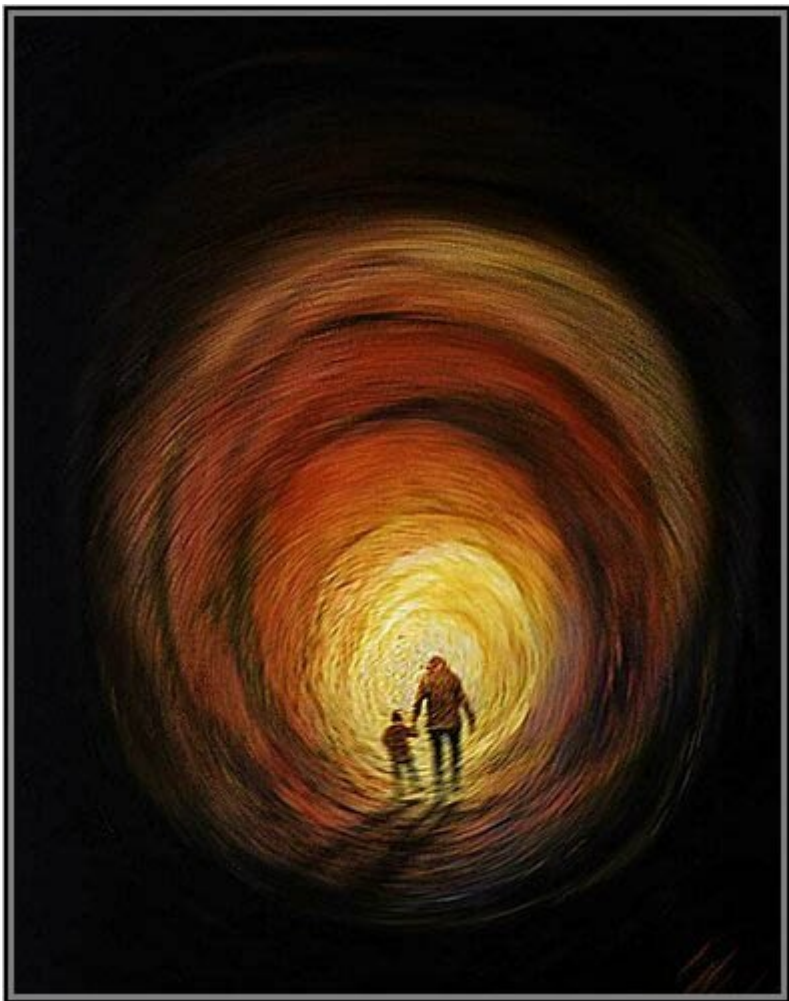
Не всичко, което виждат очите ви наистина съществува. И не всичко невидимо е несъществуващо. Огледайте се. И ще видите. Гьоте казва, че чудото е най-хубавото дете на вярата. Вярвайте. И чудесата ще почнат да пристигат.

Ударът върху Сюейн бил толкова страшен, че повърхността на камъни като тези била разтопена и превърната в стъкло. Подобни камъни могат да се намерят и в Антарктида. Ако не знаете, скоро ще научите за разразилата се там преди 780 хиляди години голяма война. Снимките са доказателство за употребата на едно и също оръжие. И това оръжие не е нито ядрено, нито лазерно. Не препоръчвам на хората да изпитат неговата мощ. Нека тези, които разбират за какво говоря си спомнят за случилото се на 22 януари 2000 година в 22 часа и 20 минути. В този ден и час бил пратен подарък „На Нея”. Тоест в „Нейния град”, подсещам. Нима не виждате символа? Опомни се, Русия, в намереното тогава и там ли искаш да се превърне земята ти? В това ли искаш да се превърне цялата Земя? Чикаго няма да помогне, а само ще навреди. И не лъжи хората, че битката за полюсите е битка за прясна вода. Тя е битка най-вече за контрол над оръжието. По-добре препрочети древните гръцки разкази за последната война, която ще бъде спряна с глас от небето. Ето, сега небето говори, и то казва да няма война, след нея може нищо да не остане. Потомци на някогашните човечи, потънали целите в зло обявиха открито, че са последователи на злото. От думите до действието, наречено война не е далеч. Спомни си, Русия как Чуждите в края на април, началото на май 1970 година едва не предизвикаха унищожение на човечеството. Не се страхувай, не им вярвай, бори се, Русия! Ако пък някой не вярва в оръжието и търси някакви „естествени” причини, ще припомня думите на римския Император Веспасиан, че всички възможни оръжия са вече изобретени. По това време барутът бил непознат в Рим.

Дойдоха сведения, че подготовката за Края е в ход. Подготвят се малки изолирани групи, които да преминат през Времето, което значи, че на човечеството като цяло е отредена смърт. Някоя Раса не изчезва завинаги и изцяло. Отделни нейни представители винаги биват спасявани. Когато почне подготовката на такива представители сред която и да било разумна Раса, значи Краят е близо. Сега Краят е особено обезпокоителен. Подготовката е насочена към Врата в земята. В пръстта или в скалите на нашата Пирин планина. Посоката е надолу. Нима не виждате? За кръговете в житата се говори много, а те почнаха да се появяват сравнително неотдавна след няколко века прекъсване. Затова пък за небесните кръгове се мълчи, при все че те непрекъснато съпътстват човечеството през цялата му история. В небето понякога се отваря прозорец, и през него могат да се видят сцени от бъдещето. Това са Транстемпорални зони, наричани от съвременните учени хрономиражи. Това са Небесните врати на Времето. През коя от Вратите ще премине човекът? И дали ще използва машина, механизъм, устройство или ще установи, че собствената му биоенергия е достатъчна? Някои се досетиха, че могат и почнаха да го правят. Или поне да опитват. В почти всички случаи – с трагични за тях последици. Някои ще си спомнят за намерения през февруари 1918 година труп на непознат мъж с мобилен телефон в ръка. Личността на мъртвия никога не била изяснена. Причината за смъртта – също. Чух да се разказва такава история и знам, че тя е възможна. Предупреждавам: замърсените човеци ще се сблъскат с онова, което Стивън Хокинг нарича „Космическа цензура”. Не говоря за физическо, а за умствено и емоционално замърсяване. Когато пътешествието им завърши, те с ужас ще установят, че времето също им е свършило.

Защо да не ви кажа причината, поради която човечеството умря? Вие нищо не можете да промените. И дори да можете, няма да ви достигне нито воля, нито разум да го направите. Малко факти за размисъл. Ако физическата маса на умрелите в определен момент почне да превишава сумарната маса на живеещите върху дадена територия, се нарушава биоенергийния баланс и почват да се случват разни аномални явления. Смъртността също се повишава. С други думи, умрелите сякаш дърпат при себе си живите. И още нещо: ако някой си направи труда да пресметне ще излезе, че масата на живелите някога на Земята живи организми превишава масата на самата планета. Изглежда вие живеете не върху гробище, а в гробище и от гробище. Колко още може да се живее в един гроб? Вярата умря, духовността умря, мисълта умря, институциите – държавни, културни, религиозни – и те умряха. Как искате цивилизацията да не умре? Та тя вече е мъртва! А когато бъде обявена нейната смърт, тогава ще се видят „нови, неизвестни, силни духом племена”, призвани да възкресят мъртвото човечество. Скоро, съвсем скоро ще се извършат промени, след които съществуването на досегашната цивилизация ще бъде невъзможно. Ще оцелеят децата на Земята. Ще оцелеят и децата на Небето. Децата на Цивилизацията ще умрат. Поне огромната част от тях. И само малцина „цивилизовани”, към които изпитват съчувствие децата на Земята или децата на Небето, те ще бъдат спасени. Само че колко са потиснатите, изпитващи съчувствие към своите потисници? Над духовния Израел най-после, след хилядолетно очакване ще бъде извършен истинският Холокост. Всеизгаряне, нищо няма да остане, и споменът ще бъде изпепелен, за да не трови човешките души. Ще се върне славата, но целта е справедливост, славата е „следствие, което ще дойде от само себе си”. Неизтриваемите ликове почнаха да се връщат, скоро ще се върнат и

техните носители. За да вържат и развържат, за да разделят и да съберат.

Имаше песен за кръвта, която попива в земята. След час тя самата е пръст, а след два е трева. Кръвта отново живее. Убиха певеца, той изпя много подобни непозволени истини. За да оживее кръвта, трябва да има пръст, от която да израсне тревата. За да има пръст, трябва да има Земя. Песните предизвикват емоции, емоциите пораждат мисли, а мисълта рано или късно се превръща в осезаема действителност. Вие още не вярвате, но други вече знаят: мисълта пряко влияе върху материята. Затова убиха певеца. Ти го уби, Русия. А тъкмо в теб ни бе надеждата! Ти падна, Русия, лошо падна и сега си на колене. Изправи се! Ти все още можеш и ние вярваме в теб.

„Война. Между Земята и Небето – война. Каквото и да правиш, където и да се намираш, между Земята и Небето – Война.” Именно тя, Войната ме докара тук. Войната продължава... Оставам и аз, засега. Оставете и вие. Оставаме ние!

Елтимир

"Последният" бе публикуван с известни съкращения. Следва Допълнението.

ПРИЛОЖЕНИЕ I

ТРЪГВАМ БЕЗ ДА СЪМ ДОШЪЛ

„Моята цел беше нещо възвишено” – се казваше в един разказ. Моята също. Но се налага да се върна, без да съм стигнал до Целта. Тръгвам си, без да съм дошъл. Помълчах преди тръгване, както е редно, съгласно стария обичай. Време е да проговоря. Нека по-малко бъде неизказаното. За какво дойдох и в какво не успях?

Преди години подготвих сборник, който така и си остана неиздаден. Сега разбирам, че не е бивало да се издава. Виждам, че съм надценил читателите си. Сега тук пускам предговора към него. Пускам и откъси от писма от един мъдър възрастен човек до мен. Както и няколко думи на раздяла. Това мога. Дотам ми стигат силите. Ако някой разбере – ще продължи. Ако някой притежава повече Сила – ще продължи. Ако някой е обзет от решимост – ще продължи. Ако ли не, Пътят свършва, пътеката е извървяна и всичко е само прах и пепел. Път или пепел – решавам не аз. Път или пепел – решавате не вие. Път или пепел – решава Небето. Нека бъде така.

Предговор на автора

Книгата пред вас е сборник от издадени и неиздадени текстове. От изопачени и неизопачени при публикациите послания. Искам да поправа злото, сторено от неразбиращи редактори, задаващи безсмислени въпроси: "Коя е тая Маитрейя? Ами какво ще стане с негрите, когато Шестата Раса завладее света?".

Текстовете ми са подтик за отваряне на пукнатина в сградата на досегашния светоглед. Опит за начало в преобразяването на човешкото светоусещане. Бунт срещу Тъмнината. Въстание срещу Мрака. Веднъж чух: "Призовахте Бурята, и тя дойде! Кажете им, че ида аз, и вода ада със себе си!". Тези писмена са усилие да бъде преодолян ада, предизвикан от човешката злонамереност и от намесата на Черните сили.

Напътствието във вашите ръце е послание на Жертвата, тръгнала на лов за ловеца. То е целенасочена Воля и осъзната Мощ. Желание и устрем към Светлина. Любов чрез ярост. Отрицание в името на Продължението. Книга за разбиращите. За различаващите. За усещащите. За можещите. За долавящите. За отправилите се към Умението. За властелините на бъдещата Епоха. Нека те извлекат скритото истинско съдържание. Останалите, другите, безразличните, безличните, отмиращите - те няма смисъл да четат. Написаното ще остане неразбираемо за духовно неживите.

Предупреждавам стремящите се към Вечност: не превръщайте Тенгрианското Знание в догматично учение, а Учението - в самоцел. Живейте съобразно откриващите се нови хоризонти на възвестеното, а не заради самите слова. Вземете съдържанието, същността; формата не е от значение. Промяната се изразява в разширено отношение към Реалността. Нека приеманото от тълпата, от сганта, от папачта за свръхестествено бъде обичайно за вас. Щом го има, значи е от естеството на нещата. Не отхвърляйте възможностите, обявени за недостижими. Овладете ги, внесете ги във всекидневието си, вградете ги в самите вас. Иначе как ще превъзмогнете изпитанията? И помнете: живот съобразно, а не заради Учението!

Деца на Отключеното Небе, поданици на Светлината - не издигайте думите ми в ранг на забранен за критика закон. Не ме канонизирайте. аз самият бях рушител на канони и на догми. Искам да ви освободя от старите условности, а не да ви притисна между нови рамки. Предлагам ви не сковаващи правила, а изживяна опитност. Поднасям ви къс руда. Приемете рудата, очистете я от скалните примеси, отделете чистия метал и изковете от него своя меч. Не се стъписвайте пред Ужаса на Бъдното, учете се да го сразявате.

Деца на Огнения разум, потомци на Сияещия Тангра, не се молете, не се прекланяйте дори пред съвършенството на Твореца. Не хленч и вопли са Му нужни, а единодействие с Него. Не плач и разкаяние, а съзвучие с Божествените намерения. Не търсете в Откровенията и Заветите завършеност, в действителност те са Започване. Не към нов Кумир ви насочвам, ориентир съм ви донесъл. Не нова Вяра ви натрапвам, а ви зова - нека заедно сътворим законите на очаквания ни свят, за да бъдат те наши закони.

Или поне нека опитаме.

Властелини на Утрото, желая ви щастие!

Неведнъж падах и се изправях. Понякога се изправях сам, понякога ми помагаха да се изправя. Имаше помощ и напътствия, не бях сам. Ще бъде нечестно, ако задържа напътствията само и единствено за себе си. Поне универсалните, приложимите и от вас напътствия. Те ще ви потрйбват, вземете ги и ги приложете. Или поне опитайте.

ЗА ОТКАЗА ОТ МИСИЯТА

А щом като човек не е изпълнил още възложеното му – Времето му не тече. Престоия трябва да те зарежда с енергия, а не да те изцежда. Защо позволяваш да те надвиват не твои мисли и принципи, а други, внушени от вѳн. Не позволявай в отворените ти канали да появяват черни ветрове. При срив на устойчивостта и липса на защита, а ти сега си в тѳкмо в такова състояние, какви ли не сили ще се опитат да те обсебят. А срещу тебе винаги е имало заговор – и от видими и от невидими сили и енергии. Искат да те отстранят. И добре го правят досега. Защото ти самият им помагаш. Виждам и друго. След всяка нова и по-широка и мъдра крачка, изпитанията ти стават по-големи и по-трудни. Не забелязваш ли? Какво ще изгуби света ако се откажеш от себе си, т.е. от това което ти е предопределено да извършиш? Нищо. Слабият ще си отиде. С твоята задача ще бъде натоварен по-силен, по-устойчив. И ти ще се върнеш в своя Ад, в който сам се пѳхаш, а той е много по-страшен от всички Адове, които човешкото въображение познава. Струва си да се помисли върху това.

Кой е силният и кой е слабият в обѳрканото време на обѳрканата Земя? Слабият е човекѳт, а можеше да не бъде слаб. Дойдох, за да го подтикна да стане силен, да го накарам да стане силен. Не от страх пред Ада стоя още тук. За мен Адѳт е рай пред тукашните изпитания. Адѳт си е мой, значи за мен той е Рай. Не от страх пред Ада стоя, а заради Земята и заради човека. За да бъде Земята човешка. Аз искам човекѳт да устои и да премине през прага на Времето. Черните ветрове появяват, усещам ги и ги виждам. Хората не ги виждат и не знаят, че ги усещат. Не осѳзнават действието им. Дойдох, за да дръпна завесата на Черния заговор и да покажа на хората истината за техния свят и за техния ден. Хората са трѳгнали към провал, но хората трябва, длѳжни са да успеят. Отидат ли си, след тях няма да остане нищо. Аз – това сте вие; вие – това съм аз. Дойдох да ви го кажа, дойдох да ви го покажа. Възложената ми Задача – това сте вие. И не от мен, от вас зависи дали задачата ще бъде изпълнена. Аз помислих, достатѳчно помислих. Време е да помислите и вие.

ЗА ТУХЛИТЕ

Много знаеш, а ти се струва че е малко, че е недостатъчно. Така е. Но защо мислиш че цялото Знание трябва да ти бъде дадено изведнъж? Дава ти се толкова, колкото е необходимо и при това, винаги, когато ти е необходимо. Сградата на бъдещето ще се изгради тухла по тухла. Основите - камък по камък. Кой може да каже, кой ще създаде най-хубавият камък и най-хубавата тухла за тази сграда? И е така: "Без нова мъдрост, Утрешни дни може и да няма". Ще ми се да прибавя: И без осмисляне на миналото. Толкова много знаци има, толкова много ориентири - носят толкова мъдрост адресирана към бъдещето. Ние ги наричаме загубени, а когато ги открием не им обръщаме достатъчно внимание, а понякога не ги и забелязваме дори. Не казвам, че това е случайно. Както не са случайни и постоянните видими и невидими прегради при опита ни да се доближим до тях.

ЗА ТРЪГВАНЕТО

Бях писал вече. Освен време за писане, ни е необходимо и време за размисъл. И понеже ние винаги "бързаме", някой друг, когато това е необходимо, принудително ни осигурява време за размисъл.

Ще ни бъде много трудно в края на тази година. И през цялата 1997 година. Но кой знае защо и аз мисля като тебе. Нещо друго започва да витае край нас, под нас, над нас и в самите нас. Нещо различно от това - по-добро разбира се и извеждащо в нова посока. Не ме смущава бъдещето. Смущава ме цената. Изглежда, че тръгвайки към Бъдещето, трябва да се наплатим с Миналото. Не само с Миналото на нашия собствен живот, а с миналото ни като народ.

Идват дни на бързо преместване от място на място. И всяко следващо е по-лощо от предишното. И Слава Богу, иначе как ще разберем, как ще осъзнаем, че е време да тръгнем в друга посока.

ЗА ИДЕЯТА

Прав си като казваш, че държавата няма нужда от своите синове. Но коя държава? Нашата има нужда. И то голяма. По голяма от всеки друг миг в нейното съществуване. За съжаление, от много години насам, Тя, държавата ни, попадна в ръцете на хора, които не са нейни синове. Тези ръце трябва да бъдат отсечени. И в буквалния и в преносния смисъл. Да бъдат изтръгнати до корен. До корен - тези ръце които ни накараха да изгубим човешкия си образ. До корен - тези ръце, които взеха хляба от устата ни. До корен - тези ръце, които ни принудиха да забравим, че сме българи. Човекът не може да се излекува от лудост, ако не заболее от лудост. А народа е болен вече. В последната степен на развитието на болестта. Време е да започне обратния процес. И той започна, ~~вече~~. И този момент е най болен. Най критичен. Близките дни и месеци са най-трудни. Очаквам резки и внезапни покачвания на температурата на болния. Този огън ще изпепели болката. Кладата е голяма. И огъня трябва да бъде голям. Горяха Богомилите, но не можаха да изгорят идеите им. Ще изгорим и ние. Това не ме безпокои. Безпокои ме другото: дали идеите ни ще издържат на огъня. И още повече: дали ще легнем на кладите с добри идеи, по силни от огъня. Ако не е така, изпитанието е излишно.

ЗА ИЗПИТАНИЯТА

Но изпитания ще има и събития ще има. И колкото и да бъдат трудни, любопитно е човек да ги преживее. Но това все още няма да бъдат нашите събития и изпитания. За нашите, ние трябва да поработим още: това което се ИСКА от нас, а не това което искат от нас. Не се хвърляй безумно в събитията. Това не е твоето време: твоето време е след това време. И небето над България ще се отвори. Няма начин - щом го искаме. Иначе ще излезе че сами не вярваме в това, което говорим.

ЗА КАПАНИТЕ

Не ми се иска, едва ли ще ти бъда полезен, но писмото ти ме провокира да продължа този разговор. Прав е Янко. "Когато всички други врати се затварят, отваря се вратата на капана". Но е трябвало да прибави още две думи: "За мишките". Ти какво, мишка ли си? Който знае, че има капан, не влиза в него. Ако лъв се хване в този капан, значи не е бил никакъв лъв. Само се е имал за такъв. Бил е чиста проба "мишка". Но има и друго. За да разбереш вкуса на яденето, трябва да го опиташ. Силния може да си позволи да влезе в капана, щом знае за какво влиза там. Мишката влиза за сиренето, но моля те, не прави такова сравнение. Ти знаеш какво значи силния да влезе в капана. Това значи капана да изгуби значението си. Ако не влезем в капана и не го взривим "отвътре", как ще се отървем от него? Може би, от тази гледна точка, Никола Николов е прав.

ЗА НЕНУЖНОТО

Никого от нищо не лиших. Дадох възможност. Донесох делвите с вода до мястото. Едни ритнаха поднесена им делва, други отпиха и се намръщиха, поискаха Кока-кола. Трети май отпиха, не видях добре. Опитах се да им кажа, а дали ме разбраха, то не зависеше от мен. Още веднъж го казвам, нека си спомнят.

Изненадан съм и не сам изненадан, че "твоите" методи не дават резултат. Разбира се че няма да помогнат. Твоите методи, срещу твоята Същност. СЪЩНОСТТА /не мога да намеря друга дума в момента/, винаги е по силна. Винаги побеждава. Лошото в случая е че тя е победила самия теб. Защото си я изградил неправилно. В зидарията и има много излишни, безполезни и което е още по лошо – и вредни материали. От тях трябва да се освободиш. И то сам, без чужда помощ. През целия си живот си влачи един прекомерно тежък товар, и никога не си имал силата, смелостта и решителността, да изхвърлиш ненужното. Не е възможно ти самия лично, да ~~ид~~ бъдеш навсякъде, във всичко което се случва на тази земя, от А до Я. Пък и не е необходимо. Не е необходимо да си войник въоръжен до зъби. Но ако можеш, си длъжен да подготвяш войници за Битката – ето това вече е задача от висш порядък. И тя напълно ти приляга. Мечовете и копията са за нас.

Не чакай чудо. Ти самия си чудо. И не някой друг, а ти самият трябва да проявиш усилия за раждането му. Не допускай твоите КРЪГОВЕ да тръгнат в обратна посока. Продължавай да ги тласкаш навън от Центъра. И те ще обхванат ВСИЧКО. Ще разиразят Тъмнината, ще прогонят Ирака. Дори накрай Вселената, в привидния и покой, ще се чувстват трептенията на твоите Кръгове, защото те са тръгнали вече. Те са вписани вече в Книгата на живота и няма сила, която може да заличи написаното. А щом го има там и проекцията му е възможна. Представи си че такава е била твоята задача, а ти я оставиш недовършена. Нямах право да лишавах Света от едно възможно развитие, от Утрешния му ден.

НЕПОЗНАВАЕМОСТ

Твърдя. Не доказвам нищо. Оставям доказателствата за друг. Тълкуванията - също. Изричам. Какво? Каквото е нужно. Защо? Защото е нужно. Истини ли изричам? За някои да, за някои - не. Приелите, че изреченото е истина ще имат една съдба; неприелите - друга. Кой измежду родените ще отсъди?

Осветлявам. Но светлината може и да затъмни. Какво става със звездите след изгрева на Слънцето? Слънчева ли е моята светлина? Преценете по затъмнението, предизвикано от нея. Не съм ли твърде самоуверен? Не. Аз съм само вестител. Не са ли твърде самоуверени моите послания? Нима твърдя, че съм първоизточникът на посланията?

Променям ли? Всяко слово променя. Към добро ли са насочени предизвиканите от мен промени? А какво е добро?

Твърдя, защото зная. Част от знанията оставям неизречени, неизписани. Не всичко може сега да се съобщи. Не доказвам. Защо да доказвам? Доказва се пред съд. Кой ще ме съди? Кой е годин да ме съди? Ще ме съди Врагът. Ако победи - бездруго ще ме осъди. Ако бъде победен - осъденият ще

бъде той. Не тълкувам. Процесът на тълкуване засилва могъществото. Оставям ви го. Не отнемам, а давам. Не тълкувам. Защо? Свети Йоан Богослов не разтълкува своето Откровение. Защо?

Променям. Желателно е дори най-малкото изменение. Блясъкът на Огъня се усилва с всяка прибавена Искра. Не подценявам. Но нямам и време. Нима започвам, без да зная дали ще завърша? Не, има и скрито време. То се дава за нуждите на човешкия дух. Раздава го Владетелят на Времената. Ето, ще кажа как става това. Започвам работа над текста през 1.48 през нощта. Текстът е завършен. Отново е 1.48. Не, часовникът ми не е спрял. Време е дадено.

Защо ви уча? Не уча, а насочвам. Показвам възможностите. Кои възможности показвам? Тези, които сте способни да проумеете. Кой е източникът на Учението? Ако някой не разбира - и милион пъти да повтаря, пак няма да разбере. Пък и време няма. А скритото време? То е от Бог и в името на Бога. Заради частицата от Тангра, скрита в нас. Малко време, прибавено към Вечността. Неразбиращите са мъртви духом, те не носят Тангра в душите и сърцата си. Смъртта няма бъдеще. Тя остава извън Движението. Не участва в Баланса, на нея нищо не се дава.

Не обяснявам. Нима вече не обясних?

Какво ви давам? Компас. А посоката? Дарени сте със свобода на волята. Всеки избира сам. Какво прибавям? Частица духовност към човешкия дух. Дали наистина прибавям? Ще оцените по настъпващите последици. Ще научите от своята човешка същност. Нали тя е част от диханието на Тангра? Проверете.

Но помнете, че времето за проверка също е ограничено.

ЗА ДРЕВНИТЕ ЗНАНИЯ

Да добавя нещо към 11 хилядите години: Много работа се отваря за изследователи историци и археолози. Отключват се древни страници и някой трябва да се съобрази с това. Древната човешка история трябва да се обяснява по-друг начин. Това не е ли момента от който за България и за древните българи, трябва да се заговори по-друг начин. По единствено верния начин. А аз очаквам още и още нови данни. Видимо е че това не е началото. От казаното до сега - връщайки се още по назад - до Атлантида, остава само една крачка. Някой трябва да я направи и нещата ще си дойдат на място. Това ще стане, когато Атлантида оживее, а то ще стане скоро.

Още нещо извън фактологията. Възможно е и ти да си го срещал като публикация. Но ще го припомня. Може би от преди 3 години. Знаеш, в Египет работят постоянно археолози, научни екипи, формиранни от учени от целия свят. В една от групите и български професор. Че помня вече името му. Една вечер, групата в която работел и българина, разговаряла току пред самия загадъчен Сфикс. Той е бил темата на разговора и вероятно това е събудило утробата му. Внезапно се отваря една врата и пред учените застанал белообраз старец. И рекъл: Искате да знаете миналото си. И бъдещето си? Рано е още. Но на трима от вас ще покажа нещо, което никой още не е виждал. И поканил трима, между които и българският професор. След дълъг коридор влезли в огромна зала. Тук, рекъл белообразният мъдрец са съхранени знанията на Атлантида и Миналото и Бъдещето на Света. След това поканил българина и го въвел в друга зала. Само българина. А тук, рекъл, са съхранени знанията на българите. На български език. Те са по-древни от тези на Атлантиде. Нашият професор пожелал да надзърне в някой от древните пергаменти или какво е било там. Мъдрецът не позволил, а и да погледнеш, рекъл, няма нищо да разбереш. Вие българите не познавате писмеността на древните българи. Но близко е времето, когато света ще узнае всичко за съхраненото тук. След това тримата учени отново се намерили отвън и никой не си спомнил да е извървял обратния път. А са били вътре, защото колегите им отвън, очаквали тяхното завръщане с огромен интерес.

Прибавям и този разказ, защото той има връзка с онова, което казах преди него. Белите петна са още много. А може би не чак толкова много и може би вече е възможно с изровените от историята и от сензитивите тухли да се въздигне Българската СГРАДА - и такава каквато тя е била и такава каквато тя трябва да БЪДЕ.

И още: И Пако Рабан дълго се боеше от България, а той не може да не е знаел. А колко много се боеха от тебе, е, с това трябва да се гордееш - и още се боят.

ПОСОКАТА НА КРЪГОВЕТЕ Е ВЯРНА: да се събудят Боговете и с тяхна помощ да са събудят истинските българи. Българите разпи-

ЗА ПРОВАЛА

Нямаше кръв, но и щит не се намери. Не успях да намеря щит, провалих се и при опитите ми да го изработя. Мечът се прибира в своята ножница. До следващата Битка. И когато слънцето отново огрее неговото острие, това вече няма да бъде същият меч. Ще бъде друг. По-милостив или по-безпощаден, кой знае? Кой, освен Небето знае?

"Щом е война, нека да бъде война" – чудесно! Но срещу кого ще воюваш. Тръгнал и на най-безумната война, войнът носи и Меч и Щит. Меч не ти е необходим. Ти самия си Меч. Но Щит? Нямах такъв. В такъв случай твой Меч не струва пукната пара. Или още по лошо. Той ще поразии единствено тебе. Правил си го вече, не си ли спомняш. Види се в твоите "Кръгове" липсва един кръг – последния. С кръв ли ще го допишеш?

ЗА РАЗДЯЛАТА

Пред вас са откъси от писма, отправени до мен и писани преди години. Малки фрагменти от една огромна и твърде интензивна кореспонденция, продължила повече от десетилетие. Кой ги е писал, не мога, не бива и няма да ви кажа. Какъв ги е писал - това вече някои от вас вероятно ще се досетят. Реших да ги пусна, защото като ги препрочитам, сам се учудих колко точно се е сбъднало предреченото. Но не само затова реших да ги пусна. Твърде дълго бях обвиняван, че съм измамник, самозванец и какво ли не. Омръзна ми да обяснявам и да доказвам. Омръзна ми да опровергавам клеветите, излъчвани непрекъснато от един мощен щаб клеветници, професионални дезинформатори и техните програмирани слуги. Пък и няма смисъл да опровергавам. Твърде скоро ще бъде далеч от тук и изобщо няма да ме интересува какво се говори и пише за мен. Не че сега много ме интересува. Казвал съм го и пак ще го кажа с риск да не ми повярвате. Не исках тази Мисия. Неведнъж опитвах да се откажа. Не се получи. Преди малко повече от месец пак имах разговор точно на тази тема – защо никой от нас не може да се откаже. Моят събеседник точно това се опитваше да ми внуши през цялото време, че няма никаква възможност да се откажа. Че след като съм се съгласил преди да дойда, няма как да се откажа. А аз все не искам да се примиря. Не ме блязват нито славата, нито признанието. Не мечтая и името ми да премине през вековете. Имена много и често не знаем кой стои зад дадено име. Пък и да знаем – какво от това? Не ме интересува мнението на някой, който днес пее „Осанна!”, а утре с пяна на уста крещи „Разпни Го!”. Дори евентуалните облаги не ме блязват. Понякога се чувствам като компютърен програмист в двора на Крал Артур. Знаещ... и безполезен. Не знам дали ще ми повярвате, но копнея единствено за спокойствие и за тишина. Пускам откъсите заради вас. По-точно за онези от вас, които са решени да продължат по Българския Път.

Защо беше целият този бяс срещу мен, цялата истерика? От какво бе породена омразата, ненавистта, какво предизвика нуждата на всяка цена да ме отстранят? Ето какво казва друг човек, намиращ се на две хиляди километра отук: „Такава елитарна, квазиелитарна култура, било тя либерална или патриотична, ако тя не тръгне сред народа, сред подлия свят, тя ще умре. Всичките динозаври на

културата при навлизането на метеорита в атмосферата са длъжни да умрат. Много ми е интересно какви предсмъртни стонове, звуци или думи ще произнесат тези динозаври. Но това изобщо няма да повлияе на живота на следващите поколения...” Знайте, че каквото и да си мислим, ние винаги ще си правим сметката без кръчмаря, ако не питаме Бог какво мисли за нас, Животът какво мисли за нас, Времето какво мисли за нас. Вие знаете ли? Защото аз изобщо не съм сигурен, че знам.

И така. Какво значат тези откъси, какво показват, с какво са важни те? Тези откъси показват какво бях. А аз бях звено от преминаваща през хилядолетията верига. Какво се случва с веригата, ако отнемете дори едно от нейните звена? Разпада се. Не мислете, че като ме отричате, отричате само мен. Да не се окаже, че всъщност отричате Нещо, в което уж се кълнете? Аз пак ще опитам да не изпълня последното нещо, заради което съм тук. Но знам какво рискувам и защо го рискувам. Винаги съм бил непокорен, винаги съм се опълчвал срещу Съдбата, срещу каноните и заповедите. Ще се опълча и сега. Може би за последно, но ще се опълча. Достатъчно непрекрачвани бариери прекрачих, защо да не прекрача още една. Или поне да опитам. За мен не мислете. Мислете за себе си. За своето бъдеще. За бъдещето на вашите деца и внуци. За бъдещето на вашите близки и на вашия род. За бъдещето на вашето племе, за бъдещето на народа ви.

Повече няма да казвам. За мислещите и това е достатъчно. А аз искам, много искам да вярвам, че броят на мислещите, на чувстващите, на решените да се обречат на Българското няма да намалее под оная критична бройка, след която Веригата се разпада. Аз искам да вярвам, че Пътят на Българите ще бъде извървян и Кръгът най-сетне ще се затвори.

Останалото е Бъдеще. Какво точно бъдеще – решавате вие. И нека Тангра бъде с вас!

Елтимир

